

REGENCY PERİ
MASALLARI SERİSİ
1. KİTAP

BİR RUHUN YARISI

OLIVIA ATWATER

BİR RUHUN YARISI

BİR RUHUN YARISI

Olivia Atwater

Çeviren
Eren Abaka

YABANCI

Kitaptaki Karakterler

THEODORA ELOISA CHARITY ETTINGS
Önceki Lord Lockheed'in kızı ve şu anki Lord Lockheed'in himayesinde; sadece yarım ruha sahip; Dora adıyla biliniyor

VANESSA ETTINGS
Lord Lockheed'in kızı; Dora'nın küçük kuzeni; evlilik piyasasının büyük ödülü

FRANCES ETTINGS
Leydi Lockheed; Dora'nın yengesi ve vasisi; her şeye karışan yaşlı bir cadaloz

LEYDI HAYWORTH
Hayworth kontesi; Frances yengenin arkadaşı; bir diğer her şeye karışan yaşlı cadaloz

ELIAS WILDER
Kaba Lord Büyücü ve İngiltere'nin saray sihirbazı; her gün kahvaltıdan önce üç imkânsız şey yapar

BAY ALBERT LOWE
Lord Carroway'in üçüncü oğlu; hayırsever bir doktor ve savaş gazisi; Londra'da Lord Büyücü'nün arkadaşlığından hoşlanan tek adam

Lord Carroway
Carroway vikontu; Albert'ın babası

Leydi Carroway
Carroway vikontesi; Albert'ın annesi

Bayan Henrietta Jennings
Eski mürebbiye, bekâr ve refakatçi; Leydi Hayworth'ün kızının arkadaşı

George Ricks
Cleveland Sokağı Düşkünler Evi'nin müdürü

Bayan Martha Dun
Bir tüccarın dul eşi; Leydi Carroway ve Lord Büyücü tarafından desteklenen bir yetimhaneyi yönetiyor

Bay Edward Lowe
Lord Carroway'in en büyük oğlu; Albert'ın ağabeyi; son derece münasip bir bekâr

Abigail
Uyku vebasından muzdarip bir çocuk

Lord Hollowvale
Peri soylusu; Hollowvale markisi; İngiliz nezaketine hayran; Dora'nın ruhunun yarısına ve birkaç çok güzel cekete sahip

Leydi Mourningwood
Bir peri baronesi ve aksi bir refakatçi

Lord Blackthorn
Bir peri vikontu ve İngiliz hayranı

Giriş

Theodora Eloisa Charity Ettings, çok küçük bir kız için çok uzun bir isimdi. Yengesinin söylemekten hoşlandığı gibi, muhtemelen bu yüzden o kadar yaramazdı. Biri, "Theodora Eloisa Charity Ettings, hemen geri dön!" sözlerini tam olarak bağırana kadar on yaşındaki kız neredeyse her zaman çoktan gitmiş olurdu.

Bugün Theodora Eloisa Charity Ettings –genelde Dora ismini tercih ederdi– onu esir alan yetişkinlerden Lockheed Malikânesi'nin arkasındaki vahşi ormana gitmek için kaçmakla meşguldü. Bu ormanlar tırmanılacak harika ağaçlarla ve eteğinin ucunu kirleteceği coşkun akan çamurlu derelerle doluydu, bunların hepsi kulağa kuzeni Vanessa ile oturup nakış öğrenmekten çok daha ilginç geliyordu.

Frances yengenin bağırışları, Dora ağaçlıkların arasından kıkırdayarak hızla geçerken arkasında kaybolup gitti. Kıvırcık, kızıl-altın saçlarının tutamları dallara takılıp özenle yapılmış topuzundan kurtuldu. Dora, bembeyaz eteğine takılıp düşmekten son anda kurtulmayı başardı ama terliğinin ucu eteğinin kumaşını toprağa sürtmüş, hem ayakkabısını hem de elbisesini lekelemişti. Daha sonra yengesi çok öfkelenecek ve bunun cezası ağır olacaktı... fakat şimdilik Dora özgürdü ve elinden geldiğince bundan yararlanmaya niyetliydi.

Derenin hemen karşısında, geçen sefer bulduğu karatavuk yuvasının yakınında, tırmanmak için çok iyi bir ağaç vardı. Bu

ağacın bir yerinde takılıp kalmadan çok yükseğe tırmanmayı başaramamıştı ama bu sorun üzerinde iki haftadan uzun süredir kafa yoruyordu ve aklına koyarsa bu defa çok daha yükseğe tırmanabileceğinden emindi.

Ama Dora terliklerini çıkarmak için derenin kıyısına oturduğu sırada arkasından zarif bir erkek sesi geldi.

"Ah, küçük kız," diye iç çekti. "Annene ne kadar da benziyorsun."

Dora merakla başını çevirirken çıplak ayak parmaklarını önündeki soğuk suda oynattı. Arkasındaki adam birdenbire ortaya çıkmıştı; işin içinde kesinlikle sihir olmalıydı çünkü adamın uzun beyaz ceketi, etrafındaki şeylerle lekelenmemişti ve gözleri daha önce gördüğü en açık mavi tondaydı. Hayal gücü geniş küçük bir kız olan Dora, adamın kulaklarının uçlarına doğru çok nazikçe sivrildiğini fark ettiğinde şaşırmadı ama onun farklı kesim ve renkte en az dört ceketi üst üste özensizce giydiğini görünce çok şaşırdı.

"Anneme hiç benzemiyorum, Bay Peri," dedi Dora ona sakince; sanki uzun boylu, yakışıklı periler hayatının her günü ona hitap edermiş gibi. "Frances yenge, annemin saçlarının benimkinden daha açık renk olduğunu ve yeşil yerine kahverengi gözleri olduğunu söylüyor."

Peri adam, Dora'ya nazikçe gülümsedi. "Siz insanlar her zaman en önemli detayları gözden kaçırıyorsunuz," dedi. "Tabii ki bu senin suçun değil. Ama annenin ve senin ruhunuz aynı parlak iplikten. Benzerliği hemen fark ettim."

Dora dikkatle düşünerek dudaklarını büzdü. "Ah," dedi. "Sanırım bu mantıklı. Pekâlâ, siz annemin arkadaşlarından biri miydiniz, Bay Peri?"

"Ne yazık ki," dedi peri ona, "değildim. Bir zamanlar bana öyle demiş olabilir ama sonra fikrini çok ani bir şekilde değiştirdi." Doğal olmayan mavi gözleri ona sabitlendi ve Dora içinde garip bir ürperti hissetti. "Sen de çok kaba davrandın, Georgina Ettings'in ilk çocuğu," dedi. "Ben 'Bay Peri' değilim. Aslında

bana 'Lord Hazretleri' veya 'Lord Hollowvale' diye hitap etmelisin çünkü ben o diyarın markisiyim. Üzerime çok pahalı ceketler giydiğimden önemli biri olduğumu anlayabilirsin."

Dora, periye gözlerini kıstı. İlk başta gerçek bir periyle tanışmak hayli keyifliydi ama şimdi dereyi geçip ağacına tırmanmaktan çok daha mutlu olacağından şüphelenmeye başlamıştı. "Unvanınızı bilmem imkânsızdı," diye burun kıvırdı Dora. "Hem zaten Hollowvale'i hiç duymadım. Eğer gerçek bir yerse, o zaman Majestelerinin topraklarının çok dışındadır ve o yüzden burada hiçbir önemi yok."

O soluk mavi gözler buz gibi parladı. Ayaklarının dibindeki su eskisinden daha da soğuduğunda, Dora aceleyle ayak parmaklarını dereden çekti.

Lord Hollowvale sakin ve tehlikeli bir sesle, "Ormanda dolaşan kaba küçük çocuklara ne olduğunu bilmiyor musun, Georgina Ettings'in ilk doğan çocuğu?" diye sordu.

Dora yavaşça dereye doğru geri çekildi. "Annemin arkadaşı olmadığınızı söylemiştiniz," dedi ihtiyatlı bir şekilde. "Bana sinsice yaklaşan yabancı adamlara karşı nazik olmam için hiçbir nedenim yok, Lord Hollowvale."

Perinin solgun eli bir yılan gibi öne doğru fırladı ve onu boynundan kavradı. Dora boğuk bir çığlık atıp tırnaklarıyla elini tırmalamak için uzandı ama adam göründüğünden çok daha güçlüydü ve tutuşunda soğuk, insanlık dışı bir öfke vardı.

"Georgina Ettings bana ilk çocuğunu söz verdi," dedi Lord Hollowvale soğuk sesiyle. "Ve ben hakkımı alacağım. Ben ruhunu aldıktan sonra çok daha nazik olmanı bekliyorum, küçük kız."

Dora korkuyla çırpınıp debelenirken onun elini parçalarcasına çekiştirdi. Ama peri konuştuğunda, içinden tuhaf bir soğukluk geçip dehşetinin en keskin kenarlarını yok etti. İtirazları yavaşladı ve aklı garip bir şekilde dağılmaya başladı. Bir peri onu derede yakalamıştı, bu doğruydu ama yarattığı tehlike eskisinden daha az acil ve daha hayali görünüyordu. Elbette bu sorun

geçecekti ve Dora çok yakında peşinde olduğu ağaca doğru yoluna devam edecekti.

Ne var ki Lord Hollowvale birden acı dolu bir çığlık attı ve onu yere düşürdü.

Adamın arkasında, Dora'nın altın saçlı kuzeni Vanessa, elinde kanlı bir demir makas ve güzel yüz hatlarında dehşete düşmüş bir ifadeyle geriye doğru sendeledi. *Amanın,* diye düşündü Dora kayıtsız bir şekilde. *Ama Vanessa çok tatlı ve itaatkârdır. Nakış makasıyla bir markiyi nasıl yaralayabildi?*

"Dora!" dedi korkuyla nefes veren Vanessa. Çamurda kuzenine doğru tökezledi ve yerden kalkmasına yardım etti. "Lütfen Dora, hadi koşalım, bunu yapmak *zorundayız!*"

Lord Hollowvale bacağının arkasını kavrarken sendeleyerek ayağa kalktı. Vanessa onun baldırının arkasında öyle korkunç bir yara açmıştı ki adam onlara doğru ilerlerken topallamak zorunda kaldı. Koyu kırmızı kan, güzel beyaz ceketini lekelemişti ve yüzü korkunç bir öfkeyle çarpılmıştı. "Bu kızın ruhu benim hakkım!" diye tısladı. "Onu hemen bana vereceksin!"

Vanessa periye doğru döndü, kanlı makasını önünde dehşet dolu bir ifadeyle tutuyordu. "Seni incitmek istemiyorum," dedi. "Ama kuzenime dokunamazsın, *her* ne sebeple olursa olsun."

Lord Hollowvale makastan uzaklaştı. Onlara baktığında yüzünü kısa bir süreliğine korku kapladı; tuhaf bir durumdu çünkü makas Vanessa'nın minik yumruğundan sadece biraz daha büyüktü ve iki yanındaki boşlukları neşeli küçük güllerle süslenmişti. Vanessa, Dora'yı yavaşça perinin etrafından dolaştırıp malikâneye doğru geri çekerken, makasını da markiyle arasında dümdüz bir şekilde tuttu.

"Nasıl istersen, Georgina Ettings'in yeğeni," diye haykırdı sonunda peri. "Ödememin yarısını aldım. Diğer yarısını iyi kullanmanı dilerim!"

Ve sonra –onlar gözlerini doğrudan ona dikmiş hâlde izlerken– havada gözden kayboldu.

Peri gider gitmez, "Ah, Dora," diye hıçkırdı Vanessa. "İyi mi-

sin? O korkunç peri sana bir şey yaptı mı? Çok korkmuştum. Ben sadece seni derslere geri götürmek istemiştim ama o oradaydı ve makasım da önlüğümdeydi–"

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordu Dora merakla. Kuzenine kaşlarını çattı. "Neyse artık bitti gitti. İstersen gelip benimle ağacıma tırmanabilirsin."

Vanessa şaşkınlıkla ona baktı. "Sen *gergin* değil misin?" diye sordu korkuyla. "O adam çok korkunçtu Dora ve tüm o *kan...*"

Dora, kuzenine memnun bir şekilde gülümsedi, yine de bunu yaparken o ifadenin ardında önemli bir şeyin eksik olduğunu hissetti; sadece birkaç dakika önce orada olan bir şey. "Sanırım gergin olmam *gerekir,*" dedi. "Normal bir insan öyle olurdu, değil mi? Ama belki daha sonra, üzerine düşündükten sonra gergin olurum."

Vanessa hemen malikâneye dönmeleri konusunda ısrar etti. Dora derenin karşısındaki ağaca karşı hâlâ hevesi olmasına rağmen onunla birlikte gitti. Vanessa hikâyeyi annesi Frances yengeye anlatırken ağladığında, Dora normalde davranması gerektiği gibi davranmadığını yavaş yavaş anlamaya başladı. Tüm duyguları uzak bir hayale dönüşmüştü, sanki kendini bir rüyada izliyordu.

Vanessa o perinin sözlerini aktarırken Frances yenge ikisine de dehşet dolu bir bakış attı. "*Sus!*" dedi Vanessa'ya. "İkiniz de susun. Bu konuda kimseye tek kelime etmemelisiniz, anlıyor musunuz? Vanessa bundan babana bile bahsetme!"

Frances yengeye yaşlı, kocaman açılmış gözlerle baktı Vanessa. "Neden ama?" diye sordu. "O peri Dora'ya *bir şey* yaptı, biliyorum! Onu düzeltebilecek birini bulmalıyız!"

Frances yenge kızının kolunu yakaladı ve onu öne doğru çekti. Tek dizinin üzerine çöküp sesini korkuyla alçalttı. "Dora bir peri tarafından lanetlenmiş," dedi Frances yenge. "Gözlerine bak! Birinin rengi solmuş! Aptal annesi gerçekten böyle bir şey yaptıysa, bu ailenin geri kalanı da onun yüzünden lanetlenmiş olabilir. Eğer biri öğrenirse topraklarımızdan sürülürüz!"

Frances yenge, ikisine de başka kimseye tek kelime etmeyeceklerine dair yemin ettirdi. Dora bunu tamamen kabul edilebilir buldu. Aslında kolayca görmezden geldiği hafif bir endişe dışında bu durum hakkında hiç sıkıntı hissetmiyordu. Bu daha çok köşede vızıldayan bir sineğe benziyordu; dikkat etmeye zahmet ettiğinde onun orada olduğunu biliyordu ama genel bağlamda aslında hiç de önemli değildi.

Vanessa sadece büyük bir isteksizlikle söz verdi. O gece yatağa gittiklerinde Dora ile birlikte yorganın altına girdi ve ona sıkıca sarıldı.

Yastıklarının hemen altındaki demir makasla uyudular.

1

Sör Albus Balfour yine ailesinin atları hakkında konuşuyordu.

Şimdi açık olmak gerekirse, Dora atları severdi. Atların soy ağaçları konusunda ara sıra yapılan tartışmalara aldırış etmezdi. Ancak Sör Albus, monoton ses tonu ve safkan kelimesinin ilk hecesini uzatma konusundaki ısrarıyla bir konuşmanın tüm doğal canlılığını tüketmenin olabilecek en tuhaf tarzına sahipti. Dora'nın dikkatsiz sayımına göre, Vanessa ile ilk kez Leydi Walcote'un lanet bahçe partisine geldiklerinden beri Sör Albus, safkan kelimesini neredeyse yüz defa kullanmıştı.

Zavallı Vanessa. Sonunda on sekiz yaşında sosyeteye takdim edilmişti ve şimdiden kendini en kötü türden taliplerle çevrili hâlde bulmuştu. Göz alıcı altın rengi saçları, beyaz, çilsiz teni ve son derece tatlı tavırları şimdiye kadar bölgedeki her alçağı, kumarbazı ve dişsiz yaşlı adamı cezbetmişti. Elbette Dora'nın sevimli kuzeni, çok daha iyi talipler için de aynı derecede çekici olurdu... ama bu tür adamların bir yerde bulunabileceklerse sadece Londra'da olduğundan fazlasıyla şüpheleniyordu.

On dokuz yaşındaki –neredeyse yirmi!– Dora, kuzeniyle birlikte sosyeteye sözde takdim edilmiş olmasına rağmen, kız kurusu olarak kabul edilmenin eşiğindeydi. Gerçekte Dora, Vanessa'nın kendi takdimini sırf ona eşlik etmek için bu kadar uzun süre ertelediğini biliyordu. Ailedeki hiç kimse, tek gözünün acayipliği ve tuhaf tavırlarıyla Dora'nın potansiyel talipleri

için çekiciliği olduğu konusunda herhangi bir yanılsamaya sahip değildi.

"Bir atı bir yunusla çoğaltırsak ne olacağını hiç merak ettiniz mi, Sör Albus?" diye araya girdi Dora kayıtsızca.

"Ben– Ne?" Beklenmedik soruyla yaşlı adam adımını yavaşlatarak gözlerini kırpıştırdı. Kırçıllı bıyığı seğirdi ve gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar derinleşti, şaşırmıştı. "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem, Bayan Ettings. İkisi açıkça birleştirilemez." İkinci kısmı açıklamak zorunda kaldığı için şaşkın görünüyordu. Sör Albus dikkatini hemen yeniden Vanessa'ya çevirdi. "Şimdi, dediğim gibi, kısrak safkandı ama aynı derecede etkileyici bir aygır bulmadığımız sürece hiçbir işe yaramayacaktı–"

Safkan kelimesinin tekrarlanmasıyla Vanessa belli belirsiz yüzünü buruşturdu. İşte. Yani o korkunç kalıbı fark *etmişti.*

Dora yine araya girdi.

"–ama böyle bir birleşimin bir yunus başı ve bir at bedeni üreteceğini mi düşünüyorsunuz, yoksa tam tersi mi olur?" diye sordu Sör Albus'a dalgınca.

Sör Albus, Dora'ya zehirli bir bakış attı. "Şimdi bakın," diye başladı.

"Ah, ne eğlenceli bir düşünce!" dedi Vanessa çaresiz bir neşeyle. "Her zaman en harika oyunları bulursun, Dora!" Kolunu Dora'nın koluna doladı, dirseğini gereğinden biraz daha sıkı sıktı ve sonra gözlerini tekrar Sör Albus'a çevirdi. "Uzman görüşünüzü sorabilir miyiz, efendim?" diye sordu. "Sizce hangisi olurdu?"

Bunun üzerine Sör Albus konuşma ritmini kaybettiğinden telaşlandı. Dora'nın kayıtsızca gözlemlediği üzere, adamın tek bir konuşma konusu vardı ve bundan sapacak hiç hayal gücü yoktu. "Ben... ben böyle saçma bir soruyu cevaplayamam!" demeyi başardı. "Ne düşünce ama! Bu imkânsız!"

Dora, "Ah, ama ben Lord Büyücü'nün bunu bileceğinden eminim," diye yorum yaptı Vanessa'ya. Düşünceleri yavaşça konudan uzaklaşıp başka konulara kaydı. "Yeni saray sihirbazının hayli yetenekli olduğunu duydum. Napolyon'un Lord

Büyücü'sünü Vitoria'da yenmiş, biliyor musunuz? Duyduğum kadarıyla kahvaltıdan önce en az üç imkânsız şey yapıyormuş. Eminim hangi tarafın hangi tarafa geleceğini *o* bize söyleyebilirdi."

Dora ona boş dedikodu yerine büyük bir sır söylemiş gibi Vanessa gözlerini kırpıştırdı. "Ya," dedi Vanessa yavaşça, "Lord Büyücü'nün buradan çok uzakta, Londra'da olduğu neredeyse kesin. Ve merak ediyorum, cevaplaması imkânsız bile olsa bu türden bir soruya yanıt vermeye tenezzül eder miydi?" Vanessa boğazını temizledi ve gözlerini bahçe partisinin geri kalanına çevirdi. "Ama belki de burada büyü konusunda daha az *imkânsız* bir bakış açısına sahip olanlar uzman görüşlerini sunabilirler?"

Konuşmanın kendisinden ve değerli atlarından uzaklaşmasına duyduğu öfkeyi bastıramadığından Sör Albus'un bıyığı şimdi neredeyse titriyordu. "Genç hanımefendi!" dedi sertçe Dora'ya doğru. "Bu kadar yeter! Eğer fantastik düşüncelerinizi tartışmak istiyorsanız, lütfen bizden uzakta bir yerde yapın. Biz ciddi, yetişkinlere yönelik bir sohbet yapıyoruz!"

Adamın öfkesi öyle büyüdü ki bir damla tükürük Dora'nın yanağına çarptı. Dora ona yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Sör Albus kıpkırmızıydı ve sinirden titriyordu, tehditkâr bir şekilde hafifçe ona doğru eğilmişti. Dora, ondan korkması *gerektiğinin* belli belirsiz farkındaydı; başka herhangi bir kadın böyle şiddetli bir öfke patlamasında irkilerek geri çekilebilirdi. Ama normalde kadınların korkutucu şeyler karşısında sararıp solmalarına ve bayılmalarına sebep olan dürtü her neyse yıllardır bilinçli zihnine ulaşamamıştı.

"Efendim!" Vanessa şaşkın, titrek bir sesle konuşmayı başardı. "Kuzenime böyle hitap etmemelisiniz. Bu tür bir davranış kesinlikle kabul edilemez!"

Dora, kuzeninin dudaklarının titreme ve ellerinin birbirine kenetlenme biçimini inceleyerek ona baktı. Sessizce jestleri taklit etmeye çalıştı. Ne de olsa Frances yenge bu partide normal davranması için ona yalvarmıştı.

Dora titreyen dudağını Sör Albus'a doğru çevirdiğinde, adamın gözlerinde bir anlığına acımasız bir bakış belirdi. "Ben... Ben özür dilerim," dedi sertçe. Ama Dora, onun özrü kendisine değil de Vanessa'ya yönelttiğini fark etti.

"Ne için özür diliyorsunuz?" diye mırıldandı Dora dalgınca. "Kuzenimle olma şansınızı etkilediği için mi, yoksa kaba davrandığınız için mi?"

Sör Albus şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı.

Ah, diye düşündü Dora içini çekerek. *Sanırım bu normalde korkmuş kadınların söyleyebileceği türden bir şey değil.*

Vanessa birden, "Özrünüz kabul edildi!" dedi aceleyle. Konuşurken Dora'yı kolundan sıkıca tutup sürükleyerek adımlarını hızlandırdı. "Ama ben... Korkarım gidip sakinliğimi yeniden kazanmalıyım, efendim. Bunu başka bir zaman daha detaylı konuşmamız gerekecek."

Vanessa, büyük kuzenini arkasında sürüklerken elinden geldiğince hanımefendilere uygun bir nezaketle davranarak eve doğru gitti.

Dora usulca, "Yine her şeyi mahvettim, değil mi?" diye sordu. Uzak bir sıkıntı sancısı kalbini sıkıştırdı. Büyük sorunlar nadiren Dora'yı olması gerektiği gibi rahatsız ediyordu, ama daha uzun süreli, daha yıpratıcı sorunlardan doğan duygular hâlâ bir kefen gibi üzerinde asılı duruyordu. *Vanessa şimdiye kadar evlenmiş olmalıydı,* diye düşündü Dora. *Ben olmasam evlenirdi.* Bu artık kökleşmiş bir fikirdi ve onu her seferinde üzüyordu.

"Ah hayır, hiç de yapmadın!" Vanessa eve girerken kuzenine güvence verdi. "Beni yine kurtardın, Dora. Belki biraz küstahtın ama onun o kelimeyi bir kez daha söylemesini dinlemeye dayanabilir miydim, bilmiyorum!"

"Ne, *safkanı* mı?" diye sordu Dora, dudaklarını hafifçe kıvırarak.

Vanessa ürperdi. "Ah, lütfen yapma," dedi. "Bu sadece korkunç. Bir daha o şekilde duymadan birini atlar hakkında konuşurken asla dinleyemeyeceğim."

Dora ona nazikçe gülümsedi. Dora'nın ruhu uyuşmuş ve uzak olsa da kuzeninin varlığı onun yanında sıcak ve sabit bir ışık olarak kalmıştı. Vanessa karanlıkta parlayan bir fener ya da ocaktaki rahatlatıcı bir ateş gibiydi. Dora'nın kendine ait neşesi yoktu; yine de memnuniyet duygusunu ya da hoş bir huzuru biliyordu. Ama Vanessa mutlu olduğunda, Dora bazen bunun kendisine geçtiğine, bir zamanlar ondan koparılıp alınan mutluluğunun boşluklara sızıp kendi küçük fenerini yaktığına yemin edebilirdi.

"Bence zaten onunla evlenmekten hoşlanmazdın," dedi Dora. "Yine de daha çok hoşuna gidecek başka bir adamı korkuttuysam üzülürüm."

Vanessa derin bir iç çekti. "Evlenme ve seni yalnız bırakma niyetinde değilim, Dora," dedi usulca. "Eğer orada olmazsam ve aksi yönde ısrar etmezsem, annemin seni tamamen dışlayacağından gerçekten endişeleniyorum." Dudakları endişeyle aşağı kıvrıldı ama hâlâ bir şekilde Dora'nın yüzündeki herhangi bir gülümsemeden daha güzeldi bu. "Ama evlenmem *gerekiyorsa,* umarım gelip benimle yaşamanı umursamayan bir adamla olur."

"Bu sormak için çok zor bir soru," diye payladı Dora ama yine de sözcükler içindeki o sıcak, kor parıltısına hafifçe dokundu. "Çok az erkek yeni karısını, boynuna nakış makası takan çılgın kuzeniyle paylaşmak ister."

Vanessa'nın gözleri, Dora'nın elbisesinin üst kısmına doğru yöneldi. İkisi de hâlâ göğsüne baskı yapan, o demir makası taşıyan küçük deri kılıfı biliyordu. Vanessa'nın fikriydi bu. *Lord Hollowvale o makaslardan korkuyor,* demişti, *bu yüzden eğer seni almaya gelirse ve ben etrafta olmazsam diğer bacağına saplamak için onları her zaman yanında bulundurmalısın.*

Vanessa dudaklarını büzdü. "Pekâlâ!" dedi. "Sanırım o zaman zor biri olmam gerekecek. Çünkü senden ayrılmamın tek yolu Dora, senin aşktan delirmen ve beni kendi harika kocan için terk etmendir." Bu düşünceyle gözleri parladı. "Aynı anda âşık olsak harika olmaz mıydı? O zaman ben senin düğününe gidebilirdim, sen de benimkine gelebilirdin!"

Dora ona uysalca gülümsedi. *Kimse benimle evlenmeyecek,* diye düşündü. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Bu düşünce pek de can sıkıcı değildi -daha çok köşedeki o sinek gibiydi- ama Vanessa, o böyle mantıklı şeyler söylediğinde her zaman dehşete düşerdi. Dora kuzenini üzmekten hoşlanmazdı, bu yüzden düşüncesini kendine sakladı. Bunun yerine, "Bu çok iyi olurdu," dedi.

Vanessa alt dudağını ısırdı ve Dora kuzeninin bir şekilde düşüncelerini tahmin edip etmediğini merak etti.

"...her koşulda," dedi Vanessa sonunda, "sanırım ikimiz de bu bölgede uygun bir koca bulamayacağız. Annem, Sezon için Londra'ya gitmemde ısrar ediyordu, biliyorsun. Galiba gitmek istiyorum, Dora, ama sadece benimle geleceğine yemin edersen."

Dora, kuzenine yavaşça gözlerini kırpıştırdı. *Frances yenge bundan hiç hoşlanmayacak,* diye düşündü. Ama Vanessa, tüm sevimli zarafeti, çekiciliği ve iyi davranışlarına rağmen, sert bakışlı annesinden her zaman istediğini koparmayı başarıyor gibi görünüyordu.

Öte yandan, diye düşündü Dora, Londra'da Vanessa'nın evlilik umutlarına burada olduğu kadar engel olacağından hayli emindi. Ama diğer yandan, Londra'nın balo salonlarında da zavallı, iyi huylu kuzeninin üzerine atlamak için fırsat kollayan bir sürü Sör Albus da olması kaçınılmazdı. Ve Vanessa soylu periler için ne kadar dehşet verici olsa da normal insanlar söz konusu olduğunda gerçekten bir fare kadar uysaldı.

"Sanırım seninle gelmeliyim," diye kabul etti Dora. "En azından böylece bir daha asla atlar hakkında konuşmak zorunda kalmazsın."

Vanessa ona alımlı bir şekilde gülümsedi. "Sen benim kahramanımsın, Dora," dedi.

Dora'nın içindeki o fener ışığı bu sözlerle biraz daha parladı. "Ama önce sen benim kahramanımdın," diye cevapladı. "Bu yüzden borcumu kesinlikle ödemeliyim."

Vanessa onu tekrar kolundan tuttu ve kısa süre sonra Dora'nın

düşünceleri Londra'dan, safkan atlardan ve imkânsız saray sihirbazları gibi şeylerden çok uzaklara gitti.

Frances yenge, Dora'nın, kuzenine Londra'da eşlik etmesi fikrinden pek memnun *olmadı*. Çay içerek bu konuyu tartışırlarken, "Elbiselere ihtiyacı olacak!" ilk itirazıydı. "İkinizi birden giydirmek çok pahalıya mal olacak! Lord Lockheed'in bu parayı onaylamayacağından eminim."

Bunu çoktan düşünmüş olduğundan, "Eski elbiselerimi giyebilir," diye yanıtladı Vanessa neşeyle. "Pembe müslin elbiseyi hep severdin, değil mi Dora?" Dora ise sadece başını nezaketle sallayarak onayladı ve çayından bir yudum aldı.

Sonra, "Taliplerini kaçıracak!" dedi hızla Frances yenge. "O tuhaflığıyla–"

"Anne!" diye itiraz etti Vanessa, Dora'ya bir bakış atarak. "Bu kadar korkunç konuşmak zorunda mısın? Hem de onun önünde!"

Frances yenge meşum bir şekilde kaşlarını çattı. "Onun *umurunda* değil, Vanessa," dedi kısaca. "Ona bak. Herhangi bir şey hissetmesini sağlamak nafile bir çaba. İyi hissetmek için yanında taşıdığın oyuncak bir bebek gibi."

Dora, etkilenmemiş bir şekilde çayından bir yudum daha aldı. Kelimeler olması gerektiği gibi içine dokunmadı. Üzgün ya da gücenmiş veya ağlamaya meyilli değildi. Ancak –çok derinlerinde– onun, uzun zamandır birikmiş diğer benzer yorumların üzerine yığılan küçük bir parçası vardı. Bu yığın ona hiçbir zaman kurtulamadığı hafif bir batma hissi veriyordu. Bazen kendini belirli bir nedeni olmadan, gecenin bir yarısı onu ortaya çıkarıp incelerken buluyordu.

Ancak Vanessa gözle görülür bir şekilde yıkılmıştı. Gözleri yaşlarla doldu. "Bunu kastetmiş olamazsın, anne," dedi. "Ah, lütfen geri al! Eğer yapmazsan seni affedemem!"

Frances yenge, kızının belirgin perişanlığı karşısında duruşunu sertleştirdi. Yüz hatlarında yorgun bir teslimiyet titreşti. "Evet, tamam," diye iç çekti ama bunu söylerken Dora'ya bakmadı. "Bu yorum biraz çizgiyi aştı." Dantel mendilini çıkarıp kızına uzattı. "Gerçekten Londra'ya gitmek istiyor musun, Dora?" diye sordu. Ses tonundan belirsiz, kaçamak bir cevap duymayı beklediği açıktı.

"İsterim," dedi Dora sakince. Frances yenge buna sertçe kaşlarını çattı ve ona doğru baktı.

Çünkü Vanessa beni orada istiyor, diye düşündü Dora. *Ve ben onu bırakmak istemiyorum.* Ama bu ayrıntının konuyu karmaşıklaştırabileceğini düşündü ve bu yüzden bunu kendine sakladı.

Frances yenge bu konu hakkında düşüneceğini söyledi. Dora bunun konuşmayı geciktirme ve Vanessa'nın fikrini değiştirmesini umma yolu olduğundan şüphelendi.

Ama Vanessa Ettings, er ya da geç her zaman istediğini elde ederdi.

Böylece kısa süre sonra üçü de Londra'ya doğru yola çıktılar. Her zaman mesafeli ve kızından çok işleriyle meşgul olan Lord Lockheed, onlara eşlik etmeye tenezzül etmedi ama Frances yenge, Londra'da bir konutu olan ve misafir ağırlamaktan çok memnun olan Hayworth Kontesi'nin yanında kalmaları için kız kardeşinin kocası aracılığıyla onlara bir yer ayarlamıştı. Vanessa isteğini çok geç ilan ettiğinden yolların çamurdan arınmasını beklemek zorunda kaldılar; Lockheed'den Londra'ya doğru yola çıktıklarında, mart ayının sonlarıydı ve Sezon'un bitimine sadece bir veya iki ay kalmıştı.

Bu kadar yaygaradan sonra araba Londra'ya girdiğinde hiç de Dora'nın hayal ettiği gibi değildi. Her zamanki mesafeli hâlinde bile, şehre münasipçe girdiklerinde pis kokuyu fark etmemek elde değildi. Ter, idrar ve diğer şeylerin çok yakın bir alanda bir araya getirilmiş, kaba bir karışımıydı. Frances yenge ve Vanessa çok daha görünür tepki verdiler; Frances yenge mendilini çıkarıp ağzına bastırırken Vanessa kaşlarını çattı ve arabanın dışına

bakmak için başını uzattı. Dora, Vanessa'nın yaptığını yapıp kuzeninin omzunun üzerinden pencereden dışarı baktı.

Öyle *çok* insan vardı ki. Londra'nın kalabalık olduğunu söylemek bir şeydi, bunu kendi gözlerinle görmek ise bambaşka bir şeydi. Sokakta ileri geri koşturan tüm o insanlar birbirlerinin yoluna çıkıyor ve hepsi de birbirlerine biraz kızgın görünüyorlardı. Çoğu zaman sürücüler arabalarının önünden geçen birine bağırmak, yumruğunu sallamak ve onları ezmekle tehdit etmek zorunda kalıyordu.

Dora ürkebiliyor olsaydı, bu gürültü ürkütücü olurdu. Ama başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar kolayca içine işledi; odanın köşesindeki şimdiye kadarki en büyük sinek. Dora kendini kaos karşısında kaşlarını çatmış hâlde buldu.

Neyse ki arabaları şehrin daha içlerine, daha geniş ve sakin caddelere doğru ilerledikçe hem gürültü hem de berbat kokular azaldı. Önlerinden geçtikleri binaların karmaşası yavaş yavaş daha seçkin ve zarif hâle geldi, boğucu insan kalabalığı azaldı. Nihayetinde, arabanın sürücüsü onları yüksek, teraslı bir konağın önünde durdurdu ve kapılarını açmak için aşağı indi.

Dora, kuzeni ve yengesinin ardından aşağı inerken konağın ön kapısı açıldı. Bir hizmetçi ve bir uşak çıktı, ardından ağırbaşlı pembe ve bej bir elbise giymiş zayıf, gri saçlı bir kadın geldi. İki hizmetkâr, eşyaların indirilmesine yardım ederek yanlarından geçtiler, bu sırada yaşlı kadın gülümseyerek öne çıktı ve Frances yengenin ellerini ellerinin arasına aldı.

"Sevgili Leydi Lockheed!" dedi yaşlı kadın. "Sizi ve kızınızı ağırlamak ne büyük bir zevk. Biliyorsunuz, son kızımın evlenmesinin üzerinden çok zaman geçti ve o zamandan beri ortalıkta dolaşmak için pek az bahanem oldu. Size Londra'nın her yerini göstermek için sabırsızlanıyorum!"

Frances yenge beklenmedik bir sıcaklıkla gülümseyerek karşılık verdi ama ifadesinin ardında biraz gerginlik vardı. "Elbette, bu zevk tamamen bize ait, Leydi Hayworth," dedi. "Bize zamanınızı ve dikkatinizi ayırmanız çok nazikçe." Frances yenge

–yolculuktan dolayı hepsi kesinlikle kaskatı ve perişan olmasına rağmen– çoktan kibarca reverans yapmış olan Vanessa'ya döndü. "Bu, kızım Vanessa."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Leydi Hayworth," dedi Vanessa, son derece içten bir tonla. Dora, Vanessa'nın çekici yanlarından birinin, her zaman gerçekten memnun olacak bir şey bulabilmesi olduğunu düşündü.

"Ah, ne kadar da güzelsin canım!" dedi kontes heyecanla. "Bana şimdiden en küçüğümü hatırlatıyorsun. Kısa sürede başa çıkabileceğimizden çok daha fazla talіple mücadele edeceğimizden emin olabilirsin!" Leydi Hayworth'ün gözleri Dora'nın üzerinden şöyle bir oyalandı, sonra daha fazla vakit kaybetmedi. Dora, ailenin bir üyesi olmaktan çok, son derece iyi bir hanımın hizmetçisi gibi gösteren koyu renkli, sağlam bir elbise giymişti. Leydi Hayworth öne doğru işaret ederek konağa doğru döndü. "Yol yüzünden çok yorulmuş olmalısınız," dedi. "Lütfen içeri gelin, bir masa hazırlayıp–"

"Bu benim kuzenim Theodora!" dedi Vanessa birden. Dora'nın kolunu tutmak için uzandı, tanıştırdığı kişiyi kimsenin yanlış anlamadığından emin olmak ister gibiydi. Kontes hafifçe kaşlarını çatarak döndü. Bakışları tekrar Dora'ya yöneldi –ve sonra gözlerine. Leydi Hayworth'ün sıcak tavrı, oradaki uyumsuz renkleri fark ettiğinde hafif bir ihtiyata dönüştü.

"Anlıyorum," dedi kontes. "Özür dilerim. Leydi Lockheed kuzeninizi getirebileceğinizden bahsetmişti ama korkarım ki tamamen unutmuşum."

Dora, Vanessa'nın ayrılmadan önce fikrini değiştirebileceği umuduyla, Frances yengenin bu olasılığı önemsemediğinden şüphelendi. Ama Leydi Hayworth, resmî tanışmayı bitirmek için tam olarak duraklamasa bile uyum sağlamakta hızlı davrandı.

Yine de Leydi Hayworth onları rahat bir oturma odasına götürdü, akşam yemeğinin hazırlanmasını beklerken bir hizmetçi onlara bisküvi ve sıcak çay getirdi. Kontes ve Frances yenge uzun süre konuştular, yaklaşan partiler ve onlara katılacakları bilinen

münasip bekârlar hakkında dedikodu yaptılar. Dora, elbisesinin dizinin üzerinde ilerleyen minik bir uğur böceğiyle dikkatinin dağıldığını fark etti. Hizmetçilerden biri fark etmeden önce onu gizlice dışarı bırakması gerektiğini düşünüyordu ki Vanessa konuştu ve onu düşüncelerinden çekip çıkardı.

Dora'nın kuzeni, "Ve Lord Büyücü hangi partilere katılacak?" diye sordu kontese.

Leydi Hayworth gözlerini kırpıştırdı, bu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. "Lord Büyücü mü?" diye sordu, sanki Vanessa'yı doğru duyduğundan emin değilmiş gibi. Vanessa başını hararetle yukarı aşağı salladığında kontes kaşlarını çattı. "Kabul etmeliyim ki bilmiyorum," dedi. "Ama onun hakkında ne tür romantik düşüncelere kapılmış olursan ol, korkarım ki senin için uygun bir eş olmayacaktır canım."

Vanessa çayını içerken masumca, "Neden olmasın?" diye sordu. "Duyduğuma göre saray sihirbazı pozisyonu için hayli gençmiş ve çok yakışıklıymış. Ayrıca o bir savaş kahramanı değil mi?" Ancak Dora,, kuzeninin sesinde belli belirsiz aldatıcı bir tını duydu ve Vanessa'nın yüzünü dikkatle inceleyerek ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştı.

"O kadarı doğru," diye itiraf etti Leydi Hayworth. "Ama Lord Elias Wilder aslında tam anlamıyla bir lord *değil*. Naip Prens, Fransızların kendi saray sihirbazlarına verdiği tüm o saçma ayrıcalıklarla birlikte ona Fransız saygı unvanını vermekte ısrar etti. Teknik olarak Lord Büyücü, Lordlar Kamarası'nda bile oturabilir ama kanı alt kesimden ve tavırları son derece kaba. Onunla birkaç kez karşılaşma talihsizliğini yaşadım. Bir meleğin yüzüne ve bir... *liman işçisinin* ağzına sahip."

Dora, kontesin liman işçilerini melekler için uygun bir karşıt olarak görmesini eğlenceli buldu. Cehennemin zebanilerden çok binlerce liman işçisiyle dolu olabileceği fikriyle kısa bir süre dikkati dağıldı.

Vanessa onun dikkatini yeniden çekerek, "Gerçekten de kulağa çok uygunsuz geliyor," dedi isteksizce. "Ama lütfen, eğer

sakıncası yoksa Lord Büyücü ile en azından bir kez tanışmayı çok isterim. Onun hakkında öyle hikâyeler duydum ki onu görmeden Londra'dan ayrılmak beni üzer."

Kontes hafifçe inledi. "Sanırım göreceğiz," dedi. "Ama ilk olarak seni Leydi Carroway'in balosunda görmek istiyorum. Onun *birçok* düzgün ve münasip oğlu var. Onun partilerinden birinde Londra sosyetesine girmek hiç fena olmazdı..."

Konu akşam yemeğine getirilene kadar bir kez daha dağıldı. O akşam Lord Hayworth'le ayaküstü karşılaştılar, ancak o kendi işleriyle hayli meşgul görünüyordu ve karısının sosyal faaliyetleriyle pek ilgilenmiyordu. Dora, bir iki kez Vanessa'ya Lord Büyücü'ye yönelik ilgisini sormayı düşündü ama kuzeni, sürekli zorluk çıkarıp konuyu değiştirdi ve sonunda şu anki eşlikçileriyle birlikteyken konuyu kapatmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

Dora daha sonra yatağa gidene kadar sormayı bekleyeceğini düşündü... ama akşam yemeğinden hemen sonra bir hizmetçi tarafından götürüldü ve sıcak bir banyo yaptırıldı, ardından kuzeninden birkaç oda ötede çok güzel bir kuş tüyü yatağa yatırıldı.

Dora yabancı tavana ilgiyle bakarken, *Yarın,* diye düşündü soğuk bir şekilde. *Yarın konuşacağımızdan eminim.*

Sessizce boynundaki demir makası kılıfından çıkardı ve yastığının altına soktu. Uykuya dalarken, Londra rıhtımlarında meleklerin iskelede bir aşağı bir yukarı dolaştığını ve çay kasalarını gemilere fırlattığını hayal etti.

2

Dora günler boyunca kuzeniyle konuşma fırsatı bulamadı.

Aslında ertesi gün odasında uyandığında, Leydi Hayworth ve Frances yengenin Vanessa ile aksesuar alışverişine çıktıklarını öğrenmek için bir hizmetçi aramak zorunda kaldı. Günün ortasında biri, Leydi Hayworth'ün arkadaşlarından birinin evinde akşam yemeğine davet edildikleri için esrarlı bir şekilde gecikeceklerini haber verdi. Gün boyunca konakta amaçsızca dolaştıktan sonra, Dora en sonunda ertesi günün daha şanslı koşullar sunabileceğini umarak erkenden yatağa gitti.

Dora sonraki gün uyandığında ona, Leydi Hayworth'ün tavsiyesi üzerine Vanessa'nın elbisesini son anda düzelttirdiği söylendi. Bu, daha fazla alışkanlık hâline gelen bir davranışın ikinci günü olduğundan, Dora pencere kenarında oturup çay içmek için daha fazla zaman kaybetmedi. Bunun yerine nerede okuyacak bir şey bulabileceğini sordu. Küçük bir kütüphanenin içindeki tek bir kitaplığa yönlendirildi, burada hanımların okuması gereken türden kitaplar vardı. Orada köşeye sıkıştırılmış, yırtık pırtık, daktiloyla kâğıda geçirilmiş bir roman buldu –belki de Leydi Hayworth'ün burada olmayan kızlarından biri için yasak bir zevkti– ve birkaç saatini okuyarak geçirdi. Eğer şok olacak türden biri olsaydı, konusu hayli şok edici olabilirdi ama yine de eğlenceli bir romandı.

Üçüncü gün Dora dışarı çıkma zamanının geldiğine karar verdi ve öyle de yaptı. En makul elbisesini giydi ve ön kapıdan

sokağa çıktı. Hizmetçiler onun tek başına dışarı çıkmasında bir tuhaflık olduğunu düşündüyse bile bazı hafifletici koşullar olduğuna ikna olmuş olmalılardı ki kimse onu durdurmaya çalışmadı. Diğer yandan korku duygusu olmadığı için Dora hafif, dikkatsiz bir özgüven sergilemede hayli iyiydi.

Sokakta gelip giden birkaç hizmetçi vardı. Dora, yeni yıkanmış çarşaflar taşıyan, dikkati dağılmış görünen bir hizmetçiyi seçti. Hızını artırdı ve kadının kolunu çekiştirdi.

"Affedersiniz," dedi Dora. "Londra'da buzlu tatlılar var, değil mi?"

Hizmetçi gözlerini bir kez kırparak ona doğru döndü. "Şey," dedi. "Evet." Dora'nın kıyafetine kaşlarını çatarak baktı, açıkça onun saygıdeğer biri olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Hizmetçi ihtiyatlı davranmaya karar vermiş olmalı ki ekledi: "Hanımlar, Berkeley Meydanı'ndaki Gunter's'ta meyveli dondurma yemeyi severler."

Dora ona gülümsedi. "Çok teşekkür ederim," dedi. "Berkeley Meydanı'na hangi yoldan gidildiğini söyleyebilir misiniz?"

Birçok sokak ve birçok tuhaf sohbetten sonra, Dora kendini Londra'nın her tarafında dükkânların olduğu daha ticari bir bölgesinde dolaşırken buldu. Dükkânların birkaçını dolaştı ve bu kadar çok güzel malın tek bir yerde sergilenmesini takdir etti. Birden fazla kez asıl gitmeye niyetlendiği yeri kaybetti ve tekrar yol tarifi sormak zorunda kaldı. Ancak Berkeley Meydanı'na vardığında gökyüzünde tehlikeli bir uğultu patlak vermiş ve soğuk yağmur damlaları tenine çarpmaya başlamıştı.

Dora gözlerini yağmurdan koruyarak birkaç dakikasını daha bulutlara bakarak geçirdi. O bulutlar karanlık ve dalgalıydı, kendini onları hayranlıkla izlerken buldu.

Yakınlarda genç bir kadın, bonesinin altında ciyaklayarak yağan yağmurda en yakın çıkıntıya doğru koştu. Dora onun arkasından baktı ve Vanessa'nın bir talip bulma şansını artırmak için Londra'dayken olabildiğince normal davranmaya çalıştığını geç de olsa anımsadı.

Dora yavaşça en yakın çıkıntının altına çekildi ve bir dükkânın kapısından içeri girdi.

Kapı açıldığında bir zil usulca çaldı ve varlığını ilan etti. Dora merakla bakınıp çevresini inceledi. Dükkân küçük ama saygındı; duvarlarında pahalı görünümlü deri kitaplarla ağzına kadar dolu birçok kitap rafı vardı. Tüm kitaplar ucuza basılmıştan ziyade el yazısıyla yazılmış gibi görünüyordu. Ahşap ve camdan tezgâhta detaylı ve süslü birkaç parşömen sergileniyordu. O tezgâhın arkasında eski bir gümüş ayna asılıydı. İçinde Dora, yüzlerce mumla ışıldayan güzel bir balo salonu gördü. Kulaklarında uzaktan gelen keman sesleri vardı ve daha yakından bakmak için tezgâhın üzerinden eğildi.

Aynada da bir Dora vardı ama bu Dora, Vanessa'nın ona verdiği pembe müslin elbiseyi giymişti ve saçları pas kırmızısı bir topuz hâlinde toplanmıştı. Boynunda hemen fark edemediği çok güzel incilerden oluşan bir dizi vardı. Elbisenin ön tarafına, incilerin altına uğursuz bir kızıl leke yayılmıştı. Dora elini kendi göğsüne kaldırdığında, parmak uçlarından koyu kırmızının damladığını gördü.

O bakmaya devam ederken uzun boylu bir adam arkasından yaklaştı. Dağınık, beyazımsı sarı saçları ve soluk teni uhrevi mum ışığında parıldıyordu; gözleri ise alevlerle birlikte dans eden tuhaf bir erimiş kırmızımsı altındı. Resmî akşam kıyafeti giymişti: ince beyaz bir ceket ve gümüş rengi bir yelek. Bununla birlikte boyun bağı belli belirsiz gevşekti ve yakışıklı yüzündeki gülümseme ona hafifçe şeytani bir hava katıyordu.

"Kitapların üzerine damlatma canım," dedi kulağına. Sesi yumuşak ve alçaktı. Kelimelerini hafif bir kuzey aksanıyla uzatıyordu, böylece hepsinin sonlarındaki vurgu hafifçe azalıyordu. Dora, onun görüntüsü ve sesi karşısında öylesine büyülenmişti ki sözlerini idrak etmesi biraz zaman aldı.

Her yere bir şeyler damlatan tek kişi aynadaki Dora değildi. Dora aşağı baktığında dışarıdaki yağmurdan dolayı gerçekten sırılsıklam olduğunu gördü.

Adama doğru dönerek, "Aman Tanrım," dedi. "Hiçbir kitaba damlatmadım, değil mi?"

Arkasındaki adam resmî bir gece kıyafeti giymemişti –kahverengi ceketi dikkatsizce iliklenmişti ve boyun bağı basit bir düğümle bağlanmıştı– ama diğer tüm açılardan aynadaki adama hayli benziyordu. Gözleri yakından daha da tuhaf ve dikkat çekiciydi, öyle ki Dora dikkatle onlara baktı ve içlerinde bir ışığın hafifçe parladığını fark etti.

Dora ona bakarken yavaş ve uyuşuk bir hâlde gözlerini kırpıştırdı. "Damlattığınızı sanmıyorum," dedi. Aslında Dora yanılmıyorsa, ona arkasından sessizce yaklaştığında havaya sıçrayıp çığlık atmadığı için adam biraz rahatsız olmuştu.

Dora yeniden aynaya doğru baktı ama balo salonunun görüntüsü kaybolmuştu. Yüzey artık donuk ve siyahtı, kesinlikle hiçbir şeyi yansıtmıyordu.

"Orada ilgi çekici bir şey mi gördünüz?" diye sordu yanındaki adam.

"Şimdi düşününce sanırım gördüm," dedi dalgınca Dora. Balo salonunun görüntüsü o sırada ona pek de sıradışı gelmemişti ama şimdi doğrudan düşünmesi istendiğinde, bunun normalde aynalarda görülen türden bir şey olmadığını anlayabiliyordu.

Ancak o zaman Dora, bağımsız kitap raflarından birinin arkasında durmuş, onları dikkatle izleyen başka bir müşteri olduğunu fark etti. Kahverengi saçlı ve önündeki adamdan biraz daha kısa olan bu adam, sağ yanağındaki yara izleri olmasaydı normalde hayli yakışıklı olabilirdi. Yine de resmî bir ceket ve sağlam uzun çizmeleriyle o gün için uygun giyinmişti ve yüzünde, sıcaklığıyla o yara izlerini yok eden bir gülümseme vardı.

"Peki bu genç hanım nereden çıktı?" diye kıkırdadı kahverengi saçlı adam. "Onu sen çağırmadın, değil mi Elias?"

Sarışın adam, Elias, yalnızca iyi arkadaşların bir düelloya yol açmadan yapabileceği türden küçümseyici bir bakış attı. "Eğer birini çağırmakla uğraşacak olsaydım, Albert," dedi, "eminim ki

yarı yarıya sırılsıklam olmuş bir hizmetçiden daha iyisini düşünürdüm."

Kahverengi saçlı adam Albert, ona bir kez daha hüzünle gülümsedi. "Eğer bir centilmen olsaydın, Elias," dedi, "ona ceketini uzatırdın. Eminim hanımefendi çok üşümüştür."

Elias, hem Dora'dan hem de arkadaşından bakışlarını kaçırdı, aynayla ilgili sorusu birdenbire unutuldu. "Bir kurbağaya dönüşmeden beni beyefendi olmakla suçlayabilecek belki de tek adamsın," dedi Albert'a alaycı bir şekilde. "Ben başka bir hayvan düşünmeden önce o korkunç hakareti geri al."

Albert, Elias'ı görmezden geldi ve kendi ceketini çıkarıp Dora'ya uzattı. "Arkadaşım yerine," dedi ona nazikçe. "Bugün huysuz olduğu için."

Dora daha çok otomatik bir nezaketle ceketi Albert'tan aldı. Ama bunu yaptığı sırada gözleri onun eline takıldı. İlk başta sağ elinde bir çeşit eldiven olduğunu zannettiği şey aslında hiç de öyle değildi. Normal bir insan uzantısının tüm akışkanlığıyla hareket eden, *gümüşten* bir eldi. Kısa bir bakış, karşılaştırdığında Albert'ın sol elinin hayli normal olduğunu anlamasına yetti. Dora hâlâ elinde tuttuğu ceketi unutarak gözlerini açık bir merakla gümüş sağ ele çevirdi.

Albert eline baktı ve hafifçe gülümsedi. "Lord Büyücü'nün eseri," diye açıkladı. "Ne yazık ki gerçek elimi ve kolumun çoğunu şarapnel yüzünden kaybettim. Ama bu çok değişik bir şey, değil mi?"

Lord Büyücü, diye düşündü Dora. *Elias Wilder*. Gözlerini tekrar sarı saçlı adama çevirdi. Yanılmıyorsa eğer sohbetin konusundan dolayı hafifçe utanmış gibi görünüyordu, ancak duygularını çabucak sahte bir sıkılmışlık hissinin arkasına sakladı.

"Sakatlara gözünü dikip bakmanın kabalık olduğuna eminim," dedi Elias, Dora'ya alaycı bir tonda.

"Mahsuru yok," dedi Albert neşeyle. "Ayrıca bir adama sakat *demenin* daha da kötü olduğuna eminim, Elias."

Lord Büyücü, buna alaycı bir şekilde güldü ama hemen sonra

sustu. Bir an sonra kısa boylu, zayıf bir adam, elinde bir kitap yığınıyla arka odadan aceleyle çıktı. Kitapları tezgâha koyarken, "Tam da istediğiniz gibi!" dedi kısa boylu adam. "Çeşitli ruh mizaçları hakkında bulabildiğim her şey. Bunlardan bazılarına ulaşmak oldukça zordu."

Lord Büyücü, yığının en üstündeki kitabın kapağını açmak üzere uzandı. Dora, içinde karalanmış el yazısıyla yazılmış notlarla işaretlenmiş bir dizi diyagram gördü. Sayfalara saçlarından sular damlamaması için dikkat ederek merakla adamın dirseğine doğru yaslandı. Gördüğü notların hepsi hemen çözemediği çok resmî bir Fransızcaydı. Zamanı olsaydı bir tercüme yapabileceğinden emindi–

"Biliyor musunuz," dedi Elias sohbet edercesine, "bana bu kadar yaklaşan son kadının saçları alev aldı. Korkunç bir karmaşaydı. Eminim hâlâ bir yara izi vardır."

Dora ona baktı. Elias ona kavis almış bir kaşıyla bakıyordu ki bu da onu şaşırttı. Ses tonu, arkadaş canlısı olmaya çalıştığını ima ediyordu ama eğer yanılmıyorsa, ifadesi hafif bir tiksintiydi –ah.

Yine tuhaf davranıyorum, diye düşündü Dora. Ondan hızla uzaklaştı.

"Özür dilerim," dedi Dora. "Kitabınızı çok merak ettim."

Elias o alçak, etkileyici sesiyle, "Çok mu merak ettin?" diye tekrarladı. Yumuşak bir kahkaha attı, ki bu da dost canlısı görünüyordu ama Dora bunu böyle kabul etmesi gerekip gerekmediğinden pek emin değildi artık. "Peki o zaman. Bu her şeyi daha iyi hâle getiriyor. Bu arada merak ettiğiniz başka bir şey var mıydı? Pantolonumu çıkarıp ölçümü almanıza izin vereyim mi?"

Dora kaşlarını çattı. "Ölçünüzü almak mı?" diye sordu. "Neyi ölçmem gerekiyor, efendim?"

Albert derin bir iç çekti ve hâlâ Dora'nın parmaklarından sarkan ceketi kapmak için uzandı. Ceketini kızın omuzlarına doladı. "Onu görmezden gel," dedi. "Bu şekilde davrandığında ben hep böyle yaparım."

Tezgâhın arkasındaki adam inledi ve Dora onun yüzünün kızardığını gördü. "Ah, lütfen bunu benim dükkânımda yapmayın, Lord Büyücü," diye yalvardı Elias'a. "Belki *şöhretiniz* bundan daha kötü olamaz ama benim yönetmem gereken bir işim var!"

Dora yanındaki sarışın adamı daha yakından inceledi, ona odaklanabilmek için kendini zorladı. Yani o gerçekten Lord Büyücü müydü? Hakkında çok şey duyduğu o adam mıydı? Dora'nın kazara Vanessa'yı bir anlığına peşinden koşması için teşvik ettiği adam mıydı?

İtiraf etmeliydi ki gerçekten de çok yakışıklıydı. Yarı resmî giyinmiş hâlde bile Lord Büyücü, rüzgârda savrulan saçları ve dikkat çekici altın gözleriyle göz kamaştırıcı bir şekilde vahşiydi. Dora daha önce yalnızca bir kez böylesine uhrevi bir yüz görmüştü ve o da zalim ve soylu bir periye aitti.

Bu kadar güzel bir şeyin içinin bu kadar çirkin olması ne yazık, diye düşündü.

Lord Büyücü dikleşti ve Dora'ya çok iyi tanıdığı bir ifadeyle baktı. Yengesinin ona karşı daha önce defalarca kullandığı ifadeydi; hakarete uğradığını bile anlayamayacak kadar aptal olduğunu söyleyen ifade. "Sorun değil, John," diye tezgâhın arkasındaki adama seslendi Elias. "Bu küçük gevezelik neredeyse bir pazar ayini kadar sıkıcı. Ne demek istediğimi anlarsa gelip beni bulabilirsin."

"*Elias,*" diye uyardı Albert arkadaşını azarlayarak.

Dora, başını Elias'a doğru eğerek düşündü. "Size hakaret edecek ne yaptığımdan emin değilim, lordum," dedi. "Sizi bir şekilde gücendirdim mi, yoksa sadece siz başka bir sebepten üzgünken ben uygun bir hedef mi oldum?"

Sakin, meraklı tonu Lord Büyücü'nün kaşlarını çatmasına neden oldu. Dora bu sefer yanlış tepki verdiğinden emindi ama umursamadı. Kibar olmayan adamları hoşnut etmek için harcayacak çok az enerjisi vardı.

"...kişisel sınırları anlamayan kadınlar beni her zaman rahatsız eder," dedi Elias sonunda. "Aptal insanlar beni daha da rahatsız ediyor."

"Çok yazık," dedi Dora yumuşak bir sesle. "Bu gerçekten zor olmalı."

Sarışın adam ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile ama tekrar ona baktı. "Pardon?" diye sordu. "Tam olarak ne zor olmalı?"

Dora ona nazikçe gülümsedi. "Kendi kendinize bu kadar sık gücenmeniz," dedi. "Bu üzücü bir yaşam tarzı gibi görünüyor, lordum."

Albert kahkahayı bastı. "Ah," dedi. "Seni yakaladı, değil mi?"

Lord Büyücü'nün iki kaşı da bu sefer Dora'ya doğru kalktı. Bir anlığına onu, *kendisini* bir kurbağaya dönüştürebilecek kadar kızdırıp kızdırmadığını merak etti. Ama o an geçtiğinde, adam sadece sinirle başını salladı ve Albert'a döndü.

"Bu ilk kitabın biraz kafa karıştırıcı bir Fransızcası var," dedi Elias arkadaşına. "Bunu benim için okuman gerekecek."

Albert kitaba bakmak için öne çıktı. "Ortaçağ Fransızcası gibi görünüyor," dedi. "Çok da farklı değil, Elias. Senin Fransızcan berbat."

"Evet, peki," diye mırıldandı Elias. "Hepimiz kültürlü Fransız mürebbiyelerin olduğu bir evde yetişmedik, Albert. Fransızca bilgim, sıcak bir yemek ya da genelevi sormakla sınırlı. Sanırım küfürlerim de hâlâ hayli vurgulu."

Albert, Elias'a bir kez daha kınayan bir bakış attı ama Lord Büyücü'nün Dora'nın önünde kendini sansürlemek gibi bir niyeti olmadığı açıktı. Benzer şekilde Dora'nın da bu konuşmaya kızmaya meyilli olmadığı muhtemelen anlaşılıyordu. "Bugün beni gerçekten bu yüzden mi getirdin?" diye sordu Albert. "Sana Fransızcanı *düzeltmek* için birden fazla kez teklifte bulundum, Elias. Lord Büyücü'nün simya ve *sihir* dilini bilmesi gerçekçi bir beklenti."

Elias elini umursamazca salladı. "Öğrenmek için zamanım yok," dedi. "Ayrıca *sen* varsın."

Albert başını iki yana salladı ama konu hakkında daha fazla bir şey söylemedi. Dora'ya doğru baktı. "Daha yeni fark ettim," dedi. "Tüm bunların üstüne kendimizi tanıtmayı tamamen

unuttum. Ben Bay Albert Lowe. Bu da Lord Elias Wilder. Sizi temin ederim ki sizinle tanıştığı için memnun oldu."

Dora, Albert'a gülümsedi. "Ben de Theodora Ettings," dedi. "Ama isterseniz bana Dora diyebilirsiniz, Bay Lowe. Eğer birbirimize karşı nazikçe dürüst olmuyorsak, o zaman Lord Büyücü'ye onunla tanıştığım için de çok memnun olduğumu söyleyebilirsiniz. Ama gerçek şu ki *sizinle* tanıştığım için çok memnunum."

"Gördün mü, Albert?" dedi Elias. "Sorun tam olarak bu. Şimdi genç hanımefendiyi mutlu ettin ve ondan kurtulamayacaksın. Hatta ceketini bile ona verdin. Annesi öğrendiğinde, hafta bitmeden bir mihrabın önünde olacaksın."

Dora kayıtsızca, "Bu katiyen imkânsız," dedi Elias'a. "Annem öldü. Babam da." Bunu sadece onu şaşırtacağını umduğu için söyledi ve bunun olduğunu görünce memnun oldu. "Yengem zavallı bir centilmenin peşinde olabilir ama sadece kuzenim adına." Dora, Albert'a doğru gülümsedi. "Kuzenim çok *güzeldir*. Ama onu da ancak sizi hoşnut edecekse sizinle tanıştıracağım."

Albert buna gözlerini kırpıştırdı. Belki de, diye düşündü Dora, kuzenine bir talip bulma konusunda bu kadar doğrudan olmaması gerekiyordu? Ama adam çok nazik görünüyordu ve en azından bir centilmendi.

"Bunu... dikkate alacağım," dedi Albert sonunda, gözlerinde oyunbaz bir ışıltıyla. "Annem, Leydi Carroway, ağabeyim için bir doğum günü balosuna ev sahipliği yapacak. Size ve kuzeninize bir davetiye göndermesinden memnuniyet duyarım. Elias'ın katılması için de ısrar etmiştim, anlarsınız ya ve evden kaçmadan onunla uzun uzun sohbet edebilecek başka bir kadın düşünemiyorum."

"Ben gelmiyorum," diye araya girdi Elias tersleyerek ama Albert onu görmezden geldi.

Ah, diye düşündü Dora, bu gelişmeden belli belirsiz memnun olarak. Albert, Leydi Carroway'in son derece münasip oğullarından biri olmalıydı. Bu, kontesin onu onaylayacağı anlamına geliyordu, ki bu da tüm fikri daha da iyi hâle getiriyordu.

"Kuzenimin Leydi Carroway'in balosuna zaten katılacağına inanıyorum," dedi Dora. "Ama dürüst olmak gerekirse bana bir davetiye göndermeniz gerekebilir. Ev sahibimiz beni unutmaya hayli kararlı." Albert bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve Dora kaşlarını çattı. "Belki de bunu yüksek sesle söylememeliydim," diye itiraf etti. "Bundan kimseye bahsetmeme nezaketini gösterir misiniz, Bay Lowe? Kuzenimin iyiliği için bir skandala yol açmak istemem."

Albert gümüş elini göğsüne bastırdı. "Yemin ederim," dedi ciddiyetle. "Ve annemin size kendi davetiyenizi göndermesi konusunda ısrar edeceğim, Dora."

"Ben gelmiyorum, Albert," diye tekrarladı Elias kesin bir şekilde. "İki hanımı tek başına eğlendirmek zorunda kalacaksın, seni uyarıyorum."

Albert onu tekrar görmezden geldiğinde, Elias sertçe nefesini verdi ve parmaklarını havaya kaldırdı. Tezgâhtaki kitaplar hemen yanına süzüldü.

Elias şimdiye kadar konuşmalarını nazikçe görmezden gelmeye çalışan dükkân sahibine, "Kitapları Hazine hesabına yazabilirsin," dedi, "çünkü bunlar görevlerim için gerekli."

Dükkân sahibi sadece hafif bir irkilmeyle başını onaylarcasına salladı. Naip Prens pek de faturalarını zamanında ödemesiyle bilinmiyordu.

Elias, dükkânın çıkışına doğru döndü ve o çıkarken süzülen kitaplar arkasından geldi. Yağmur, tamamen görünmez bir şemsiyenin yüzeyine çarpmış gibi, onun ve kitaplarının etrafında düzgünce ayrıldı.

Albert, Dora'ya kederli bir bakış attı. "Bu benim de ayrılmam için bir işaret olmalı," dedi. "Sanırım kral ve ülke uğruna başka bir büyülü kitap çevirmeliyim." Omuzlarındaki cekete kaşlarını çatarak baktı. "İsterseniz baloya kadar sizde kalabilir. Üşütmenizi istemem."

Dora başını iki yana salladı ve ceketi omuzlarından çıkarıp Albert'a geri verdi. Onu eve götürmesinin sorun çıkaracağını

tahmin ediyordu. "Teklifiniz için teşekkür ederim," dedi, "ama lütfen geri alın. Zaten soğuğu pek hissetmiyorum."

Albert ceketi isteksizce geri aldı ve ona eğilip selam verdi. "O zaman baloya kadar," dedi. "Bu çok keyifliydi."

Dora, Albert'ın Lord Büyücü'ye katılmak üzere dışarı çıkmasını izledi. *Umarım Vanessa, Lord Büyücü ile evlenmeyi düşünmüyordur,* diye düşündü. *Albert çok daha kibar görünüyor. Mümkün olan en kısa sürede onu vazgeçirmem gerekecek.*

Tezgâhın arkasındaki adam iç çekerek, "En derin özürlerimi sunarım, hanımefendi," dedi, düşüncelerini bölerek. "Anlayacağınız üzere benim işimde olan bir adam, davranışları ne kadar iğrenç olursa olsun, Lord Büyücü'yü geri çeviremez."

"Ah, evet," dedi Dora dalgınca. "Elbette anlıyorum."

"Lütfen, size yardım etmeme izin verin," dedi konuyu değiştirerek. "Özellikle aradığınız bir şey mi vardı?"

Dora dudaklarını büzerek ona doğru döndü. *Bunun bir sihir dükkânı olduğuna inanıyorum,* diye düşündü. Ne kadar şanslı. "Belki de vardır," dedi. "Korkarım sadece azıcık cep harçlığım var. Ama eğer raflarınızda soylu perilerle ilgili bir kitap varsa çok minnettar kalırım."

3

Kısa bir süre sonra Dora, hava kararmadan çok önce kontesin konağına döndü. Eğer biri onun garip ayrılışını fark ettiyse bile kimse bundan bahsetmeye değecek kadar önemli olduğunu düşünmedi. Ancak ertesi gün bir hizmetçi tarafından yataktan kaldırıldı ve ona aileyle birlikte kahvaltıya beklendiğini söylendi.

O odaya girerken, "Dora, canım," dedi Frances yenge. "Kontes çok tuhaf bir mektup aldı. Leydi Carroway, kuzeninle birlikte balosuna katılmanızı bizzat rica etmiş. Bildiğim kadarıyla hiçbir bağlantınız olmadığı için seni başka biriyle karıştırmış olduğundan hayli eminim ama bu konuda bir şey bilip bilmediğini sormak istedim."

Kontes ve Vanessa, Frances yenge ile birlikte masada oturuyorlardı. Vanessa ise son moda yepyeni bir elbise giymiş ve saçları bir dizi güzel opal kelebek tokayla toplanmış olmasma rağmen biraz perişan görünüyordu. Vanessa, Dora'nın içeri girdiğini görünce yüzü aydınlandı ve hemen yanındaki sandalyeyi çekmek için acele etti.

Her türlü yalanın eninde sonunda ortaya çıkacağını tahmin ettiğinden, "Ah, evet," dedi Dora. "Oğlu Bay Albert Lowe ile Berkeley Meydanı'ndaki bir dükkânda tanıştım. Çok nazikti. Vanessa'yı onunla tanıştırmayı teklif ettim çünkü Leydi Hayworth, Leydi Carroway'in oğullarının ne kadar münasip olduğundan bahsetmişti."

Dora, Vanessa'nın yanına oturmak için yürürken Frances yenge gözlerini kırpıştırdı. Dora'nın uygun bir refakatçi olmadan kendi başına dışarı çıkmaya cesaret etmesi onu rahatsız etmiş ve şaşırtmış gibiydi. Ancak Frances yenge böyle kişisel bir davet almanın faydasını kesinlikle yadsıyamazdı ve bu yüzden cevabını dikkatlice ölçülü tuttu. "Dışarı çıktığını bilmiyordum, Dora," dedi. "Eminim bunu yapmaman gerektiğini biliyorsundur. Ama madem yaptın, Leydi Carroway'in balosu için seni uygun şekilde giydirmemiz gerekecek gibi görünüyor."

"Pembe müslinle gayet mutluyum," diye güvence verdi Dora, yengesine. "Londra'da daha önce hiç kimse onunla görmedi beni ve bana çok yakışıyor."

"Evet, peki." Frances yenge boğazını temizledi. "En azından senin için daraltılmasını sağlayacağız. Belki de az zaman kalsa da seni bugün dükkânda gizlice araya alabiliriz."

Leydi Hayworth hafifçe Dora'ya kaşlarını çattı. "Bay Albert Lowe mu dedin?" diye sordu. "Ah, Tanrım. Evet, Leydi Carroway'in ilginden nasıl heyecanlandığını anlayabiliyorum. Korkarım Albert onun oğullarının *en az* münasip olanı ve ona bir eş bulmakta zorluk çekiyor."

"Öyle mi?" diye sordu Dora kaşlarını çatarak. "Nedenini hayal bile edemiyorum. Bana dendiğine göre Lord Büyücü ile Napolyon'a karşı görev yapmış ve çok çekici."

Kontes içini çekti. "Evet, canım," dedi sabırla. "Ama o *bütün* bir adam değil. Tanrı aşkına, bir kolu eksik. Fark etmemiş olamazsın." Düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. "Yine de," diye devam etti yavaşça. "Albert'ın bir doktor olduğunu duydum, bu çoğu üçüncü oğul için söylenebilecek olandan daha saygın. Ve bu onun açısından bir şans. Kişisel daveti alan Dora oldu, bu yüzden onu Albert için hazırlayacağız. Leydi Carroway bundan sonra aileye karşı hoş bir şekilde ilgili olacaktır eminim ve Vanessa için de en büyük oğlunu kapmayı hedefleyebiliriz." Leydi Hayworth bu fikre gülümsedi. "Sen bir vikontes olabilirsin, Vanessa ve *sıradaki* Leydi Carroway. Bu harika olmaz mıydı?"

Vanessa'nın dudakları mutsuz bir çizgi hâlini aldı. Ancak otorite figürlerine itaatsizlik etmeye meyilli değildi ve bu yüzden kontese karşı çıkmak yerine sessizce başıyla onayladı. Kirpiklerinin altından Dora'ya baktı. "Bay Albert Lowe'un Lord Büyücü ile birlikte görev yaptığını mı söyledin?" diye mırıldandı Vanessa. "Bir görüşme ayarlamaya meyilli olup olmadığına bakmam gerekecek."

Dora buna belirsiz bir şekilde kaşlarını çattı. "Lord Büyücü ile tanıştım," dedi kuzenine. "Albert ile birlikte oradaydı. Leydi Hayworth haklı, Vanessa; Lord Elias Wilder cidden berbat. Onu unutmak zorundasın, lütfen."

Frances yenge bir kez olsun Dora'ya katılarak başıyla onayladı. "Gördün mü, Vanessa?" dedi. "Dora bile bu adamdan iğrenebiliyorsa, o zaman ondan uzak durulmalı. Lütfen bu düşünceyi kafandan çıkar. Seni sıradaki Lord Carroway ile iyi bir konuma getirme şansımız var, o yüzden dikkatini buna ver."

Vanessa gözlerini kısıp tabağına indirdi. "Evet, anne," dedi itaatkârca. Ama yine de Dora, kuzeninin hiçbirini dinlemediği ve aklında ne olursa olsun bir plan olduğu hissine kapıldı.

"Pekâlâ!" dedi Leydi Hayworth. "Bu gerçekten hoş bir değişim ama bu çabalarımızı iki katına çıkarmamız gerektiği anlamına geliyor. Yemeğinizi hızlıca bitirin. Sanırım Dora'nın elbisesini düzeltmek için zorla bir randevu almam gerekecek."

Frances yenge, Leydi Hayworth'e gülümsedi ve Dora onun gözlerinde beliren yıldızları görebildiğine yemin edebilirdi. Frances yengenin, kontesin dünyasını düşündüğü açıktı. "Sizin yanımızda olmanız bizim için büyük bir şans, Leydi Hayworth," dedi. "Siz olmasaydınız ne yapardık hayal bile edemiyorum."

Dora yemeğine baktı. Kontes ve yengesinin Albert ile evlenmesi gerektiğine karar verdikleri ve bu konuda kendisine bir kez olsun danışmadıkları geç de olsa aklına ancak geldi. Bu konuda ne hissetmesi gerektiğinden tam olarak emin değildi.

Çok nazik bir adam, diye düşündü Dora. *Gerçi ben de onunla sadece kısa bir süre görüştüm. Ayrıca bu kadar çok anne ve kızlarının sadece kolu yüzünden ondan kaçınması çok büyük bir utanç.*

Ancak Albert'a ayarlanması fikri Dora'yı belli belirsiz bir şekilde rahatsız etti. Abisini tuzağa düşürmek için bir entrikada kullanılması doğru görünmüyordu. Bunun yanında Dora, *kimseye* karşı doğru düzgün yoğun bir sevgi hissetme kapasitesine sahip olmadığından hayli emindi ve Albert kadar tatlı bir adam sevilmeyi hak ediyordu.

"Üzgün müsün, Dora?" diye fısıldadı Vanessa ona. Sesinde belirgin bir endişe vardı. Dora'nın yüzünden okunacak kadar derin bir şey hissetmesi nadirdi.

"Midem kötü," diye yalan söyledi Dora yumuşak bir mırıltıyla. Vanessa'nın çok fazla endişelenmesini istemiyordu. "Seni Albert'la tanıştıracağıma söz verdim. Lütfen beni yalancı çıkarmalarına izin verme."

Vanessa, masanın altından kuzeninin elini sıkmak için uzandı. "Bizi tanıştırmanı çok isterim," diye güvence verdi Dora'ya. "Sana söz veriyorum, onunla konuşacağımdan emin olacağım."

Bu Dora'yı biraz olsun rahatlattı, bu yüzden Vanessa'nın elini sıktı.

Sözünü tutarak, kontes kahvaltıdan hemen sonra hepsini elbise dükkânına götürdü. Zavallı terzi belli ki çoktan bunalmıştı ama kontes hakikaten de önemli bir kadın olmalıydı çünkü yine de bir şekilde bir randevu almayı başardı. Terzilerden biri Dora'nın elbisesine birkaç düzine iğne sapladı ve daha sonra almak üzere elbiseyi bıraktılar, sonrasında ise Dora'nın denemek için çok istekli olduğu dondurmalar için Gunter's'a gittiler.

Dondurmalarını bitirdikleri zaman Vanessa'nın sırtı dikleşmişti ve duruşunda garip bir çelik vardı. Vanessa, Frances yenge ve Leydi Hayworth ile aldatıcı bir coşkuyla meşgul oldu, onlara Leydi Carroway'in oğullarına nasıl yaklaşması gerektiği ve hanımefendiyi nasıl etkileyebileceği hakkında sorular sordu. Ancak Dora, Vanessa'nın Lord Büyücü'ye olan ısrarlı ilgisinin sonunun gelmediğinden şüpheleniyordu ve onun Leydi Carroway'in balosuna gelmesi ihtimaline karşı, korkunç adamı köşeye sıkıştırıp Vanessa'dan uzak tutacağına yemin etti.

Birkaç gün sonra, Dora'nın elbisesi teslim edildiğinde, kendisini şimdiye kadar yaşadığı en yoğun parti hazırlıklarına maruz kalmış hâlde buldu. Kontes, Vanessa'nın Londra'daki ilk resmî çıkışının olağanüstü olması gerektiğinde kararlıydı ve bu nedenle dördü de bütün günü giyinmekle geçirdi. Dora ve Vanessa o kadar kontrol altındaydı ki kaçamıyorlardı, bu yüzden Dora hizmetçilere onlara atıştırmalıklar getirmeleri için fısıldamak zorunda kaldı.

Sonunda esaretten kurtulup bir aynanın karşısına geçtiğinde Dora, manzara karşısında bir an duraksadı. Pembe müslin şimdi sanki onun için yapılmış gibi bedenini sarıyordu. Leydi Hayworth'ün talimatıyla terzi yakasını biraz aşağı indirmişti, tam da cüretkârlığın sınırındaydı. Kontes ayrıca Dora'ya boynunu uzun gösteren birkaç uygun inci ödünç vermeyi de lütfetmişti. Hizmetçiler saçlarını pas kırmızısı bir topuz yapmıştı, yüzünün her iki tarafını çerçeveleyecek sadece birkaç narin bukle bırakmışlardı.

Ancak görüntü her zamankinden biraz daha çekici olsa da Dora'nın duraklamasına sebep olan bu değildi. Aslında zihninin bir köşesinde belirsiz bir endişe vardı ve bunun tam olarak ne olduğunu anlaması zaman aldı.

Sihir dükkânındaki aynada göründüğüm gibi görünüyorum, diye düşündü Dora. *Ancak o yansımada korkunç bir şekilde kanamam vardı sanırım.*

Dora, dükkân sahibine aynada ne tür bir büyü olduğunu sormadığı için bir an pişmanlık duydu. Fakat Leydi Hayworth hepsini dışarıdaki bir arabaya bindirirken, bu düşünce dükkânda olduğu gibi kısa süre sonra yeniden aklından çıktı.

Araba baloya doğru yola çıkarken Frances yenge, "Leydi Carroway'in en sevdiği konular neydi?" diye sordu kızına.

"Nakış ve hayır işleri," diye cevapladı Vanessa görev bilinciyle. "Ve her şeyden önemlisi tabii ki çocukları."

Frances yenge, Vanessa'ya onaylarcasına gülümsedi, sonra dikkatini Dora'ya çevirdi. "Ve akşam sona ermeden önce ne yapman gerekiyor?" diye sordu yönlendirerek.

"Albert ile iki kez dans etmeliyim," diye yanıtladı Dora mesafeli bir şekilde. "Eğer edersem beni ziyarete gelmek zorunda hissedecek."

"Çok iyi," dedi Frances yenge. Dora, bu fikirden duyduğu rahatsızlık devam etmesine rağmen, bu nadir övgü karşısında bir anlık zevk hissetmekten kendini alamadı.

"Leydi Carroway'in seni Albert ile dans ederken gördüğünden emin ol," dedi kontes. "Bu, onu Vanessa'ya ve yengene karşı çok olumlu bir ruh hâline sokacaktır."

"Leydi Carroway'i beni dans ederken izlemeye nasıl zorlayabileceğimden pek emin değilim," diye düşündü Dora yüksek sesle. "Ama elimden gelenin en iyisini yapacağım sanırım."

"Dora!" dedi Frances yenge sitem ederek. "Küstah olma. Leydi Hayworth bu tavrını hak etmeyecek kadar çok nazik davrandı sana."

Dora, Londra'ya geldiklerinden beri Leydi Hayworth'ün onunla neredeyse hiç konuşmadığını belirtmeyi düşündü ama neyse ki içgüdüleri tam zamanında bunun kötü bir fikir olacağını söyledi. Bunun yerine başını onaylarcasına salladı. "Özür dilerim, Leydi Hayworth," dedi. "Sadece Vanessa için her şeyin yolunda gitmesini sağlamak adına çok endişeliyim."

"Affedildin, canım," dedi kontes. "Ama partiye girdiğimizde ses tonuna daha iyi dikkat et. *Cemiyet* bu tür hataları affetmez."

Öyleyse ağzımı çoğunlukla kapalı tutmalıyım, diye düşündü Dora kendi kendine.

Carroway Evi'ne gün batımından hemen sonra vardılar. Normalde, dedi Kontes, modaya uygun şekilde geç kalmak için biraz daha beklerlerdi ama kişisel olarak davet edildikleri için Leydi Hayworth erken saatteki tenhalıktan yararlanıp Leydi Carroway ve oğullarını ziyaret etmeyi düşündü. Sonuçta herkes kontesin daha fazla sosyalleşmek istediğini biliyordu.

Balo salonuna girdikleri duyurulduğunda, Dora tuhaf bir deja vu hissiyle sarsıldı. Duvarlar boyunca çok sayıda mum parlıyor, mekânın her yerinde titreşiyordu. Dört kişilik bir müzik topluluğu çalmaya başlamıştı ve iki genç hanım çoktan dans pistinde birlikte dans ediyordu ama ev sahibesi henüz baloyu resmî olarak açmamıştı. Her şey düşünüldüğünde bu manzara doğrudan sihir dükkânındaki aynadan alınmış olabilirdi.

Bu, elbisemin durumu için iyiye işaret değil, diye düşündü Dora. *Ve sanırım sağlığım için de.*

Leydi Carroway, Albert'ı koluna takmış, çoktan onlara doğru yürüyordu. Kısa boylu bir kadındı, oğluyla aynı kahverengi saçlara ve nazik gözlere sahipti ve Dora, gruplarına yaklaşırken yüzündeki gülümsemenin sadece kibarlıktan daha fazlası olması gerektiğini düşündü. Albert ise zümrüt yeşili bir yelek ve daha önceki gibi aynı uzun çizmelerle bilhassa yakışıklı görünüyordu. Bu akşam eldiven takmıştı, böylece gümüş eli örtülmüştü.

Kontesin eldivenli ellerini kendi ellerine alabilecek kadar kolunu serbest bırakarak, "Leydi Hayworth!" diye haykırdı Albert'ın annesi. "Çok uzun zaman oldu. Gelebildiğiniz için çok mutluyum."

Leydi Hayworth karşılık olarak nazik bir sıcaklık yaysa da Dora bunun gözlerine ulaşmadığını düşündü. "Biliyorsun, uzak kalamazdım," dedi. "Ve Dora gelmek konusunda öyle ısrarcıydı ki. Sanırım onunla tanışmayı umuyordun? Bu Bayan Theodora Ettings. Kendisi önceki Lord Lockheed'in tek kızı."

Dora "ısrarcı" ifadesinin muhtemelen baloya yönelik heyecanını abarttığını düşündü, ancak Leydi Carroway dikkatini ona doğru çevirdiğinde gülümsemesine biraz sarsak bir neşe katmaya çalıştı. Albert'ın annesi hemen Dora'nm uyumsuz gözlerine baktı ve kaşları hafifçe çatıldı. Ancak bariz tuhaflık hakkmda hiçbir yorum yapmadı. "Sizinle tanıştığıma çok sevindim, Bayan Ettings," dedi. "Albert sizden çok övgüyle bahsetti. Akşam ilerledikçe daha fazla konuşma fırsatı bulacağımızı umuyorum."

Frances yenge ve kontes için bunların hepsi çok olumlu ha-

berlerdi. Dora bir kez daha gülümsemeye çalıştı. "Çok gurur duydum, Leydi Carroway," dedi. "Onun övgüsüne layık olmaya çalışacağım." Albert'a baktı ve ekledi: "Umarım akşam ilerledikçe daha fazla konuşma şansımız olur."

Albert güldü ve Dora'nın elini tutup eğildi. "İltifatlarımı gelecekte ölçülü yapacağım, Bayan Ettings," dedi. "Bu akşam çok güzel görünüyorsunuz. Umarım bana bir dans ayırma onurunu bahşedersiniz."

En başta onun davetiyesini sağlamış olduğu göz önüne alındığında bu yaptığı sadece nazik bir davranıştı ama Dora, onun sözlerinin çevredeki herkesi bir şekilde birbirlerine uyumlu olduklarına inanmaya teşvik ettiğini biliyordu. Annesinin alnındaki çizgiler bu konuşmayı duyduğunda düzeldi ve Dora onun zihninin gerisinde çoktan evlilik planları yapıyor olabileceğinden şüphelendi. Albert'ın içine düştüğü tuzağın farkında olup olmadığını merak etti.

"Sana bir dans ayırmaktan daha çok istediğim bir şey yok," diye güvence verdi Dora. "Aslında eğer istersen dilediğin dansı seçebilirsin." Biraz fazla ileri gitmişti ama bunun yengesini ve kontesi ona uygun bir ilgi gösterdiğine ikna edeceğini umuyordu. "Lütfen," diye ekledi, "kuzenim Vanessa Ettings'i tanıştırmama izin ver." Bu da küstahçaydı ama Albert zaten tanıştırılmaya istekli olduğunu ima ettiği için kabul edilebilirdi. "Vanessa, bu Bay Albert Lowe. Ona yönelik övgülerimi artıracağım ve onu yakışıklı, nazik ve çekici olarak tanımlayacağım, zira görünüşe göre arkam dönükken benim için yüksek beklentiler oluşturmuş." Dora sükunetle Albert'a gülümsedi. "Misilleme adil oyundur, Bay Lowe."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, Bayan Ettings," dedi Albert ona. Şimdi Vanessa'nın elinin üzerine eğilmek için döndü. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Vanessa," dedi. "Benim için de bir dans ayırırsanız çok mutlu olurum."

Vanessa, Albert'a kendi ışıltılı gülümsemesini sundu. İfadesinin samimiyeti, hatırı sayılır güzelliğini artırdı ve Dora

ona bakarken kuzeninin kesinlikle tüm Londra'nın en güzel kadını olduğunu düşündü. "Dora kendi adına en ufak bir abartıda bulunmamış," dedi Vanessa. "Sizinle tanışmak ne hoş, Bay Lowe. Sizinle dans etmeyi dört gözle bekliyorum."

Kontes, Frances yengeyi tanıttı ve birkaç dakika içinde konuşmayı kolayca Vanessa'ya doğru yönlendirdi ve onu Leydi Carroway ile sohbete dahil etti. Diğerleri konuşurken Albert kolunu Dora'ya uzattı.

"Lord Büyücü tüm itirazlarına rağmen sonunda geldi," dedi. "İtiraf ediyorum, onun katılması karşılığında tercüme becerilerimi alıkoymakla tehdit etmek zorunda kaldım. Şimdi gidip onunla yüzleşmeliyim ve bunu yaparken arkamda güvenilir bir yoldaş bulundurursam minnettar olurum. Sizi ailenizden çalabilir miyim?"

Dora uzatılan kolu kabul etti. "Evet, çalabilirsiniz," dedi. "Anladığım kadarıyla Lord Büyücü hâlâ huysuz?"

"Neredeyse her zaman huysuzdur," diye itiraf etti Albert. "Ama eğer birisi onun saygısız davranışlarına katlanabilirse aynı zamanda hayli büyüleyici bir sohbet arkadaşıdır. Benim için çok sadık bir dost oldu ve bu yüzden karşılığında onun kibar topluma uyum sağlamasını görmeye kararlıyım."

Dora, diğerlerinden uzaklaşırken dudaklarını büzdü. "*Nedenini* soracak kadar cesur olabilir miyim?" dedi. "Bana öyle geliyor ki Lord Büyücü'nün kibar topluma karşı hiçbir sevgisi yok ve karşılık olarak ona yönelik de pek bir sevgi yok. Tüm bu çabadan onun kazanmasını umduğunuz bir şey var mı?"

Albert bir an için bunu düşündü. "Doğrudan konuşmanızı takdir ediyorum," dedi. "Bu yüzden karşılık olarak doğrudan konuşacağım. Elias korkunç derecede mutsuz bir adam. Çok ciddi sorunlarla uğraşıyor, kendine nadiren dinlenme ve eğlenme fırsatı veriyor. Aniden sosyete balolarına âşık olmasını kesinlikle beklemiyorum. Ama belki de lezzetli bir yemek ve bir iki dans yüreğine iyi gelir ve acılarının en kötüsünü hafifletir."

Dora, bunu anlayarak başıyla onayladı. "O zaman onu meş-

gul etmek için elimden geleni yapacağım," dedi, "sadece sizin hatırınız için bile olsa. Ama eğer her zamanki formundaysa bu işin kibar kalacağına söz veremem."

Albert buna gülümsedi. "Onu kendi sağduyunuza göre idare edeceğinize güveniyorum, Bayan Ettings," dedi. "Ve teşekkür ederim. Bunu bir iyilik olarak kabul ederim."

Diğerlerinin duyma mesafesinden çok uzaktaydılar ve bu yüzden Dora, Albert'ı onun ve en büyük kardeşinin dahil olduğu iğrenç planlar konusunda uyarmayı düşündü ama bunu yapamadan yüzünde acı verici derecede sıkılmış bir ifadeyle bir sandalyeye oturmuş olan Elias'ı gördüler. Dora'nın sihir dükkânının aynasında gördüğü aynı beyaz ceketi ve gümüş rengi yeleği giymişti ve bu, elbisesinde yakında bulabileceği kıpkırmızı lekeyi tekrar düşünmesiyle rahatsız edici bir şekilde dikkatini dağıttı.

Yaklaşırlarken, "Elias," diye selamladı Albert onu. "Görüyorum ki Lord Ferring'i çoktan uzaklaştırmışsın. Sanırım bu senin için rekor bir süre olmalı." Albert, Dora'nın kolunu bıraktı ve ona doğru işaret etti. "Sana daha büyük bir meydan okuma getirdim."

Elias, beyazımsı sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Bunu görüyorum," diye ağır ağır konuştu. "Ve köpeğinle ne *yapmamı* istiyorsun, Albert? Onu dışarı yürüyüşe çıkarayım mı? Masadan ona biraz yiyecek getireyim mi?"

Dora başını ona doğru eğdi. "Bana konuşmayı öğretmeyi deneyebilirsiniz," dedi. "Ama korkarım diksiyonum sizinkinden daha iyi, Lord Büyücü."

Albert güldü, şimdiden memnun görünüyordu. "Bayan Ettings'i ilk dansa kaldırabileceğini düşündüm," dedi. "Annem her şeyi başlatmaya karar verir vermez."

Elias gözlerini ikisine kıstı. "Bu komplodan hoşlanmıyorum," diye bilgilendirdi onları. "Tekken yeterince kötüsünüz zaten. İkiniz beraber tahammül edilemezsiniz."

Dora masumca Albert'a döndü. *"Büyücü bizim tahammül edilemez olacağımızı ima ediyor,"* dedi Fransızca. *"Ne kadar ironik."*

Albert ona memnun bir bakış attı. "*Haklı, değil mi?*" diye cevapladı Fransızca. "*Sırf onu rahatsız etmek için Fransızca konuşuyoruz.*"

"Ah, bu fazlasıyla yeterli!" diye öfkelendi Elias. "Bana hakaret edecekseniz, en azından bunu kralın dilinde yapma nezaketine sahip olun! Onları İngiltere'den uzak tutamayacaksak neden Fransızlarla savaştık ki?"

"Size hakaret mi?" diye sordu Dora. "Öyle bir şey yapmıyorduk. Anlaşılan sizin anlayamadığınız bir dilde konuşarak bir hata yaptım. En derin özürlerimi sunarım, Lord Büyücü." Unvanının Fransızcasını tamamen neşeli bir ifadeyle dile getirdi.

Elias ağzını açtı, şüphesiz *kırıcı* bir cevap vermeye hazırdı. Ancak o bunu yapamadan, Leydi Carroway balodakilerin dikkatini çekmek için ayağa kalktı ve ilk dansı duyurdu. Albert, Lord Büyücü'ye anlamlı bir şekilde baktı. "Bayan Ettings'e karşı nazik ol," dedi Elias'a. "Ben de yarın sabah ilk iş olarak kitabına bakacağım."

Lord Büyücü gergin bir nefesle tısladı. Ama ayağa kalktı ve eldivenli elini Dora'ya doğru uzattı. "Bunu sadece büyük bir baskı altında yaptığımın kayıtlara geçmesini isterim," dedi ikisine de.

"İsterseniz bunu daha sonra dans kartıma yazabilirsiniz," dedi Dora ona. Elini tuttu ve bunu yaparken kendini tuhaf hissetti. Dora'nın bir dans partneri olması çok nadirdi, yine de erkekler bazen acıyarak onu dansa kaldırırlardı. Lord Büyücü bu düşünceden açıkça hoşnut olmasa da eli sıcaktı ve dokunuşu gereğine uygun şekilde nazikti. Dans pistine doğru ilerlerken yüzündeki bariz kaş çatma ifadesini düzeltti ve bir an için Dora, onunla birlikte olmak isteyen yakışıklı bir genç adamla dans ettiğini hayal etti.

Elias başlarken ifadesini mesafeli tutarak ona baktı. Bu kadar yakınken altın rengi gözleri daha da dikkat çekiciydi ve Dora kendini ona bakarken buldu. "Bu sizi eğlendiriyor mu, Bayan Ettings?" diye sordu alaycı bir şekilde. Ses tonu daldığı hayalden çıkarıp onu şu ana geri getirdi.

"Nadiren eğlenirim," dedi Dora dürüstçe. "Ama dans etmeyi seviyorum. Ve siz de dans etmekte hiç fena değilsiniz. Kasıtlı olarak kötü dans edebileceğinizi düşünmüştüm."

"Albert'a veya ailesine hakaret etmek gibi özel bir isteğim yok," dedi Elias mesafeli bir şekilde, "bazen sabrımı ne kadar zorlarsa zorlasın. Kabul ediyorum, bir an için ayak parmaklarınıza basmayı düşündüm ama bundan vazgeçtim."

"Ne kadar da centilmensiniz," dedi Dora. Lordun gözleri kısıldı ve Dora dalgınca gülümsedi. "Ah evet, centilmen olarak anılmaktan nefret ediyorsunuz. Ayak parmaklarıma kıyamadığınız için bunu bir daha söylemekten kaçınacağım. Bu adil görünüyor."

Elias yumuşak bir *hmm* sesi çıkardı. "Partilerden nefret ederim," dedi, "ama ateşkes kavramını anlıyorum. Ne kadar çirkince uğraşırsam uğraşayım, her koşulda sizi ağlatarak uzaklaştıracağımdan şüpheliyim. O zaman daha ilginç bir şeyden bahsedelim."

Dora başıyla onayladı. "Bende bir tane var," dedi. "Konuşmamız daha önce dükkânda kesilmişti. Size aynada ne gördüğümü anlatacaktım. Tesadüfe bakın ki ikimizi de tam olarak şu an olduğumuz gibi, en güzel kıyafetlerimizle gördüm. Ama sanırım ben kanlar içindeydim ve bu bana en iyi ihtimalle kötü bir alamet gibi geliyor."

Elias bir adım kaçırdı ve Dora gözlerini kırpıştırdı. Elias kocaman açılmış gözlerle ona doğru döndü. "Ve bu küçük ayrıntıyı gündeme getirmeyi daha yeni mi düşündünüz?" diye sordu. "Bu kadar sakince? Bana şaka mı yapmaya çalışıyorsunuz, Bayan Ettings?"

Dora irkildi. *Daha sıkıntılı görünmeliydim,* diye düşündü. Aynadaki görüntü onu gerçekten rahatsız *etmişti.* Aslında içinde korkunç, rahatsız edici bir korku uyandırmıştı. Ama görünüşe göre Dora, bu korkuyu inandırıcı bir şekilde ifade etmekten acizdi. "Istırap içindeyim," diye güvence verdi Elias'a. "Ama sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum. Tepkinize bakılırsa gerçekten endişelenmem gerektiğini mi varsaymalıyım?"

"O ayna bir görü aracı," dedi Elias. "Eğer doğru zihin durumundaysanız her türlü şeyi gösterir. Bana o gün gördüklerinizi anlatsaydınız, bunun ya endişe verici bir şey olabileceğini ya da

hiçbir şey olmayabileceğini söylerdim. Ama bu imgelemenizin büyük kısmı artık gerçekleştiğine göre, geleceğe bir bakış atmış olmanız çok daha muhtemel."

Dora hafifçe kaşlarını çattı. "Evet," dedi. "Bu çok ıstırap verici. Böyle bir gelecekten kaçınmanın bir yolunu bildiğinizi sanmıyorum?"

"Kehanet çok belirsiz bir sanattır," dedi Elias kaşlarını çatarak. "Ama tabii ki denememek benim için çok tembelce olurdu. Nerenizden yaralandığınızı biliyor musunuz?"

Dora elini göğsüne, tam da çirkin lekenin olduğu yere kaldırdı ve adamın kaşları daha da çatıldı. *Bu iyiye işaret değil,* diye düşündü.

Şarkı sona erdi ve Elias, onun kolunu sıkıca tutarak pistten ayrılmaya başladı. Ancak biri omzuna dokundu ve Dora arkalarında duran Albert'ı görmek için döndü.

"Seni bir süreliğine Elias'tan kurtarmam adil olur," dedi Albert ona. "Bir sonraki dansı bana lütfeder misiniz, Bayan Ettings?"

Dora cevap vermek için ağzını açtı ama Elias sözünü kesti. "Yapamazsın," dedi Albert'a kısaca. "Hanımefendiyle konuşmam gereken meseleler var."

Albert ona şaşkın bir bakış attı. "Anlıyorum," dedi. "Ama bu durumda dans pistinde kalman en iyisi, Elias. Aksi hâlde, dans etmeyi teklif eden herhangi bir erkekle dans etmek zorunda kalacak."

Dora'nın zihninin gerisinde belirsiz, uzak bir dehşet titreşti. *Aynı kadınla iki dans ilgi anlamına gelir,* diye düşündü. *Herkes Lord Büyücü'nün gelip beni ziyaret etmesini bekleyecek.* "Ah," dedi Dora, ama kelimeler amaçladığından çok daha yumuşak çıktı. "Hayır, ben pek sanmıyorum–"

"Peki," diye çıkıştı Elias, onu görmezden gelerek. Dans pistine doğru döndü. "Ne kadar aptalca küçük kurallar," diye mırıldandı kendi kendine. "Dans etmek zorunda olmak mı, gerçekten mi?"

"Bu çok kötü bir fikir," diye bilgilendirdi Dora onu. Ama şimdi adamın tavırlarında bir canlılık vardı ve daha büyülü, gizemli ve tehlikeli bir şeyin emaresinin Lord Büyücü'nün duyarlılığına

normal bir sosyete balosundan çok daha fazla hitap etmiş olması gerektiği aklına geldi.

"Saçma," dedi Elias. "Bu partide yaklaşan felaketinizi çözmeye daha uygun başka birini bulmanız pek olası değil, Bayan Ettings. Şimdi, aynadaki görüntüden başka bir şey hatırlayabiliyor musunuz? Herhangi bir küçük ayrıntı?"

"Korkarım ki arkamdan gelen adam dikkatimi dağıttı," dedi Dora. "Bu arada o sizdiniz. Sadece açık olmak için söylüyorum."

Lord Büyücü'nün gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Peki, böyle bir partide insan ne tür tehlikelerle karşılaşabilir?" diye tahminde bulundu. "Sanırım etrafta bıçaklar var. İnsanlar yeterince içtiklerinde bazen düellolar olur. Bu kadar ciddi şekilde incitecek kadar sizden nefret eden biri var mı, Bayan Ettings?"

Dora başını ona doğru salladı. "Bildiğim kadarıyla yok," dedi. "Fakat..."

Elias öne eğildi. "Fakat?" diye onu teşvik etti.

Dora uzun zamandır devam eden laneti hakkında düşündü. Bundan Lord Büyücü'ye bahsetmek akıllıca görünmüyordu ama önceki ilk içgüdüsü bunun Lord Hollowvale ile ilgili olması gerektiği yönündeydi ve bu olasılığı görmezden gelmek muhtemelen daha da az akıllıcaydı. "Lockheed'de bana kötülük yapmak isteyen bir adam var," dedi ona. "Yanımda onun korktuğu bir makas var. Ama o makas bana karşı da kullanılabilir sanırım."

Elias ona gözlerini kırpıştırdı. "İtiraf etmeliyim," dedi, "ilk başta tahmin ettiğimden çok daha ilginç birisiniz, Bayan Ettings." Dora dansın adımlarına göre onun yanından geçti ve yakınlarda ona merakla bakan Vanessa'yı gördü. Dora'nın kuzeni koyu kırmızı bir punç bardağına benzeyen bir şey tutuyordu. "Akşam için daha fazla dans etmeyin ve yakında kalın. Soran olursa da ayak parmaklarınızı parçaladığımı söyleyebilirsiniz–"

"Hayır," dedi Dora aniden. "Bekleyin. Bir şeyi yanlış anladığıma inanıyorum, lordum." Tekrar onun gözlerinin içine baktı. "Eğer bana o punçtan bir bardak getirme nezaketinde bulunursanız bana çok yardımcı olur."

Elias şimdi tamamen şaşkın görünüyordu. İlk başta Dora reddedeceğini ve onu tekrar kendisine oyun oynamakla suçlayacağını düşündü. Ancak ikinci dans sona erdiğinde bu ikisini de pistten uzaklaştırdı ve lord punçın durduğu masaya yönelerek onun isteğini kabul etti.

Elias bir bardak punçla geri dönerken, Dora durumu düşünerek sabırla bekledi. Ne bekleyeceğinden veya ne zaman bekleyeceğinden emin değildi ama tam da Lord Büyücü ona birkaç adım yaklaştığında, başka bir beyefendi yanlışlıkla dirseğini dürttü. Elias öyle ani bir şiddetle döndü ki yakındaki birkaç kişi nefesini tuttu ve sendeleyerek geri çekildi; bunu yaparken punç öne doğru sıçradı ve Dora'nın elbisesinin ön tarafına döküldü.

Elias kolunu diğer adama doğru kaldırmıştı –ne yapacağından Dora da emin değildi– ama tam zamanında kendini tuttu ve elini kısmen uzatarak olduğu yerde donup kaldı. Yüreği ağzında atıyordu ve Dora bir an için onun altın gözlerinde garip bir korku olduğunu düşündü. Elias derin bir nefes aldı ve kendini doğrulttu. "Nereye gittiğine dikkat et," diye yanındaki adama tısladı.

"Ah, Dora!" Vanessa dehşet içinde çoktan yanına gelmişti. "Ah, hayır, elbisen!"

Elias, Dora'ya bakmak için geri döndü. Elbisesindeki kırmızı lekeyi görünce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Ama Dora ona sadece gülümsedi. "Çok teşekkür ederim, Lord Büyücü," dedi. "Çok rahatladım."

Vanessa ona meraklı bir bakış attı ama Dora'nın çok daha garip şeyler söylemesine alışkındı. "Dora?" diye mırıldandı. "Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Korkunç bir şey değil," diye güvence verdi Dora ona. "Ama lütfen benden uzak dur. Seni de lekelemeyi hiç istemem." Elias'a doğru başını salladı ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. "Affedersiniz," dedi. "Affedersiniz. Birisi bana nerede temizleneceğimi söyleyebilir mi?"

4

Dora dinlenme odasında elbisesini ovalayarak biraz zaman geçirdi, ancak hızla elindeki malzemelerin müslini kurtarmak için yetersiz olduğu anlaşıldı. Bu onda hafif bir hayal kırıklığı yarattı. Hayatta ve zarar görmemiş olmaktan elbette memnundu ama bu elbise çok güzeldi ve üzerine tam oturacak şekilde dikilmiş ilk elbiseydi.

Açıkça mahvolmuş elbisesiyle partiye geri dönmek yerine, Dora yan kapılardan birinden arka bahçeye çıktı. Frances yengenin Albert ile dans edemediği için ona kızacağından emindi ama lordun nezaketinin, punçla kaplı bir kadınla dans pistine çıkacak kadar ileri gideceğini hayal edemiyordu.

Bahçenin ortasında çok güzel bir çeşme vardı; üzerinde çok hoş bir ananasla açan bir çiçeğe benziyordu. Dora onu izlemek için bir banka oturdu ve yakın geleceği düşündü. Leydi Carroway onunla konuşmak istemişti ama şu anki durumunda bu pek olası görünmüyordu. Belki de zavallı Albert'ı mihraba sürüklemekten kaçınmak istiyorsa bu en iyisiydi. Ama yine de Dora, o sohbeti Vanessa'nın erdemlerini övmek için kullanmayı ummuştu.

Önündeki çeşmeye belirsizce kaşlarını çattı. *Bu çok fazla su,* diye düşündü. *Elbisemi düzgün bir şekilde ıslatmaya yetecek kadar. Belki de parti bitmeden en kötü kısmını temizleyebilirim.*

Dora ayağa kalktı ve elbiseyi başının üzerinden sıyırdı. Ancak her şeyi çeşmeye batırdıktan sadece bir an sonra, arkasında bir adamın çirkin bir küfür savurduğunu duydu.

"Ne *yapıyorsun*, seni küçük deli budala?"

Dora arkasına baktı ve Lord Büyücü'nün az önce kalktığı bankın hemen arkasında durduğunu gördü. Akşamın başında olduğu gibi hâlâ şık ve kusursuz hâldeydi, sadece boynundaki bağı biraz gevşetmişti. Altın gözleri açıkça dehşete düşerek onu baştan aşağı tarıyordu.

"Durumun çok açık olduğunu sanıyorum," dedi Dora sakince. "Sizin gibi müthiş bilgili bir adam çamaşır yıkama kavramının gerçekten kendisine açıklanmasını mı istiyor?"

Elias parmaklarıyla burun köprüsünü ovuşturup derin bir nefes aldı. "Sevgili Bayan Ettings," dedi yavaşça. "Bir vikontun arka bahçesinde, iç çamaşırlarınızla dikilmiş, elbisenizi bir çeşmede yıkıyorsunuz. Durumunuzun tuhaflığını gerçekten kavrayamıyor musunuz?"

Dora durakladı, ellerinin altında sırılsıklam olan elbisesine baktı. *Ah,* diye düşündü. *Muhtemelen haklı.*

"Kuzeninizin bu kadar çaresiz olmasına şaşmamalı," diye mırıldandı Elias. "Böyle davranmaya devam ederseniz bir hafta içinde mahvolacaksınız."

Dora bunun üzerine endişeyle ona doğru döndü. "Kuzenim mi?" diye sordu. "Onda bir sorun mu var?"

Elias yumuşak bir şekilde inledi. "Lütfen elbisenizi tekrar giyin, Bayan Ettings," dedi. "Kadın bedenine alışkın değilim ama Albert'ın annesinin adını lekeleyebilecek bir skandala karışmak istemem. Bunun sonunda asla rahat edemeyeceğimden eminim."

Dora iç çekti ve elbiseyi çeşmeden çıkardı, suyunu elinden geldiğince sıktı. Göz ucuyla Lord Büyücü'nün ceketinden güzelce cilalanmış tahta bir asa çıkardığını gördü. Bir kez salladı ve elbise ellerinden fırlayıp sıkı bir top hâline geldi. Pembe ve kırmızı tonlarındaki su kıvrımlarından çimlere damladı. Ellerinde tekrar düzeldiğinde, Dora elbisenin artık hem tamamen kurumuş hem de tüm renklerinden arınmış olduğunu gördü. Punç lekesinden geriye hiçbir iz kalmamıştı, ancak pembe müslin artık apaçık bir şekilde *beyazdı.*

"Ah," dedi Dora. "Çok naziksiniz, lordum. Teşekkür ederim." Elbiseyi başının üzerinden geçirdi. Bir hizmetçinin yardımı olmadan düzgün bir şekilde durmasını sağlamak biraz çaba gerektirdi ama birkaç dakika içinde en azından tekrar derli toplu hâle geldi.

"Elbisenin mahvolmasında en başta ben rol oynadım," dedi Elias biraz sıkıntıyla.

Dora, "Bir açıdan elbiseyi mahvetmenin sizin kaderinizde olduğunu düşünüyorum," dedi yardımsever bir biçimde. "Belki ikimiz de aynayı suçlamalıyız."

Elias kaşlarını çattı. "İşte bu yüzden kehanetten nefret ediyorum," diye mırıldandı. Gözleri, Dora'nın göğsünün üzerinde hâlâ sallanan deri kılıfa doğru kaydı, nakış makasının iki parmak halkası dışarı çıkmıştı. "Sizin... *makas* hâlâ görünüyor," diye mırıldandı Elias. Bu fikir karşısında yarı şaşkın görünüyordu, sanki makasın skandal sayılıp sayılmayacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Ah." Dora aşağı baktı ve makası bir kez daha korsesinin önüne soktu. Nedense bu, sihirbazı rahatlatmış gibiydi. Asasını kaldırdı ve sıraya doğru işaret etti.

"Otur," dedi Elias ona. "Artık sana neyin acı verdiğini bildiğime göre sana düzgün bir şekilde bakmam gerekiyor."

Dora itaatkârca bankta oturdu ve ona meraklı bir bakış attı. "Beni neyin etkilediğini *biliyor* musunuz?" diye sordu. "Merak ettim."

Elias onun önünde durmak için bankın etrafından dolaştı. Altın gözleri teninin altını görüyormuş gibi onu derinlemesine inceledi. Dora kollarını göğsünün üzerine kapattı, bakışlarından iç çamaşırlarıyla kaldığında bile daha önce hissetmediği kadar rahatsız olmuştu.

"Kuzeniniz bana periler tarafından lanetlendiğinizi söyledi," dedi Elias sonunda. "İtiraf etmeliyim ki Peri Halkı'ndan elimden geldiğince kaçınıyorum ve daha önce perilerce lanetlenmiş birini hiç görmedim. Yine de... sizde bir tuhaflık olduğunu anlamalıydım."

Dora kaşlarını çattı. Vanessa'nın Lord Büyücü'ye olan ilgisi aniden inanılmaz mantıklı geldi. *Odadan çıktığım anda onu köşeye sıkıştırmış ve her şeyi anlatmış olmalı,* diye düşündü Dora. "Vanessa size bunu anlatmamalıydı," dedi. "Eğer bu ortaya çıkarsa tüm ailemiz mahvolabilir."

"Ailenizi mahvetmekle ilgilenmiyorum," diye dalgınca cevap verdi Elias ve odaklanmış bir şekilde onu incelemeye devam etti. "Tuhaf ve doğal olmayanı araştırmakla çok ilgiliyim."

"Tuhaf" ve "doğal olmayan" kelimeleri Dora'nın zihninin gerisindeki küçük, ıstırap verici yığına eklendi. Ama kendini doğrulmaya ve kollarını indirmeye zorladı. "O zaman yemin eder misiniz?" diye sordu ona. "Başıma gelenleri başka kimseye anlatmayacağınıza yemin eder misiniz?"

"Yeminler bir sihirbaz için tehlikelidir ve ben onları hafife almam," dedi Elias. "Bu yüzden buna yemin etmeyeceğim. Ama şuna yemin ederim ki şu anda size zarar vermek gibi bir niyetim yok. Bu da yeterli olmalı." Bakışları onun yüzüne odaklandı ve dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sanırım gözlerin her zaman farklı renklerde değildi? Peri seni yakaladıktan sonra gri gözünün rengi soldu?"

Dora uzaklara baktı. "Evet," dedi. "Bu doğru."

"Son zamanlarda bir sebeple ruhsal mizaçları inceleme şansım oldu," dedi Elias. "O peri bunlardan birini sizden almış olabilir mi merak ediyorum." Uzanıp çenesini ovuşturdu. "Duygularınızın ve bilişsel yeteneklerinizin dengesiz olduğunu söylemek doğru olur mu, Bayan Ettings?"

Dora yavaşça başını sallayarak onayladı. Böylesine korkunç bir sırrı Lord Büyücü'ye emanet etme fikrinden hâlâ rahatsızdı ama şimdi Vanessa durumunu açıkladığına göre, geriye yapılacak tek mantıklı şey muhtemelen ona ayak uydurmaktı. "Ben bazı şeyleri başkalarının hissettiği gibi hissetmiyorum," dedi Dora. "Rüyalarım ile gerçekliğim arasında çok az fark var. Bazen daha normal davranmak için kendimi zorlayabiliyorum ama bu zor ve hiçbir zaman tam olarak doğru yaptığımı sanmıyorum."

Elias düşünceli bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Sizi bir kez bile korkmuş ya da kızgın görmedim," dedi. "Sihir dükkânında arka tarafta ortaya çıktığımda bile irkilmediniz." Ona gözlerini kıstı. "Ama ne zaman korkmanız ya da öfkelenmeniz gerektiğini biliyorsunuz, değil mi? Size köpek dediğimde ters bir şekilde karşılık verdiniz. Derinlere gömülmüş olsa bile size kalmış bir parça gerçek duygu olmalı."

Dora bunu mantıklı bir şekilde düşündü. "Var sanırım..." dedi hafif bir şaşkınlıkla. "Sık sık hissedebileceğimi düşündüm... yani uzun soluklu duyguları. Bunun mantıklı olup olmadığından emin değilim. Korkunun şokunu hissetmiyorum ama dehşeti hissedebiliyorum; bir süre düşündükten sonra aynadaki görüntüden korktum. Ve siz beni tam anlamıyla öfkelendirmeseniz de başkalarına davranış şeklinizi düşündüğümde canım sıkılıyor."

Elias buna sertçe gülümsedi. "Ne yazık ki," dedi. "Böyle uzun soluklu bir can sıkıntısı sizi geri püskürtmeyecektir, o yüzden bana göre pek işe yaramaz." Yeniden ondan uzaklaştı. "Hiç mutluluk hissettiniz mi, Bayan Ettings? Uzun soluklu olanından?"

Dora çenesini eline yerleştirdi. "Mutluluğun artık nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyorum," dedi. "Sanırım ulaşılması en zor duygu bu. Ama... Vanessa'nın yanındayken huzurlu hissediyorum. O benim için sıcak bir fener gibi. Sanırım beni çok açık bir şekilde sevdiği için olmalı. Onun etrafındayken olmadığım biriymiş gibi davranmama gerek yok."

Elias düşünceli bir şekilde yanağına dokundu. "Ne kadar ilgi çekici," diye mırıldandı. "Pekâlâ! Bu, tek bir gecede halledebileceğimden daha fazla araştırma gerektirecek. Bir şekilde sizinle daha fazla zaman geçirmem gerekecek ve asıl görevlerimden çok da uzaklaşmamış olacağım." Başını iki yana salladı. "Bunun üzerine daha fazla düşünmem gerekecek. Bu arada, en azından tüm giysilerinizi üzerinizde tutmaya çalışın, Bayan Ettings. Benim uzmanlık alanım sihir sanatları, genç hanımları skandaldan kurtarmak *değil*."

Dora ayağa kalktı ve eldivenlerini bıraktığı banktan aldı.

"Skandal yaratacak şeyler yapmak niyetinde değilim," dedi ona. "Ama aklımı başımda tutmak için daha çok çabalayacağım." Nazikçe başını onaylarcasına salladı. "Sorunlarımla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim, Lord Büyücü. Umarım benim için çok zahmete girmezsiniz."

Elias başka alaycı bir yarı gülümsemeyle, "İstediğim kadar zahmete girerim," dedi ona. "Ve sizi temin ederim ki Naip Prens'ten başka kimse beni zorlayamaz." Duraksadı. "Bazen o bile zorlanıyor."

Dora eldivenlerini ellerine geçirdi. "Yine de size teşekkür edeceğim," dedi. "Ama izninizi istiyorum. Leydi Carroway bu gece benimle konuşmak istediğini söyledi ve çok kaba olmadan ondan kaçınamam."

O partiye geri dönerken Elias düzgünce yolundan çekildi.

En azından, diye düşündü Dora, balo salonuna doğru gizlice geri dönerken, *Vanessa, Lord Büyücü ile evlenmekle ilgilenmiyor.* Ama şimdi Vanessa'nın aslında hepsini Londra'ya sadece Dora'ya bir tedavi bulmak için sürüklemiş olabileceği fikri aklına gelmişti ve bu da onu rahatsız ediyordu.

Dora, çok yakında kuzenini köşeye sıkıştırıp bir açıklama talep etmek zorunda kalacağını biliyordu.

Vanessa'yı balo salonunda bulmak çok zor olmadı. Kuzeni, etrafına hem erkeklerden hem de kadınlardan oluşan saygın bir kalabalık toplamıştı. Vanessa ilgi ve onay konusunda öyle cömertti ki insanlar onun gerçekten ilgili bir dinleyici olduğunu keşfettiklerinde ona en sevdikleri parti hikâyelerini anlatmak için sık sık yavaşça akın ederlerdi. Zaten yaşlı kadınlar onu çok sevdiklerini belli ediyordu ve münasip erkekler de onunla şanslarını tartmaya başlamıştı.

Ancak Dora yaklaşırken Vanessa'nın gözleri ona takıldı ve kuzenine yer açmak için hareket etti. "Dora!" dedi. "Elbisen! Nasıl bu kadar temiz yapabildin?" Renkteki hafif değişimi fark

ettiğinde kaşları çatıldı. Dora'nın daha önce giydiği açık pembe elbise ile şimdi giydiği beyaz elbise arasındaki farkı muhtemelen odadaki çok az kişi hatırlayacaktı ama elbise Vanessa'ya ait olduğu için tuhaflığı fark etmesi kaçınılmazdı.

"Sonuçta leke o kadar da kötü değildi," dedi Dora ona. "Yine de biraz çalışma gerektirdi." Vanessa daha fazla soru sormadan önce ilerlemeye başladı. "Burada ne kadar çok insan var," dedi Dora. "Daha önce hiç bu kadar bunalmamıştım. Balkonda bir süreliğine bana katılmanı umuyordum?"

Vanessa başını sallayarak onayladı ve hemen en yakınındakilerden özür dilemek için döndü. Onunla dans etmek için etrafta dolanan en az bir adam geçmesine izin vermek için sarsak bir şekilde geri çekildi. Vanessa, Dora'yı kolundan tuttu ve ikisi balkona doğru yöneldiler.

Odayı geçerlerken Dora kuzenine alçak bir sesle, "Normalde beni yalnız bıraktığında endişelenirsin," dedi. "Ama bak, seni sadece bir anlığına bıraktım ve ailemizin en kötü sırrını Lord Büyücü'ye anlattın. Aklmdan ne geçiyordu, Vanessa?"

Vanessa kaşlarını çattı. "Düşündüm ki eğer seni iyileştirebilecek biri varsa Dora, o da kahvaltıdan önce üç imkânsız şey yapan sihirbaz olabilir," diye karşılık verdi. "Ve haklıydım, değil mi? O konuyu araştıracağını söyledi."

"Çok dikkatsiz davranmışsın," diye sakince cevapladı Dora. "Şimdi bana gerçeği söyle, Vanessa, gerçekten bir koca bulmak için mi buradasın, yoksa sadece Lord Büyücü'yü bulmak için mi Londra'ya geldin?"

Vanessa alt dudağını ısırdı ve Dora iç çekti. *Tam da düşündüğüm gibi.*

Balkona çıktılar ve Vanessa kapıyı arkalarından dikkatlice kapattı. "Eğer seni düzeltebilirse Lord Büyücü'ye onunla evlenmeyi teklif ettim," diye itiraf etti kapı kapandığında. "Onun pozisyonundaki bir adam için pek de iyi bir teklif olmadığını biliyorum ama önerecek başka bir şeyim yoktu ve korkarım biraz panikledim."

Dora hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Seni onun ne kadar berbat bir adam olduğu hakkında uyardım," dedi. "Lütfen bana teklifini kabul etmediğini söyle?"

Vanessa utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Kabul etmedi," diye itiraf etti. "Şöminenin üzerine koymak için güzel bir şey isteseymiş, bir eşten çok daha ucuz bir şey alabileceğini söyledi. Ama yine de seni iyileştirmeye *çalışacağını* söyledi, Dora ve önemli olan da bu."

"Önemli olan bu değil," dedi Dora. "Çünkü şu anda Londra'dayız ve Frances yenge ile kontes çok kararlılar. Eğer tahminim doğruysa, istesen de istemesen de yakında bir kocan olacak, Vanessa. Onlar *sana* bir koca seçmeden önce nasıl bir koca istediğini düşünmeye başlasan iyi olur."

Vanessa ellerini arkasında kavuşturdu ve yere baktı. "Bir adamı benimle evlenmesi için kandırmaktan bahsetmelerinden hiç hoşlanmıyorum," diye iç geçirdi. "Sadece uygun biriyle tanışıp sonra *benim* de onun için uygun olup olmadığımı sorabileceğimi düşünmem safça mı?"

"Çok safça," diye onayladı Dora. "Frances yenge her zaman senin bir prenses olman gerektiğini söyler. Onun özlemleri göz önüne alındığında, vikont olacak biri gibi düşük bir şeyi bile kabul etmeye istekli olmasına şaşırıyorum."

Vanessa yüzünü buruşturdu. "Artık Leydi Carroway'in oğullarının her biriyle dans ettiğimden hayli eminim," dedi. "Hiçbirinde sorun yok, sadece hangi yüzün hangi isme ait olduğunu henüz hatırlayamıyorum."

"Elbette Albert hariç," diye ekledi Dora.

"Albert hariç," diye hemen kabul etti Vanessa. "Biliyor musun, bence annesinin gözdesi o olmalı? Onunla dans ederken ışıl ışıl gülümsüyordu ve onu kontrol etmek için sürekli bakıp duruyordu."

Dora aklından geçeni söylemedi. *Albert onun gözdesi çünkü o yaralı. Bunu fazladan sevgiyle telafi etmesi gerektiğini düşünüyor, tıpkı Vanessa'nın bana karşı hissettiği gibi.*

Ve bu yüzden, diye düşündü Dora, Vanessa kardeşlerini hatırlamasa bile Albert'ı her zaman hatırlayacaktı. Onun sevgisinde tuhaf bir korumacılık vardı, öyle ki yeterince sevgi görmeyenlere doğru kayıyordu. Ölçülü olduğu sürece takdire şayan bir özellikti.

"Pekâlâ," dedi Dora. "Leydi Carroway ile konuşmalıyım ve muhtemelen Albert ile en azından bir kez dans etmeliyim. Ama onu bu yaşlı cadalozların planı hakkında uyarmayı düşünüyorum. En azından bunun senin fikrin olmadığını söyleyeceğim."

Vanessa'nın ifadesi kaygı dolu bir kararsızlığa dönüştü. Onu dürttü. "Sen... Albert'tan hoşlanmıyor musun, Dora?" diye sordu.

Dora gözlerini kırpıştırdı. "Tabii ki ondan hoşlanıyorum," dedi. "Onun hakkında söylediğim her şeyde ciddiyim. Ama bende peri laneti var ve kimseyle evlenmemeliyim." Vanessa itiraz etmek için ağzını açtı ama Dora onu susturdu. "Hiçbir şey olmasa bile," dedi, "Lord Hollowvale benim için geri dönebilir. O periyle arama başka kimseyi koymayacağım ve sen bile beni böyle bir şeyin ne makul ne de nazik olduğuna ikna edebilirsin. Belki bir gün iyileşirsem bu olasılığı düşünürüm."

"Öyleyse Lord Büyücü seni iyileştirecek," dedi Vanessa inatçı bir şekilde. "Ve istediğin kişiyle evleneceksin."

Dora kuzeninin yanağını öpmek için eğildi. "Ve sen bana bu ânı hatırlatacaksın, bundan eminim." Balo salonuna geri dönmek için kapıyı açmak üzere döndü. "Bir an önce kocana karar ver, Vanessa," dedi Dora. "Eğer hoşuna giden biriyle evleneceksen yaşlı cadalozlara karşı plan yapmak için bolca zamana ihtiyacımız olacak."

Vanessa buna gülümsedi. "Çabalarımı iki katına çıkaracağım," diye söz verdi.

Dora içeri geri döndü ve bir dans partneri aramaya başladı.

Albert kısa sürede onu buldu, Dora bunun esas sebebinin ikisinin de dans pistinde başka biriyle meşgul olmaması olduğunu düşünüyordu. Albert yaklaşırken Dora benzerliklerini takdir et-

mek için bir an durdu. *Ben tuhafım,* diye düşündü. *Ve Albert da tuhaf. Ve herkes bir ölçüde bunun farkında.* Bu düşünce ona kendini, diğerlerinin, yani daha normal parti katılımcılarının yaptıkları hakkında bilgi alışverişinde bulunmayı bekleyen gizli yoldaşlarmış gibi hissettirdi.

Albert konuşma mesafesine geldiğinde, "Oldukça iyi bir izlenim bırakmış olmalısınız, Bayan Ettings," diye gözlemledi. Çok memnun görünüyordu. "Elias'ın biri zorlamadan dans ettiği günü göreceğimi asla tahmin edemezdim."

"Bu kadar etkilenmemelisiniz," dedi Dora. "Düpedüz hile yaptım. Ona çözmesi için büyülü bir bilmece verdim."

Albert kıkırdadı. "Hile olsun ya da olmasın," dedi, "eşi benzeri görülmemiş bir olaydı. Lord Büyücü akşam için araştırmasına geri döndü ama sanırım öncesinde gerçekten eğlenmiş olabilir." Elini uzattı. "Daha önce benden çaldığı dansı edebilir miyiz? Eğer çok yorgun değilseniz."

Dora, Albert'ın elini nazikçe tuttu. "Çok yorgun değilim," diye güvence verdi ona. Dans pistine doğru yöneldiklerinde merakla onu süzdü. "Arkanızdan dönen büyük komplonun farkında mısınız, Bay Lowe?"

Albert ona tek kaşını kaldırdı. "Daha açık olmanız gerekebilir," dedi. "Bu partiler dedikodu ve komplonun asıl yuvasıdır."

Dora bunu başıyla onayladı. "Elbette," dedi. "Kendilerine göre çeşitli nedenlerle sizinle evlenmemiz gerektiğine karar veren üç anneden bahsediyorum."

Albert tekrar güldü. "Bir kolum eksik, Bayan Ettings," dedi ona, "gözlerim veya kulaklarım değil. Annem, sizi benden çalmaya çalıştığı için Elias'a zaten fazlasıyla öfkeli; bunlar onun sözleri, benim değil. Anneme, onun kişiliğinin ciddi bir dezavantajı olduğunu ve bu girişimini kıskanmaması gerektiğini söyledim."

Dora ona şaşkın bir bakış attı. "Eminim ki Lord Büyücü bu varsayım karşısında dehşete düşecektir," dedi. "Her iki durumda da sadece size haber vermek istedim. Şu anda evlenmek gibi bir niyetim yok, o yüzden bu biraz tartışmalı bir konu."

Albert bunun üzerine diğer kaşını kaldırdı. "Niyetiniz yok mu?" diye sordu. "Ne kadar garip. En seçkin genç hanımların bu tür partilere gelmesinin nedeninin evlilik olduğunu sanırdım. Elbette herkes sadece Edward'ın doğum gününü kutlamak için burada değil."

Dora başını iki yana salladı. "Şu anda benimle evlenmek hiç akıllıca olmaz," dedi. "Yine de Lord Büyücü durumumla ilgili bana yardım etmeyi nazikçe teklif etti. Eğer duyduğum kadar dâhiyse belki de sorunu çözer."

Albert o konuşurken kaşlarını çatmıştı ama bunun üzerine alnındaki çizgiler düzeldi ve yine hayli memnun görünüyordu. "O zaman sorun yok," dedi. "Çünkü Elias gerçek bir dâhidir. Ve her nedense size karşı çok yardımsever hissediyor, ki bence bu iyi bir şey." Yüzünde memnun bir gülümseme belirdi. "Endişelenmeyin, Bayan Ettings, gece bitmeden annemin umutlarını yerle bir edeceğimden emin olabilirsiniz. Gözümü en ulaşılmaz hanımefendiye dikeceğim ve hepsi yakında bana acıyıp beni terk edecekler."

Dora buna gülümsedi. "Ne kadar da zekice," dedi. "Keşke not alabilseydim ama benim kendi stratejilerim daha sinsi olmalı. Kadın olduğunuzda bu komploları boşa çıkarmak çok daha zordur. Yaşlı cadalozlar talipler için kendimi çekici kılmadığımdan şüphelenirlerse, beni açık artırmayla teklif veren herhangi birine satabilirler."

Albert bunu ciddiyetle değerlendirdi. "Ne kadar da sıkıntılı," dedi. "Şey... bir dakika daha düşüneyim. Belki yine akıllıca davranabilirim." Konuyu kafasında evirip çevirirken onu başka bir çiftin yanından geçirdi. Sonra, "Ah. Evet, buldum. Yarın Elias'ı sizi ziyaret etmeye zorlayacağım. *Cemiyet* anneleri onu itici bulabilir ama ona karşı teklif verip rekabet edecek kadar aptal bir adam düşünemiyorum."

Dora başını iki yana salladı. "Onun bundan hoşlanacağını sanmıyorum," dedi. "Siz ne düşünürseniz düşünün, Bay Lowe, biz gerçekten anlaşamıyoruz."

Müzik sona erdi ve Albert, Dora'nın önünde eğildi. Onu dans alanından çıkarmak için kolunu tuttu ve Dora gözlerinde yaramazlık parıltısı gördüğünü düşündü. "Gayet iyi anlaştığınıza inanıyorum," dedi Albert. "Ama pek önemli değil. Elias sizinle daha fazla konuşmak istiyorsa o zaman bir bahaneye ihtiyacı olacaktır. Neden bunu kullanmıyorsunuz? Ne de olsa bu sorunlarınızı düzgün bir şekilde çözecektir."

"Mantığınıza karşı çıkmayacağım," dedi Dora. "Sadece özgüveninize çıkacağım. Ama bu gece beni birden fazla kez şaşırttığınız için size neredeyse yarı yarıya şans tanıyacağım."

"Kesinlikle," dedi Albert dudakları seğirerek. "Yarın zamanında kalkın, Bayan Ettings. Elias erkencidir." Albert onu Frances yenge ve Vanessa'nın oturduğu masasına geri götürdü. "Hoşgörünüz için teşekkür ederim, Leydi Lockheed," dedi. "Sanırım sorumluluğunuzdaki kişiyi ayak parmaklarına zarar vermeden geri getirdim."

Frances yenge cömertçe elini salladı. "Dora'mı sizin himayenize bırakmaktan hiç endişe etmiyorum, Bay Lowe," dedi. "Ne de olsa siz mükemmel bir beyefendisiniz." Yengesi Dora'ya anlamlı bir şekilde baktı. "Şu anda kartında başka dans yok mu canım? İstersen dans etmeye devam edebilirsin." Sözler açıkça Albert'a yönelikti ama Frances yenge bile Dora'yı doğrudan ona geri itecek kadar inatçı değildi.

Ancak Albert'ın gözleri Vanessa'ya takıldı ve elini ona uzattı. "Bayan Vanessa," dedi. "Size bir kez daha dans etmeyi teklif edebilir miyim?"

Vanessa, ona gözlerini kırpıştırdı. Frances yenge, kızının hemen yanında gözlerini kocaman açtı ve Dora, yengesinin tüm karmaşık planlarının yere düşüp parçalanma sesini duyduğunu hayal etti.

Vanessa ne olursa olsun bu dansı kabul ederdi elbette. Ama kabul etmeye meyilli olmasa bile kaba görünmeden Albert'ı reddedemezdi. Bunu yaparsa aile Vanessa'ya haddini fena bildirirdi ve bunun üstüne dedikodu da başlardı.

"Bir dans daha etmeyi isterim," dedi Vanessa ona sıcak bir şekilde. "Sorduğunuz için teşekkür ederim, Bay Lowe."

Dora onların dans etmeye çıkmasını izlerken, *Kesinlikle ulaşılmaz bir hanımefendi,* diye düşündü. Albert'ın yaptığı şeyin tüm sonuçlarının farkında olup olmadığını merak etti. Ne de olsa çok zekiydi.

"Sen ne *yaptın*?" diye tısladı Frances yenge dehşet içinde. "Bir adamın dikkatini üstünde tutmak ne kadar zor olabilir, Dora?"

Dora başını ona doğru eğdi. "Sebebi benim yaptığım veya yapmadığım bir şey değil," dedi. "Sadece Vanessa bu gece çok güzel. Bay Lowe'u bu ilgisinden dolayı gerçekten suçlayabilir misin?"

Frances yenge bunun üzerine bocaladı, uygun bir cevap bulamadı. Elbette kızının popülaritesini inkâr edecek değildi.

Ama Dora, bu dansı yüzünde üzgün ve bilmiş bir ifadeyle izleyen Leydi Carroway için *üzüldü.* Sonuçta tek suçu oğlunun sonunda ortak ilgileri olan bir kadın bulmuş olmasını ummaktı. Ve şimdi oğlu bu şansı, çok fazla beklentisi olan başka bir kadının peşinden gitmek için elinden kaçırmıştı.

Yine de Albert'ın annesi masalarına yaklaşma fırsatı buldu. Ve yüzündeki ifadeden Dora, hanımefendinin oğlunun aptallığını engellemek için hâlâ biraz kararlılık beslediğinden şüphelendi.

"Bayan Ettings," diye selamladı onu Leydi Carroway. "Lord Büyücü'nün sakarlığının bu gece tamamen yokluğunuzla neticelenmemesine çok sevindim." Elias'ın unvanını söylerken gözleri kısıldı ve Dora şaşkın bir gülümsemeyi gizlemek zorunda kaldı. "Ayrılmadan evvel hayır işlerine olan sevginizi konuşmayı umuyordum."

Dora gözlerini kırpıştırdı. "Hayır işlerine olan sevgim mi?" diye tekrarladı. Frances yenge masanın altından bacağını çimdikledi ve Dora başını onaylarcasına sallamaya zorladı. "Elbette," diye düzeltti kendini. "Bunun herkesçe bilindiğini fark etmemiştim." Dora'nın söylediği en açık yalandı bu ama Frances yenge onu bir şahin gibi izlerken meselenin etrafında dolanmanın bir yolu yoktu.

"Leydi Hayworth laf arasında bundan bahsetti," dedi Albert'ın annesi. Şimdi yüzünde garip şekilde memnun bir gülümseme vardı. "Londra'dayken hayır işleri için daha fazla fırsat bulmayı umduğunuzu söyledi. Söylememe izin verirseniz, oğlum Albert sık sık ihtiyaç sahiplerine yardım eder. Eminim ki sizi de yakın bir zamanda yanında götürebilir, elbette uygun bir refakatçiyle."

Ah Tanrım, diye düşündü Dora. *Belli ki Albert zekâsını annesinden almış.*

"Bu çok cömert bir teklif, Leydi Carroway," dedi Frances yenge neşeyle. "Gerekli düzenlemelerde yardımcı olmaktan memnuniyet duyarız."

Dora, iki annenin aralarında sessizce, tam başının üstünde, iletişim kurdukları izlenimine kapıldı. "Bu kulağa çok hoş geliyor, Leydi Carroway, teşekkür ederim," dedi Dora çünkü bunu söylemesi bekleniyordu. "Yine de Bay Lowe işini yaparken ona yük olmak istemem." Bakışları Albert ve Vanessa dans ederken onları takip ediyordu.

"Herhangi bir yük olma söz konusu değil," diye güvence verdi Leydi Carroway. "Albert bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu birden fazla kez dile getirdi. Düzenleme bundan daha mükemmel olamazdı."

Dora pes etti. *Bu konuda iyi şanslar, Bay Lowe,* diye düşündü Albert'a.

"O zaman kararlaştırıldı," dedi Frances yenge. "Ve her şey ne kadar da tesadüfi oldu, Leydi Carroway!"

Talihin, diye düşündü Dora, *bu meseleyle her şeye karışan üç yaşlı cadalozdon çok daha az ilgisi var.*

Vanessa döndüğünde Dora'ya meraklı bir bakış attı ama başka bir olası talip tarafından sürüklenmeden önce gizlice konuşma şansları olmadı. Ancak Dora kendini dansların geri kalanında otururken ve içine düştüğü yepyeni çıkmazı düşünürken buldu.

5

Küçük grupları balodan geç ayrıldı ama Leydi Hayworth'ün konağına dönüş yolunda arabada kasvetli bir zafer duygusu hâkimdi. Gece, Frances yenge ve kontesin istediği gibi tam bir başarı olmamıştı ama Dora ikisinin de bu beklenmedik zorluklara uyum sağladıkları için kendilerinden hayli memnun olduklarını görebiliyordu. Dora, Vanessa'nın omzunda uyuklarken bile, onun Albert'a yakın olmasını en iyi şekilde nasıl kullanacaklarını tartıştılar.

Konağa geri döndüklerinde Dora hâlâ çok uykuluydu ve neredeyse hemen yatağa gitti. Erken uyandırılmasını istemek aklına bile gelmedi ama *uyandırıldı* ve hem de kimilerinin böyle bir balodan sonra sabah için makul bir saat olarak adlandıracağı zamandan biraz önce.

"Dora!" Vanessa adını tıslayarak onu uyandırdı. "Dora, uyanmalısın! Lord Büyücü ziyarete geldi. Seni görmek istediğini söylüyor ama uşak onu geri çevirmek için elinden geleni yapıyor."

Dora yavaşça esneyerek uyandı, kendini yukarı kaldırıp gözlerini ovuşturdu. "Aman Tanrım," dedi. "Bunun iyi biteceğini sanmıyorum." Kendini yataktan kaldırdı ve çoraplarını aramaya başladı. "Acele giyinmeme yardım etmen gerekecek."

Çok az zaman harcayarak pamuklu sabah elbisesini giydi ve merdivenlere yöneldi. Aşağıdan tanıdık bir ses duyuldu.

"...gelmek için çok erken mi?" diye sordu Elias, sesi sert ve sinirliydi. "Güneş saatlerdir dışarıda. Medeni dünyanın geri ka-

lanı uyanık ve faydalı şeyler yapıyor. Sen ayaktasın ve kapıları açıyorsun, Tanrı aşkına, eminim hanımefendi de kendini fazla zorlamadan yataktan çıkmanın bir yolunu bulabilir."

Dora, zavallı uşağın şaşkınlığını ancak hayal edebiliyordu. Muhtemelen ona Lord Büyücü'yü ne pahasına olursa olsun gönderme talimatı verilmişti ama adamın basit nezaketlerle sindirilmesi pek olası değildi, ki Dora'nın varsaydığı gibi, hizmetkârın cephaneliğindeki tek önemli silah buydu.

"Aslında," diye kekeledi uşak, "hanımefendi evde değil."

"Ah, değil mi?" diye sordu Elias. Sesi alaycı bir inanmazlıkla doluydu. "Anlıyorum. Önemli değil o zaman. Kısa süre sonra bir veba vakasını araştırmak için yola çıkmalıyım ama hanımefendi evde değilse bitirir bitirmez geri dönerim."

Uşak, veba bulaşmış bir Lord Büyücü'nün o öğleden sonra eve dönme olasılığını düşündüğünde dehşet dolu bir sessizlik oldu.

"Belki evin hanımıyla tekrar görüşüp Bayan Ettings'in bulunup bulunmadığına bakmalısın," dedi Elias soğuk bir tonda. "Hanımefendinin saklanma ihtimaline karşı mobilyaların altına bakabilir."

Dora merdivenlerden aşağı indi. Kapı görüş alanına girdi ve Elias'ın çerçeveye yaslandığını, uşağın tepesinde uğursuz bir şekilde dikildiğini gördü. Lord Büyücü belli ki az önce bahsettiği görev için giyinmişti, çoğunlukla siyah ve kahverengi renklere bürünmüştü. Boyun bağı zar zor bağlanmıştı. Dora utanma yeteneğine sahip olsaydı, bunu o anda hissedebilirdi. *Onun adına mı yoksa kendi adıma mı utanmam gerektiğinden emin değilim,* diye düşündü. *Bu şimdiye kadar duyduğum en saygısız uyandırma.*

"Ah!" dedi Dora. Yaklaşırken sesini duyulabilir şekilde yükseltti. "Bu sabah ziyarete geleceğinizi fark etmemiştim, Lord Büyücü."

Elias sert bir kaş çatmayla ona baktı. "Mucizevi!" dedi. "Hanımefendi birdenbire belirdi." Ona gözlerini kıstı. "Siz gerçekten mobilyaların altında mı saklanıyordunuz, Bayan Ettings?"

Dora ona sakince gülümsedi. "Kanepenin altında," dedi. "Ama şimdi buradayım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Elias'ın yüzündeki kaş çatma derinleşti. Onun çok tatsız bir şey söylemeye hazırlandığını fark ettiğinde Dora'nın zihninde küçük bir eğlence hissi belirdi. "Dün akşamki tartışmamıza devam etmeyi umuyordum," dedi Elias. "Sizinle konuşmak için o anlamsız toplaşmalardan birini daha beklemek bana göre değildi."

Dora kapıya doğru birkaç adım yaklaşıp ellerini önünde kavuşturdu. "Anlıyorum," dedi. "Meşgul bir adamsınız sanırım ve çok gururlandım." Ve sonra içinde kabaran garip, alaycı dürtüyü durduramadığı için, "Yine de çiçek göndermeliydiniz," diye ekledi.

Elias ona baktı. Yavaşça altın gözlerinin arkasında bir tür ölümcül bir niyet titreşti. "Pardon?" dedi, her heceyi belirgin bir şekilde telaffuz ederek. "Sizi doğru duyup duymadığımdan emin değilim, Bayan Ettings."

"Özür dilerim," dedi Dora. "Bana bazen mırıldandığım söyleniyor. Önce kartvizitinizle çiçek göndermeniz gerektiğini ve sonra ziyarete gelmeniz gerektiğini söyledim... belki yarın, uygun saatlerde. Bu işler böyle yürüyor. Bay Lowe bana toplumsal beklentilerin her zaman farkında olmadığınızı söyledi ve bu yüzden açık konuşmayı takdir edebileceğinizi düşündüm."

Elias uzun, sabit bir nefesle kendini toparladı. Dora bir an için kazandığı azıcık soğukkanlılığını kaybedip kaybetmeyeceğini merak etti. Ama o andan sonra kontrolünü sağladı ve kendini alaycı bir şekilde gülümsemeye zorladı. "Anlıyorum," dedi. "Beceriksizliğimi affetmeniz gerekecek, Bayan Ettings. Tavsiyeniz için size minnettarım."

Ancak Dora, Elias'ı kovmak istemiyordu, zira kendisi için gelmişti. Uşak hâlâ dehşet içinde adamdan gözünü ayırmadığı ve onun yönüne bakmadığı için Dora, Elias'a ağırbaşlı ve ciddi bir şekilde göz kırptı. "Yine de size zahmet vermek istemem," diye devam etti, "çünkü kapıdasınız. Umarım sizi çay içmeye davet edersem kontes beni kınamaz. Anlayacağınız ona sormak zorundayım çünkü şu anda onun misafiriyim."

"Elbette," dedi Elias soğuk bir şekilde. Kapı çerçevesine yaslandı. "Her zamankinden daha sabırla bekleyeceğim."

Dora evin içine doğru ilerledi ve Leydi Hayworth'ü sordu. Kontesi bulmak zor değildi; kasvetli bir ruh hâlindeydi, zira Lord Büyücü'nün kapısında olduğu haberini birkaç dakika önce öğrenmişti.

"Lord Büyücü geldi, Leydi Hayworth," dedi Dora masumca, kadının zaten farkında olduğundan habersizmiş gibi. "Sanırım onu çaya davet etmeliyim?"

Leydi Hayworth ona inanmaz bir bakış attı. "Herhalde onunla *konuşmadınız,* Bayan Ettings!" dedi.

"Yapmamalı mıydım?" diye sordu Dora. "Özür dilerim. Başka ne yapacağımdan emin değildim."

Kontes burnunu ovuşturdu. "Artık ondan kurtulamayacağız," diye mırıldandı. "Bu korkunç. Ve o tavırları! Ne olursa olsun onu geri çevirmeliyim." Yine de adamın itibarı, korkutucu Leydi Hayworth'ün bile bir an tereddüt etmesine neden oldu. "Evet, tamam," diye iç çekti. "Onu çay içmeye getirin. Şanslıysak kısa sürede sizden sıkılacaktır ama Bay Lowe'un hayır işlerini şevkle takip ettiğiniz sürece bunun pek önemi yok."

Dora görev bilinciyle başını yukarı aşağı salladı. "Bakalım Lord Büyücü'yü ilgisinden vazgeçirebilecek miyim?" dedi. "Ona karşı çok ilgisiz olacağım." Bunun, diye düşündü Dora, kontesin aralarındaki nezaket eksikliğini göz ardı etmesini sağlayabileceğini düşündü.

Leydi Hayworth başıyla onayladı ve kendini dikleştirdi. "Refakat etmem gerekecek," dedi. "Endişelenme, Dora. Lord Büyücü gibi bir alçağı idare etme becerisine sahibim."

Sabah odasına gidip Elias'ı içeri alması için bir hizmetçi çağırdıkları sırada, *öyle olduğunuzdan pek emin değilim,* diye düşündü Dora. *Ama denemenizi görmeyi dört gözle bekliyorum.*

Gelgelelim, kontesin Dora'nın bu kadar yakınında oturmaya karar vermesi çok sıkıntılıydı. Elias zarif yüz hatlarında yine geniş bir kaş çatmayla sabah odasına girdiğinde, kontes neredeyse

onun tepesinde dikiliyordu. "Leydi Hayworth," dedi kısa bir selamlamayla. "Son görüşmemizden bu yana ne kadar az değişmişsiniz."

Kontes mesafeli bir şekilde gülümsedi. "Ve siz de Lord Büyücü," dedi. "Yine de insan *beau monde*'la* yeterince içli dışlı olduğunuzdan görgünüzü geliştirmenizi bekliyor."

Fransızca terim Elias'ın gözlerini kısmasına neden oldu ve Dora, kontesin onun Fransızcasının kötü olduğunu öğrenip öğrenmediğini merak etti. "Kibar bir adam olmamak için kendimi koruyorum, Leydi Hayworth," dedi Elias alaycı bir şekilde. "Kibar insanlar en kötü insan türüdür. *Terbiyeli* insanlar acınası bir adaletsizlikle karşılaştıklarında gerektiği gibi öfkelenirler ama kibar insanlar asla öfkelenmez."

Kontes tek kaşını gergince kaldırdı. "Elbette banal siyasi tartışmalara olan eğiliminizi memnuniyetle karşılayabiliriz, Lord Büyücü," dedi. "Ama bugün daha az sefil bir amaç için geldiğiniz izlenimine kapıldım."

Elias gözlerini kırpıştırdı ve Dora'ya baktı. "Evet," dedi. "Pekâlâ." Boğazını temizledi. "Hanımefendi ve benim tartışmamız gereken konular var. Ama duruşunuzdan, tüm bu zaman boyunca tepemizde dolanacağınızı anlıyorum."

Odadaki dobra atmosfer göz önüne alındığında kontes itiraz etme zahmetine girmedi. "Genç hanım benim çatım altında ve bu nedenle ona uygun bir şekilde refakat edilmesini sağlayacağım," diye yanıtladı.

Elias gözlerini Leydi Hayworth'e doğru kıstı. Dora'ya en yakın sandalyeye doğru yürüdü ve oraya yerleşti. "Kehanet meselesine gelince," dedi Dora'ya, sanki önceki akşam kaldığı yerden devam edebilirlermiş gibi. "Her ne kadar hiç önceliğim olmasa da biraz daha derinlemesine araştırdım."

"Ya?" diye sordu Dora ona. "Çok naziksiniz. Geçici merakımı gidermek için bu kadar ileri gitmenize gerek yoktu." Dora, Lord

---

* Fr. Seçkin toplum.

Büyücü'nün *neden* kehanetin bu durumla alakalı olduğunu düşündüğünden aslında emin değildi, fakat yine de ona tartışma için bir bahane vermenin en iyisi olduğunu düşündü.

"Kesinlikle," dedi Elias. "Hatırladığımdan bile daha az heyecan vericiydi. Ancak uygulamaları var." Dora ilk kez yanında bir doktorun taşıyabileceği türden deri bir çanta getirdiğini fark etti. Elias çantayı açıp küçük bir gümüş el aynası çıkardı ve ona uzattı. "Bu, John'un sihir dükkânında gördüğünüz aynaya benzer bir şey. Büyüler aslında oldukça basit çünkü esas olarak aynaya bakan kişinin yeteneğine dayanıyorlar."

Dora gözlerini kırpıştırarak aynayı aldı. "Bu konuda ne gibi yeteneklere sahip olabileceğimi bilemiyorum," dedi. "Kuşkusuz ben bir sihirbaz değilim, Lord Büyücü."

Elias düşünceli bir bakışla sandalyesine geri oturdu. "Yine de," dedi. "İstediğinizi yaptım, Bayan Ettings. Şimdi karşılığında siz de istediğimi yapın. O aynaya baktığınızda ne görüyorsunuz?"

Dora aynanın yüzeyindeki yansımaya baktı. İlk başta sadece kendini gördü, aceleyle hazırlandığı için pas rengi saçları biraz dağınıktı ve burnunda birkaç talihsiz çil vardı. Ancak zamanla yansıma siyah bir boşluğa dönüştü ve Dora başını elindeki aynaya doğru eğdi.

"Kıza bir tür kötü büyü yapmıyorsunuz değil mi, Lord Büyücü?" diye sordu Leydi Hayworth şüpheyle. Sesi birdenbire uzaktan geliyormuş gibi duyuldu, sanki uzak bir mesafede konuşuyordu.

"Eğer yapıyor olsam, Leydi Hayworth ve bunu size söylesem tam bir aptal olurdum," diye mırıldandı Elias. Onun sesi de aynı şekilde uzaktan geliyordu ve alçak, melodik sesi bir akort çatalıymış gibi tuhaf şekilde titriyordu. "Ama eğer bir gram bile büyü bilginiz olsaydı, kırılgan bir genç hanımı büyülemek için bir aynaya ihtiyacım olmadığını bilirdiniz. Aslında ona ait bir şeye sahip olduğum sürece bunu uzaktan da yapabilirdim."

Aynanın içindeki siyah enginlik yavaşça geri çekildi. İçinde Lord Büyücü'nün yüzü belirdi ama Dora derhal onda farklı bir

şey olduğunu anlamıştı. Yakışıklı yüz hatlarında gerçek ve dehşetli bir korku vardı, alnı da kurumuş kanla lekelenmişti. Bunu gören Dora, punçla kanı karıştırdığı için aniden kendini aptal gibi hissetti; gerçekte kan çok farklıydı, çok daha korkunçtu.

Elias, birkaç adamla birlikte bir köprünün ayağının dibinde duruyordu. Üzerinde bir üniforma var, diye düşündü Dora ve sanki bir süredir yıkanmamış gibi görünüyordu. Yine de, vahşi beyazımsı sarı saçları diğer adamlar arasında göze çarpıyordu ve parmaklarının arasında dans eden parlak ateş dikkat çekiyordu. Etrafındaki adamlar tüfeklerini ateşlediklerinde, silahların dumanıyla alevlerin dumanı arasındaki farkı anlayamadı. Lord Büyücü'nün tüfeği yoktu, elindeki çok daha ölümcül silah göz önüne alındığında buna ihtiyacı da yoktu.

"...eğer ben bir kara büyücü olsaydım yani," dedi Elias uzaktan ve ses tonu artık sert geliyordu. "Ama değilim, Leydi Hayworth. Ve eğer beni böyle bir şeyle suçlamayı düşünüyorsanız, sözlerinizi Naip Prens'in önünde tekrarlamaya hazır olsanız iyi olur. İngiltere ile karanlık sanatlar arasında duran öncelikli olarak saray sihirbazıdır. Büyümü kötüye kullandığıma dair fısıltılar varsa bu görevi yerine getiremem."

Toprak uçuştu ve adamların sırası aniden karıştı. Dora ilk başta Elias'ı tamamen gözden kaybetti ama sonra onu yerde, sarsıcı bir güçle şiddetle geriye fırlatılmış hâlde buldu. Ellerindeki ateş sönmüştü ve üniforması daha fazla kanla lekelenmişti.

Ağzı açıktı ve yüzü acı içindeydi. Dora'nın onun çığlık attığını anlaması biraz zaman aldı çünkü hiçbir şekilde ses duymamıştı.

"Bu sözümü geri alacağım, Lord Büyücü," diye mırıldandı Leydi Hayworth isteksizce. "Bu evdeki hiç kimse İngiltere'ye olan sadakatinizi inkâr edemez. Öte yandan nezaketsizliğiniz herkesin malumu."

Dora, Lord Büyücü'nün çırpınan bedenine baktı, bu manzarayı aynayı ona uzatan adamla bağdaştıramıyordu. Tüm sahnenin keşmekeşi onu çok kötü etkiledi; bunun, zihninin derinlerin-

de sakladığı o kötü sözlerden bile çok daha korkunç bir şekilde onu rahatsız edeceğini biliyordu. *Savaş bu mu?* diye düşündü Dora. *Çok da uzun olmayan zaman önce askerlerin Fransa'da yaptıkları bu olmalı.*

"Neyse ki," dedi Elias hafifçe, "nezaketsizlik henüz bir suç olarak kabul edilmedi. Yine de Lord Hayworth'ün Lordlar Kamarası'nın bir sonraki toplantısında bunu gündeme getireceğinden eminim. Bunu ona önermelisiniz."

Başka bir asker Lord Büyücü'ye doğru sendeledi, belli ki onun da durumu kötüydü. Asker, Elias'ın önünde dizlerinin üzerine çökerken Dora, Albert'ın kahverengi saçlarını ve o anda kir içindeki yüz hatlarını tanıdı.

Adamlar büyük bir panikle etraflarını sardılar. Dora hepsinin bir şeyler bağırdığını görse de sözlerini anlayamadı. Hâlâ sersemlemiş ve kanlar içinde olan Albert, Lord Büyücü'nün üniformasını yırttı. Dora, aşağıda iki iğrenç görünümlü yara gördü; biri Elias'ın sağ kolunda, diğeri omzunda. Kan korkunçtu ama daha da kötüsü, Elias'ın soluk teninin yanma şekliydi. Dora, onun bu kadar acı içinde çığlık atmasına neden olan şeyin bu yanma olduğunu düşündü. Ama Albert'ın cerrah bıçağıyla o yaraları deşmesi de işleri kesinlikle kolaylaştırmıyordu.

Bunu izlerken midem bulanmalıydı, diye düşündü Dora kendi kendine. Ama bir kez olsun çoğu duygudan yoksun olduğu için memnun oldu. Aynadaki korkunç sahne kâbuslarına musallat olabilirdi ama en azından titremesine veya ağlamasına neden olmamıştı.

Albert, Elias'ın omzundaki yaradan kanlı, çentikli görünen bir şarapnel parçası çıkardı. Onu bir kenara attığında, o bölgedeki yanma azaldı ve kayboldu. İkinci çentikli metal parçasını çıkarmak çok daha zordu ve Dora bakışlarını kaçırabilmeyi çok istedi. Ama doğru düzgün kendi vücudunda bile bulunmadığına dair tuhaf bir his vardı ve o yüzden başını nasıl çevireceğini bilmiyordu.

Albert yarayı deşti ve deşti, Lord Büyücü'nün gözleri geriye doğru kaydı. Bayılmak üzere görünüyordu ama Albert diğer şa-

rapnel parçasını çıkarırken Lord Büyücü'nün yanağına bir tokat attı ve odaklanmasını sağlayan bir şeyler mırıldandı.

Adamlar etraflarında yere yığıldı; bazıları sadece yaralıydı, bazılarının ise gözleri ölümle donuklaşmıştı. Ama diğerleri Elias'ı ayağa kaldırmak için uzandılar... ve Dora, o cehennem ateşinin onun ellerinin arasında yeniden belirdiğini görünce rahatsız oldu.

Neyse ki ayna karardı, onun büyülü becerisinin sonuçlarını görmeden önce görüntü kayboldu.

"Bayan Ettings?" diye sordu Elias. Dora ona sertçe baktı. Birdenbire bu kadar temiz ve nispeten rahat görünmesi ona yanlış geldi. Ama rahat mıydı? Dora şimdi partide omzuna değen o küçük dokunuşla nasıl sıçradığını hatırlıyordu. Onun yüzündeki şaşkınlığın, savaş alanında taşıdığı korkunç korkunun uzak bir kuzeni olduğunu fark etti.

Elias ona kaşlarını çatarak baktı. "Demek ki bir şey *gördünüz,*" dedi. Sesinde bir tür teoriyi doğruladığını ima eden bir zafer tonu vardı.

"Gördüm," diye kabul etti Dora. Midesinde hafif bir bulantı hissetti ama her zamanki gibi bu sesine yansımadı. "Sanırım Bay Lowe'un sizin hayatınızı kurtardığını gördüm."

Bunun üzerine Lord Büyücü'nün gözleri biraz büyüdü ve Dora o zaman onun böylesine korkunç bir sahne görebileceğini tahmin etmediğini anladı. "Bu... ilginç," dedi Elias yavaşça. Gerçekten endişeli görünüyordu. "Özür dilerim. O... talihsiz bir gündü."

Dora dudağını ısırdı. Gördükleri hakkında her türden soruyu sormak istiyordu ama kontesin konuştukları her kelimeyi dikkatle dinlediğini biliyordu. Eğer Leydi Hayworth, Elias'ın ona böyle şeyler gösterdiğini düşünürse muhtemelen onu hemen kovardı. "Öyleyse geçmişi gördüm," diye gözlemledi Dora, özrünü nazikçe geçiştirerek. "Ne kadar da ilginç. Bunun mümkün olduğunu fark etmemiştim."

"Mümkün," diye kabul etti Elias. "Ama çok olası değil. Bu iki kez bir şey gördünüz demek, bu da ilk seferin şans eseri olmadı-

ğı anlamına geliyor. Siz özellikle kehanetlere yatkınsınız, Bayan Ettings."

"Ne kadar saçma," diye mırıldandı Leydi Hayworth. "Bayan Ettings bir sihirbaz değil, lordum. Kesinlikle şimdiye kadar fark etmiş olurduk."

"Katılıyorum," dedi Elias. "O değil. Ama bu aynadaki büyü benim eserimdi, onun değil. Bayan Ettings güvenilir bir şekilde kehanet yapmak için gereken yatkınlığa sahip." Keskin bir şekilde gülümsedi. "Bazı avare mistikler uygun koşullar sağlandığında kehanet yeteneğine sahip olur. Peri dünyasına rastlayanlar, diğer taraftayken de genellikle fantastik vizyonlar görürler. Sanırım peri dünyasına bir adım atmanın bile böyle görüler sunabileceğini düşünüyorum... yine de açık ki, Bayan Ettings bizimle bu çay odasında oturduğuna göre o sadece olağanüstü derecede yetenekli bir hayalperest."

Dora ona kaşlarını çattı. Açıkça hayalperestlerle ilgili ikinci kısmı, Leydi Hayworth'ün yararına eklemişti. Lord Büyücü'yü endişelendiren Dora'nın perilerle olan bağlantısıydı.

Peri dünyasına adım atmak, diye düşündü. Ama bu ne anlama geliyordu? Dora'nın her iki ayağı da şu anda İngiltere'de, Leydi Hayworth'ün konağının sabah odasının zemininde hayli sağlam bir şekilde duruyordu.

"Umarım buraya genç hanıma hakaret etmek için gelmediniz," dedi kontes kurnazca.

"Bunun için gelmedim," diye cevapladı Elias, şimdi düşünceli görünüyordu. Ayağa kalktı ve Dora çayına hiç dokunmadığını fark etti. "Aslında," dedi. "Sanırım onu tekrar ziyaret edeceğim." Elias, tuhaf altın gözlerini ona dikti ve ilk kez Dora'ya bakışlarını kaçırmak çok cazip geldi. Yine de kendini onun bakışlarına karşılık vermeye zorladı. "Hepiniz Hyde Park'ta ata binmeyi seviyorsunuz, değil mi?" diye devam etti. "Bugün ve yarın meşgulüm ama iki gün sonra saat dört buçukta sizin için bir araba getireceğim."

Leydi Hayworth burun kıvırdı. "Bunun kabul edileceğinden oldukça emin görünüyorsunuz, Lord Büyücü," dedi. "Bayan

Ettings'in zaten başka planları var. Bir heves uğruna programını sizin için yeniden düzenlemesi beklenemez."

Elias, Dora'ya kaşlarını çattığında genç kız iç çekti. "Ben... meşgulüm, Lord Büyücü," dedi Dora. Kontese kendi evinde yalancı demek kesinlikle doğru olmazdı. "Tabii ki kartınızı bırakırsanız sizinle fırsat bulduğumda görüşürüz."

Leydi Hayworth, Dora bunu söylerken ona onaylarcasına gülümsedi. Dora'nın sözleri, Lord Büyücü'yü bir daha asla göremeyeceği anlamına geliyordu.

Bunu anlamayacak kadar kalın kafalı olamazsın, diye düşündü Dora, Elias'a sinirlenerek. *Kontes tam burada, yanımda. Öylece kabul edemem.* Anlamasını isteyerek bakışlarını ondan ayırmadı.

Elias omuz silkti. "Anlıyorum," dedi. "Belli ki böylesine kibar bir kapıyı çalarken daha iyi bilmem gerekirdi." Dora'ya doğru başını salladı. "Öyleyse fırsat bulduğunuzda görüşürüz, Bayan Ettings."

Dora iç çekerek gözlerini kapattı.

Yani bu kadar, diye düşündü kasvetli bir şekilde. *Lord Büyücü'nün lanetimi araştırmak için kontesle tartışmaktan daha iyi işleri var. Vanessa çok hayal kırıklığına uğrayacak.*

"Lord Büyücü," dedi Leydi Hayworth. "Aynanız."

Dora tekrar gözlerini açtı. Elias sabah odasından çıkarken neredeyse hiç duraksamadı. "Ona pek ihtiyacım yok," diye cevapladı. "Bayan Ettings isterse onu saklayabilir."

Leydi Hayworth itiraz edecekmiş gibi oldu -Lord Büyücü'nün Dora'ya hediyeler vermesi kesinlikle uygun değildi- ama kontes fikrini ortaya koyamadan evvel o gitmişti.

Leydi Hayworth, "O şeyden hemen kurtulmalısın," dedi Dora'ya kaşlarını çatarak. "O adamdan büyülü ıvır zıvırlar kabul edemezsin. Söylentiler olur!"

Dora aynayı daha sıkı kavradı, hızlı düşünmeye çalıştı. "Onu reddederek Lord Büyücü'ye hakaret etmemeliyim," dedi. "Aynayı bilerek bıraktı, Leydi Hayworth. Eğer onu atarsam eminim yedi yıl boyunca çok şanssız olurum."

Kontes buna kaşlarını çattı ama Dora onun fikrini değiştirdiğini gördü. "Ne kadar da nahoş bir adam," diye mırıldandı Leydi Hayworth. "İyi! Bir yerlerde bir şifoniyerin içine sakla ve çıkarma. Onun sende olduğunu sadece ikimiz biliyoruz ve hiçbirimiz bunu kabul ettiğini kimseye söylemeyeceğiz."

Dora az da olsa rahatlayarak başıyla onayladı. "Şimdi gidip koyacağım," dedi. "Yardımınız için teşekkür ederim, Leydi Hayworth. Onunla yalnız başa çıkabileceğimden emin değildim."

Bu iltifat kontesi öyle yatıştırdı ki Dora'yı odasına gönderdi.

Üst katta, Dora yatağının kenarına oturdu ve aynaya baktı. Sadece bir saniyeliğine, o karanlık derinlikleri tekrar görebildiğini düşündü ama bir sonraki an kayıp gittiler ve sadece aynanın gümüş zemini kaldı.

Dora, Lord Büyücü'nün gerçekten ne demek istediğini anlayıp anlamadığını merak ederek aynayı şifoniyerine koydu. Elbette, diye düşündü Dora, anlamasaydı aynayı bırakıp gitmezdi.

Şifoniyerin önünde sarsakça dikilirken onun kanlı, ıstırap dolu yüzünün görüntüsü zihnine geri döndü.

Belli belirsiz ellerinin titrediğini fark etti.

Daha önce hiç böyle bir şey olmadı, diye düşündü Dora. *Ne kadar da ilginç.*

Ancak birkaç dakika sonra titreme durdu... ve her zamanki gibi Dora, aşağıdaki nefis görünen bisküvilerden henüz yemediğini fark ettiğinde dikkatinin bir kez daha dağıldığını anladı.

6

Vanessa, Lord Büyücü'nün Dora'yla ne hakkında konuştuğunu öğrenmek için can atıyordu; aslında o akşam yemeğinden sonra Dora'nın odasına gizlice gitmiş ve her ayrıntı kendisine anlatılana kadar ayrılmayı reddetmişti.

"Peri dünyasına adım atmak mı?" Vanessa aklı karışmış göründü. "Ama bununla ne demek istemiş olabilir?"

"Onunla konuşabilseydim ona sormaktan büyük mutluluk duyardım," diye iç geçirdi Dora. "Ama kontes onu benden uzak tutmaya kararlı ve o buradayken söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Lord tüm bu maskaralığı bir kenara bırakıp bir daha asla benimle uğraşmazsa şaşırmam."

Vanessa kaşlarını çattı. "Bunun olacağına inanmıyorum," dedi. "Lord Büyücü konusunda gerekli araştırmayı yaptım ve herkesin hemfikir olduğu bir şey varsa, o da engellendiğini hissettiğinde daha da inatçı olduğu. Belki de bu iyi bir şeydir, Dora, eğer kontes her şeyi onun için çok zorlaştırırsa o zaman senin lanetine olan ilgisini kaybetmeyecektir." Vanessa aklına gelen bir düşünceye gülümsedi. "Belki de seninle evlenebilir! Sonuçta bugün kur yapmaya geldi."

"O tamamen bir aldatmacaydı, Vanessa," dedi Dora. "Ve böyle aptalca bir düşünceye bel bağlamanı tavsiye etmem."

Dora bundan sonra Vanessa'yı odadan çıkarıp yatağa gitmeye zorladı. Kuzeni bugün birden fazla buket almıştı, bu da her

an taliplerinin çıkabileceği anlamına geliyordu. Geldiklerinde buruşuk ve yorgun görünmek ona yakışmazdı.

Dora da yatmaya hazırlanıyordu ki... başını yastığa koymadan önce kendisini şifoniyerden Lord Büyücü'nün aynasını alıp önünde tutarken buldu ve tekrar yatağının kenarına yerleşti.

O günün erken saatlerinde tanık olduğu korkunç sahnenin hatırası hâlâ onda hafif bir mide bulantısı hissi yaratıyordu. Ama Lord Büyücü, Dora'nın laneti ile aynada gördüğü şeyler arasında zayıf da olsa bir bağlantı olduğunu ima etmişti. Bu vizyonları daha güvenilir bir şekilde elde etmeyi başarabilirse bunun kendisine fayda sağlayacağını biliyordu.

Ne var ki aynanın gümüş zemini onu o mat karanlığa dönüşmesi için ne kadar zorlasa da inatla görünür hâlde kaldı.

Dora dudağını ısırdı. *Bir kez geleceği gördüm, sonra da geçmişi,* diye düşündü. *Sadece orada olsa bile her iki sefer de Lord Büyücü'yle ilgiliydi.*

Belki de, diye düşündü Dora, onunla ilgili daha fazla şey görmeye çalışmaya odaklanmalıydı.

Bu düşünce aklına gelir gelmez, aynanın gümüş rengi zemini bir gölet gibi dalgalandı. Dora düşüncelerini Lord Büyücü'ye odakladı; onu günün erken saatlerinde olduğu gibi dağınık saçları, altın rengi gözleri ve özensiz giyim tarzıyla önünde dururken hayal etti.

Siyahlık aynanın zeminine saldırdı. Yavaşça –çok yavaş bir şekilde– Lord Büyücü'nün figürü şekillenip öncekinden daha gerçek oldu. Bir yazı masasında oturmuş, mum ışığında sihir dükkânından aldığı ciltlerden birine bakıyordu. Fakat ceketi ile boyun bağı gitmişti ve yeleğinin düğmeleri açıktı. Dora eğer hissedebilseydi onu böylesine yarı çıplak bir hâlde görmekten dolayı dehşete kapılabilirdi. Buna rağmen bakmaktan kendini alamadı.

"Ah, işte buradasın," dedi Elias hızla. Gözleri hâlâ önündeki kitaptaydı ve Dora'nın kendisine *hitap ettiğini* anlaması bir an sürdü. "Size adım adım talimatlar göndermem gerektiğini düşünmeye başlamıştım, Bayan Ettings."

"Adım adım talimatlar güzel *olurdu,*" dedi Dora. Az önce konuşmayı başardığını fark ederek duraksadı. Daha evvel vizyonlarından birinde hiç böyle bir şey olmamıştı. "Tanrı aşkına, neler olduğunu sorabilir miyim?"

Elias sandalyesinde döndü. "Geçmiş ve gelecek vizyonları en iyi ihtimalle tahmin edilemezdir," dedi. "Ancak uzak diyarları veya uzaktaki insanları daha güvenilir bir şekilde gözlemlemek mümkündür. Normalde kendimi bu tür müdahalelere karşı korurum ama tuttuğunuz ayna eğer istersem bu korumaları aşabilir. Övünmek gibi olmasın, bu hileli bir sihirdi."

Dora dalgınca kaşlarını çattı. "O zaman şu anda evde misiniz?" diye sordu. Kendine baktı ve üzerinde sadece geceliği olduğunu gördü. Bu, pek çok açıdan Lord Büyücü'ye korse ve iç çamaşırıyla yakalanmaktan çok daha kötüydü ama o en ufak bir şekilde etkilenmiş görünmüyordu ve bu yüzden Dora da etkilenmemesi gerektiğine karar verdi.

"Evdeyim," diye kabul etti Elias. "Çok uzun ve korkunç bir gün oldu, diye eklemeliyim. Dikkatimi kısa bir süreliğine daha az iğrenç bir şeye yönlendirmekten memnuniyet duyacağım." Masanın üzerindeki kitabı kapattı ve onun durumunu değerlendirmek için sandalyesinde arkasına yaslandı. "İtiraf etmeliyim ki," dedi, "bugün yaşadıklarınızdan sonra daha fazla görü görmekten korkmuş olabileceğiniz konusunda endişeliydim. Bunun için tekrar özür dilemeliyim."

Dora kaşlarını çattı. Sözleri tamamen içtendi. Ama her şeyden önce Lord Büyücü sonunda özür dilemesi gerektirmediği hâlde ondan özür dilemeyi seçmişti. "Neden özür dilemeniz gerektiğini bilmiyorum," dedi ona. "Çirkin olmasına rağmen gördüğüm gerçekti. Eminim bunu yaşamak size, benim izlerken çektiğimden daha çok acı vermiştir." Gözlerine bakamayarak bakışlarını ondan kaçırdı. "Beni rahatsız etmesine rağmen bunu gördüğüm için memnunum. Şimdi savaşı ne kadar yanlış anladığımı fark ediyorum. Parlak üniformalar ve düzgün sıralar hâlindeki tüm o adamların her zaman sadece cesur davrandıklarına dair bir fikre

kapılmıştım. Kendi sefil aptallığım için sizden özür dilemeliyim."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Dora yeniden Lord Büyücü'ye baktı ve onun gözlerinde tuhaf bir bakışla kendisini incelediğini gördü. "Sen... aptal değildin," dedi sonunda. "Bilmenin hiçbir yolu yoktu. Kibar erkekler savaşın o tarafını size anlatmazlar çünkü üzücüdür. Kontes gibi kibar kadınlar da onların yanında bunu duymak istemezler. Yani savaşın çirkin kısımları Manş Denizi'nin ötesine geçmeyenler tarafından büyük oranda göz ardı edilir." Yüzünde acı bir yorgunluk belirdi. "Daha az kibar insanımız olsaydı, belki de bu iğrenç savaşların sayısı da daha az olurdu diye düşünmeden edemiyorum."

Bu, Dora'ya nedense mesafeli bir utanç duygusu hissettirdi. Şu anda Lord Büyücü ile tam bir gizlilik içindeydi ve onun nasıl bu hâle geldiğini anlayabileceğini düşündü. Bu utanç yavaş yavaş donuk bir üzüntüye dönüştü ve bunu sonra daha derinlemesine inceleyebileceğini düşündü.

Elias boğazını temizledi ve Dora dikkatini doğrudan ona verdi. "Durumunuz hakkında bir teorim var, Bayan Ettings," dedi konuyu değiştirerek.

Dora gözlerini kırpıştırdı. Göğsünde tanıdık olmayan bir şeyin varlığı belirdi. Bu... mutluluk değildi. Ancak çoğu duygudan daha hafifti ve bunun bir tür umut olabileceğine karar verdi. "Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi ona. Sonra sesinin konuyla ilgili duygularını yeterince açık bir şekilde yansıtmadığından emin olduğu için, "Gerçekten. Korkarım ki ifade kabiliyetim size doğru düzgün teşekkür etmek için yeterli değil," diye ekledi.

Elias buna gülümsedi. Bir kez olsun, acı ya da alaycı bir gülümseme değildi. Yumuşaktı ve belki de rahatlamıştı. İfadesi onun tavrını tamamen değiştirdi ve Dora o anda onun gerçekten çok güzel olduğunu düşündü. "Size teorimi anlattığımda bu kadar minnettar olmayabilirsiniz," dedi Elias. "Çünkü hâlâ bu konuda tam olarak ne yapacağımı çözmeye çalışıyorum."

"Yine de," dedi Dora. "Bir teoriye sahip olmak beklediğimden çok daha fazlası."

Elias yavaşça başını yukarı aşağı salladı. "Pekâlâ," dedi. "Kulağa ne kadar tuhaf gelse de sizin bir parçanızın peri diyarında olduğuna inanıyorum, Bayan Ettings. Peri sizin hangi parçanızı çaldıysa onu diğer taraftaki topraklarına götürdü. Sizin o eksik parçanız orada hâlâ sağlam olmalı çünkü uygun araç verildiğinde kehanette bulunma konusunda hatasız bir yeteneğe sahipsiniz. Hatta kendinizi zorlarsanız normal bir aynada böyle şeyleri görebileceğinizi söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

Dora bunu düşündü. "O zaman o parçamı ondan *geri* almam mı gerekecek?" diye sordu. "Sizin endişeniz de peri diyarına gitmem gerekecek olması."

Elias ona hayretle başını iki yana salladı. "Peri diyarına gitmeyeceksiniz, Bayan Ettings," dedi. "Ne kadar da saçma bir fikir. Olsa olsa *ben* peri diyarına giderdim." Derin bir şekilde kaşlarını çattı, sonra ekledi: "Ama ben oradan ne pahasına olursa olsun uzak durduğumdan, bunu yalnızca son ve en umutsuz çare olarak anacağız."

"Sizden bu kadar tehlikeli bir şey yapmanızı isteyemezdim, lordum," diye kabul etti Dora. "Aslında bunu aklımdan bile geçirmezdim."

Elias ona bir kaşını kaldırdı. "Sadece birine zorbalık yapmaya niyetli olduğumda 'lordum' demesinde ısrar ederim," dedi ona. "En azından yalnız olduğumuzda bana Elias diyebilirsin. Daha kısa ve midemi bulandırmıyor."

Dora bunun onu telaşlandırması gerektiğini biliyordu. Lord Büyücü ne düşünürse düşünsün, erkekler ve kadınlar arasında ilk isimlerinin kullanılması başlı başına bir skandaldı. Ancak hissetmesi gereken o utanç yoktu ve ona karşı yardımsever hissetmesini sağlayacaksa bu isteği reddetmek için hiçbir neden göremiyordu.

"Nasıl istersen eee... Elias." Dora, ismi yüksek sesle söylemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Bu sefer bir utanç titreşse de hemen geçti. "Sanırım adil olmak adına bana Dora demelisin."

"Hımm." Elias bunu düşündü. "Dora. Bu güzel, anlaşılır bir isim. Sanırım daha uzun versiyonu tuhaf ve hantal mı?"

Dora içini çekti. *Bir süreliğine de olsa çok daha kibardı,* diye düşündü. "Tam adım Theodora Eloisa–"

"Ah Tanrım, şimdi bana hepsini söyleme!" diye çıkıştı Elias ve Dora'nın şaşkın bakışları üzerine ekledi: "Asla tam adını bir sihirbaza söylememelisin. Ne olursa olsun bir periye de. Bu onlara senin üzerinde kullanacağı bir güç verir."

Dora dudaklarını büzdü. "Aslında," dedi ona, "ben bunun bir önemi olmayacak kadar zaten kontrolün altındayım. Ailemi mahvedebilecek sırrımı biliyorsun ve herhangi bir tedavi için sahip olduğum en iyi şans sensin. Bir isim bunlarla kıyaslandığında küçük bir şey."

Elias kaşlarını çattı, belli ki buna mantıklı bir cevap bulamıyordu. "Sanırım haklısın," dedi sonunda. "Ama adınızı bilmek istemiyorum, Bayan Ettings."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bana Dora demen gerekiyor," diye hatırlattı Elias'a.

Bu onun bocalamasına *neden oldu* ama böyle mat edilmesine kendisi sebep olmuştu. "Evet, tamam," diye mırıldandı Elias. "Dora."

Gülümsemesi bunun üzerine daha da derinleşti. "Sana sorabilir miyim, *Elias,* Hollowvale Markisi'nin benden tam olarak ne çaldığını biliyor musun?"

Elias bu isme bir kaşını kaldırdı ama bu konuda doğrudan yorum yapmadı. "Şüphelerim var," dedi. "Ama öyle ya da böyle kanıtlamak zor."

Dora başıyla onayladı. "O zaman belki bana şüphelendiğin şeyin ne olduğunu söyleyebilirsin?" diye önerdi.

Elias çenesini ovuşturdu. "Perinin senin kişiliğinden çok daha fazlasını çaldığından *şüpheleniyorum,*" dedi. "Ruhunun yarısını almış olması mümkün." Duraksadı. "Muhtemelen peri her şeyi almak istiyordu ama bana o bunu yaparken dikkatinin dağıldığını söyledin. Perilerin ruh çaldığını daha önce de duymuştum –gerçi

bu benim zamanımdan önceydi– ama bir perinin sadece *yarım* ruh çalmasının emsalsiz olduğunu düşünüyorum. Eğer haklıysam o zaman senin durumun muhtemelen bir ilk."

Dora iç çekti. "Ah Tanrım," dedi. "Bu, çözülmesinin zor olacağı anlamına geliyor olmalı."

"Neredeyse kesinlikle," diye kabul etti Elias. Ama bunu söylerken gözlerinde hevesli bir ışıltı vardı ki bu da Dora'nın, onun bunu iyi bir şey olarak gördüğünden şüphelenmesine neden oldu. *Vanessa, onun zor şeylerden hoşlandığını söylemişti,* diye hatırladı.

"Şey..." dedi Dora yavaşça. "Ruhumu doğrudan geri alamazsan o zaman geriye kalan olasılıklardan tam olarak emin değilim."

"Ah, bir sürü," dedi Elias dalgınca. "Uzaktan geri almayı deneyebiliriz. Hatta onu yeniden büyütmeyi bile deneyebiliriz; daha önce hiç böyle bir şey olmadı, bu yüzden neyin mümkün olabileceğini kim bilebilir? Araştırmaya ve üzerinde düşünmeye devam etmem gerekecek ama deneyebileceğim yeni bir şeyim olduğunda sana haber vereceğim."

Dora, Elias'ın yanından geçip çalışma masasındaki kitaba baktı. "Elbette endişelenmen gereken başka şeyler var," dedi. "Gerçekten bir vebayı mı araştırıyorsun?"

Daha önce adamda gördüğü karanlık aniden geri döndü, ağır bir pelerin gibi üzerine çöktü ve Dora bu sözlerden pişman oldu. "Öyle," dedi Elias. "Ama bu seni ilgilendirmez." Dora sesindeki katiyeti hissetti ve konuşmalarını bitirdiğini biliyordu. "Yatağa dönmelisiniz, Bayan... Dora."

"İsterdim, Elias," dedi Dora ona sakince. "Ama henüz görü görmeyi nasıl *durduracağım* hakkında hiçbir fikrim yok."

Bu en azından adamın ağzının hafifçe seğirmesine neden oldu. "Bana değil kendine odaklanmak istemelisin," dedi Elias. "Gerçek çevreni ve hissettiğin gerçek hisleri düşün."

Dora onun istediğini yapmaya çalıştı. Dikkatini içine doğru çevirdi; elindeki aynanın sertliğini ve altındaki yumuşak yatağın

verdiği hissi hayal etmeye çalıştı. Ama zihni dikkatsizce başka yerlere kaydı ve kısa süre sonra kendini, eğer gerçekten ruhunun yarısını kaybetmişse Lord Hollowvale gibi bir peri ona baktığında ne görebileceğini merak ederken buldu. Ruhunun telleri parçalanmış ve kopmuş mu olurdu? Belki de diğer gözü gibi sadece donuk ve renksiz olurlardı–

"Dora," dedi Elias soğukça. "Hâlâ buradasın."

Dora gözlerini kırpıştırdı. "Ah," dedi. "Çok üzgünüm. Korkarım kendime odaklanmak aslında hayli zor."

Elias başını iki yana salladı. "Anlıyorum. Pekâlâ... en azından şimdilik, sanırım sana bir destek sağlayabilirim." Bir elini kaldırdı ve Dora göğsünde bir tür çekiş hissetti. Parmaklarıyla ona kışkışlama hareketi yaptı... ve Dora kendini konaktaki yatağında oturmuş, gümüş zeminli bir aynaya bakarken buldu.

7

Dora ertesi gün erkenden uyandırıldı. Hizmetçilerden biri bir yere gidecekmiş gibi onu hazırlamaya başladı ama hizmetçi ona nereye gittiğini söyleyemedi veya söylemek istemedi. En azından, diye düşündü Dora, daha pratik elbiselerinden birini giymişti ve o garip potinler yerine, evden getirdiği daha sağlam yarım botları giymesine izin verilmişti.

Dora, bir an için Elias'ın gelip yine zorbalık yaparak kontesi geçip geçmediğini merak etti. Sabahı onunla geçirme fikri içinde tam olarak adlandıramadığı belirsiz bir ilgi uyandırdı.

Ancak bu kıvılcım, Dora aşağı indiğinde Albert'ı sabah odasında Frances yenge, kontes ve hemen tanıyamadığı başka bir kadınla bulduğunda hayal kırıklığıyla söndü. Albert da çok pratik kıyafetler giymişti ve yanında doktor çantası vardı. İki yaşlı cadaloz ve üçüncü bir kadınla çok cana yakın bir şekilde sohbet ediyordu, ancak Dora odaya girdiğinde sesindeki sabırsızlık tonunu duymadan edemedi.

"...kesinlikle bir hanımefendiye uygun değil," dedi Albert. "Bu konuyu annemle uzun uzun tartıştım ama bunun kendi hayır işinden ne kadar farklı olduğunu anlamayı reddediyor."

"Endişeniz çok dokunaklı," diye cevapladı Frances yenge kibar bir gülümsemeyle. "Ancak sevgili Dora'mızın alışılmadık derecede dirençli olduğunu göreceksiniz. Muhtaç olanlara yönelik sevgisi o kadar güçlü ki diğer hanımların çaresiz kalacağı durumlarda onun sebat etmesini sağlıyor."

Bu yalan öyle inanılmazdı ki Dora neredeyse gülecekti. Ama bunun yerine nazikçe boğazını temizledi ve ellerini önünde kavuşturdu. "Sizi görmek ne güzel, Bay Lowe," dedi. "Bu zevki neye borçluyuz?"

Albert ona acıklı bir bakış attı. "Bayan Ettings," diye selamladı onu. "Annem bana bugün hayır işlerimde yardım etmek için çok istekli olduğunuzu söyledi." Dora, Albert'ın ses tonundan, tüm bunları ayarlamak için bu kadar istekli olanın kim olduğunu çok iyi bildiğini ve aslında kendisi olmadığını anlayabiliyordu. "Bu fikre karşı son bir kez itiraz etmeyi deneyebileceğimi düşündüm. Bugün çok tatsız bir yere gideceğim."

Dora özür dilercesine gülümsedi. "Tatsız şeyler beni rahatsız etmez," dedi, çünkü Frances yenge ve kontes onu bir şahin gibi izliyorlardı. "Çalışmalarınıza engel olmamak için elimden geleni yapacağım."

Albert derin bir iç çekti. "Öyleyse bu düzenlemeye daha fazla mani olmayacağım," dedi, "yoksa annem daha da abartılı bir şey ayarlar." Ayağa kalktı ve Dora'ya kolunu uzattı, o da nazikçe kabul etti.

"Bayan Henrietta Jennings size refakatçi olarak eşlik edecek," dedi kontes ve Dora şimdiye kadar çok sessiz kalan üçüncü kadına baktı. "Korkarım ki Leydi Lockheed ve ben bugün başka bir işle meşgulüz ama Bayan Jennings bir zamanlar kızımın mürebbiyesiydi ve yokluğumuzda iyi bir vekil olacaktır."

Bayan Jennings –otuzlu yaşlarında bakımlı bir esmerdi– bu düzenlemeden pek de memnun görünmüyordu. Ama o da ayağa kalktı ve başını Albert ile Dora'ya doğru eğdi. "Bayan Ettings hayır işleriyle meşgulken endişelenecek bir şey olmayacağından eminim," dedi. "Ama muaşeret kuralları gereği etrafta olacağım."

Albert bunun üzerine derin bir nefes aldı. Zavallı adam işini yaparken zaten bir kadınla uğraşmak zorunda bırakılmıştı. Muhtemelen iki kadınla ilgilenirken herhangi işe yarar bir şey yapıp yapamayacağını merak ediyordu.

"Anlıyorum," dedi sonunda. "Eh. Hadi gidelim o zaman. Halletmem gereken çok şey var ve günden geriye çok az kaldı."

Albert, Dora ile birlikte ön kapıya doğru yöneldi ama Frances yenge onu bir anlığına geride tutarak Albert'ı devam etmesi için cesaretlendirdi. Dora ona meraklı bir bakış attığında Frances yenge ona anaç bir şekilde gülümsedi.

"Bu konuyu Bayan Jennings ile konuştuk," dedi Frances yenge. "Sana ve Bay Lowe'a karşı çok yardımsever davranacak, Dora. Onun ilgisini çekmek için bolca fırsatın olacak."

Dora yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Frances yenge," dedi, "Bay Lowe ile açıkça flört etmem gerektiğini mi ima ediyorsun?" Belki de böyle bir şey onu şaşırtmamalıydı. Frances yenge, Dora'nın itibarını korumaktan çok zavallı Albert'ı tuzağa düşürmek ve Vanessa için Leydi Carroway'in desteğini kazanmakla ilgileniyordu.

"Doğrudan Bay Lowe'a yardım edeceksin," dedi Frances yenge. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama asil ve hayırsever bir amaç için olsa, elinin hafifçe değmesi veya ona doğru yaslanman kesinlikle affedilebilir. Bu durum gerçekten büyük bir nimet, Dora ve elinden geldiğince tüm avantajlardan yararlanmalısın."

Dora açıkça iç çekme dürtüsüne direndi. "Tabii ki, Frances yenge," dedi. Bugün Albert için giderek daha da kötüye gidiyordu ve Dora, başarabildiği ilk an ondan özür dilemesi gerektiğini fark etti.

Dora, ön kapıda Albert ve Bayan Jennings'e tekrar katıldığında, Albert'ın yanında armasız bir araba getirdiğini gördü. Sürücü dik duruşlu, çok etkileyici ve çelik grisi bir bıyığı olan, kel, yaşlı bir adamdı. Dora, sürücünün sorun çıkaranları önceden uyarmak istercesine, üzerinde belirgin bir şekilde çakmaklı tabanca taşıdığını fark etmeden edemedi. İki hanımefendi arabaya binerken adam, Albert'a şaşkın bir bakış attı.

"En azından pratik giyinmiş olmanıza sevindim," dedi Albert, üçü de arabaya yerleşirken Dora'ya. "Ama itiraf ediyorum, si-

zinle ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yardımcıya ihtiyacım olduğundan bahsettim ama hastalar ve yaralılarla ilgileneceğim ve bunların neredeyse tamamı ellerinizi kirletmenizi gerektirecek. Bazıları gerçekten çok üzücü olacak."

Dora omuz silkti. "Frances yenge, çok sağlam bir bünyeye sahip olduğumdan bahsettiğinde doğruyu söylüyordu," dedi. "Bana faydalı olabileceğim bir iş verebilirsiniz. Eğer beni çok fazla üzerse size söyleyeceğime söz veriyorum."

Albert buna kaşlarını çattı ama Dora, araba hareket ederken onun sözlerini gerçekten tarttığından şüphelendi. Dora bu sözleri ciddiye alacağını umuyordu. Ne de olsa üzülmeye meyilli değildi ve en azından Albert'a bu süreçte gerçek bir yardım sunabilirse bu aptalca düzenleme konusunda kendini daha iyi hissederdi.

Araba nihayet durduğunda Albert, hem Dora'ya hem de Bayan Jennings'e eşarplar uzattı, bezi burunları ile ağızlarına sarmalarını tavsiye etti ve kısa süre sonra kendisi de aynısını yaptı. "Etrafta bolca safra olacak," dedi onlara. "Burada olduğumuz sürece olabildiğince temiz kaldığınızdan emin oldun."

Albert'ın onlara Cleveland Sokağı Düşkünler Evi olduğunu söylediği yere vardıklarmda, karşılarına hapishaneye benzeyen korkutucu bir bina çıktı; burası fakirler, yaralılar ve muhtaçlar için son duraktı. İçeri girdiklerinde Dora, eşarbı burnunun üstünde olduğu için şükretti çünkü koku kesinlikle iğrençti; havada ciğerlerini yakan, birazdan daha yoğun sakatat kokusuyla karışık nemli, keskin bir küllü su kokusu vardı. Zavallı Bayan Jennings bayılmak üzere görünüyordu; Dora, her ihtimale karşı onun koluna girdi ve eski mürebbiyenin ona hafifçe yaslandığını hissetti.

Dora düşkünler evleri hakkında sadece genel şeyler duymuş ama daha önce birini ziyaret etme fırsatı bulamamıştı. Giriş holünden çok uzak olmayan genel yemek odası, şu anda çeşitli sefalet düzeylerindeki erkek, kadın ve çocuklarla tıka basa doluydu. Erkeklerden bazıları açıkça korkunç derecede hastaydı ya da

uzuvları eksikti, kadınlar yorgun ve üzgündü ve bazı çocukların ise çok az parmağı vardı. Havada o korkunç küllü su kokusu olmasaydı bile, sıkışık alanlar ve etraftaki çok sayıda insan göz önüne alındığında, hepsi yine de nefes almakta zorlanırdı.

Bir tür yemekhanede olmalarına rağmen burada yiyecek yoktu. Bunun yerine, insanların çoğu masada veya duvarların dibinde yerlerini almıştı. Hepsinin kucaklarında ham kenevirden ipler vardı ve bunları tel tel ayırıyorlardı. Berbat görünen bir işti, çalışanların çoğunun elleri kanıyordu ama yaralarına dikkat etmeyi çoktan bırakmışlardı.

Düşkünler evi sakinleri –çünkü açıkça buranın sakiniydiler ve Dora'nın duyduğu üzere iyilik olsun diye burada tutulmuyorlardı– onların gelişine biraz da olsa ilgi gösterdiler. Birkaçı Albert'ı tanıyor gibiydi çünkü ona doğru başlarını sallayıp mırıldandılar. Kısa süre sonra sakinlerden biri ayağa kalktı ve koridorda gözden kayboldu; Albert'ın elini sıkan ve onları bu çılgınlıktan uzaklaştırıp tesisin farklı bir kanadına götüren, daha iyi giyimli, uzun boylu, bitkin görünümlü bir adamla geri döndü. Bu alan karanlık ve nemli olmasına rağmen en azından daha sessiz görünüyordu, çünkü kalanların çoğu duvarlara dayalı yataklara ikili ve üçerli olarak dermansızca uzanmıştı.

"Biraz öksürük, biraz kusma, biraz da basit halsizlik var," diye gözlemledi bitkin görünümlü adam. Albert onu düşkünler evinin yöneticisi George Ricks olarak tanıtmıştı ama Albert'ın mesafeli ses tonu Dora'ya adamdan pek hoşlanmadığını ima ediyordu. "Ne yazık ki yeni hamile bir kadın var."

"Ne yazık ki?" diye sordu Albert, yataklardan birine yaklaşırken. "Bu neden özellikle talihsiz bir durum?"

Düşkünler evi yöneticisi, Albert'a sabırlı ama yılgın bir bakış attı. "Yenidoğanlar geçimlerini sağlamak için pek de yararlı işler yapamazlar," dedi. "Doğar doğmaz bizim için yükten başka bir şey olmayacak."

Dora kendini durduramadan, "Sizin için ne kadar da kötü," dedi sakince. Albert ona yandan bir bakış attı ama normalde

sıcak olan gözlerinin ardında sessiz, hüsrana uğramış bir onay gördü.

George Ricks küçümseyerek Dora'ya baktı. "Hanımları da beraberinizde getireceğinizi fark etmemiştim," dedi Albert'a. "Bu iş için fazla yumuşaklar. Sadece bela olurlar, bu sözümü unutmayın." Hiçbiri yanıt veremeden, "İlgilenmem gereken başka şeyler var. İsterseniz buranın sakini olan hemşirelerden birini çağırabilirsiniz," diye ekledi.

O odadan ayrılırken Dora da Albert'a yaklaşıp deri doktor çantasını açmasını izledi. Albert eldivenlerini çıkarıp çantaya koydu; bu da büyüleyici görünen gümüş sağ elinin parıltısını ortaya çıkardı. "İtiraf etmeliyim ki artık bela olmayı arzuluyorum," dedi Dora ona. "Bu sevimsiz adam gerçekten başına bela olunması için yalvarıyor."

Bayan Jennings yüzündeki eşarbın altından burnunu çekti. "Yumuşakmış!" dedi. "O adamın düzgün bir kreşi yönetmeye çalışmasını ve sonra kadınlara yumuşak demesini görmek isterdim. Bu hasta odası korkunç hâlde."

Kadın şimdiye kadar onların yanında kibar selamlamalar ya da tarafsız onay mırıltıları dışında ilk defa bir şey söylüyordu. Dora onun karakterindeki bu karşıtlıktan memnun olduğunu fark etti. "Öyle, değil mi?" dedi Dora. "Bununla ilgili bir şeyler yapabileceğimizden eminim ama alan eksikliği için yapılacak pek bir şey yok. Nevresim takımlarının kesinlikle değiştirilmesi gerekiyor."

Bayan Jennings, Albert'a döndü. "Bu yerde bir çamaşırhane olmalı," diye belirtti. "Burada bile küllü su kokusunu alabiliyorum."

Albert başıyla onayladı ve Dora yüzünde hoş bir şaşkınlığın oluştuğunu gördü. "Bu düşkünler evi çamaşırları ücret karşılığında yıkıyor," dedi. "Çamaşırhane aşağıda, bodrum katında. Korkarım koku oradan yukarı sızıyor."

Albert, Bayan Jennings'i buranın sakini olan hemşirelerden birine yönlendirdi; dikkati dağınık bakışları ve titreyen elleriyle

Susan adında yaşlı bir kadındı. İkisi temiz çarşaf almak için aşağı indiler ve Dora, kısa bir süre sonra Bayan Jennings'in Frances yengenin isteğini düzgünce yerine getirdiğini ve bu süreçte Dora'yı Albert ile hayli yalnız bıraktığını fark etti.

Albert hastaları tek tek muayene etmeye başladığında, Dora hemen ona, "Bütün bunlar için çok üzgünüm," dedi. Ara sıra Albert bir hastayı oturur pozisyonuna getirmesini veya çalışırken çantasını tutmasını istiyordu. "Rahatsız etmemek için elimden geleni yapacağım. Ama ayrıca sizi uyarmalıyım, Bayan Jennings'in bana elinize dokunup sizi baştan çıkarabilmem veya bunun gibi aptalca bir şey yapabilmem için geniş bir alan bırakacağını söylemeliyim."

Albert inanmayarak başını iki yana salladı. "Bunların hepsi çok saçma görünüyor," dedi ona. "Sosyete annelerinin kızları için koca bulmak için ne kadar ileri gidebileceklerinin bir dereceye kadar farkındaydım... ama sizi bir düşkünler evine göndermek mi, Bayan Ettings? Vasileriniz sizin güvenliğinize hiç önem vermiyor mu?"

Dora tembelce etrafına bakındı. "Buradaki koşulları gerçekten takdir ederler mi bilmem," dedi. "Ne de olsa kibar insanlar çirkin şeylerden bahsetmezler."

Albert ona şaşkın bir bakış attığında Dora, Elias'ın ona söylediği bir şeyin hemen hemen aynısını tekrarladığını fark etti. "Dün Elias'ı gördüğünüzü neredeyse unutmuştum," dedi Albert aklından geçenleri okur gibi. "Her zamanki gibi bir izlenim bırakmış olmalı."

Dora bunu düşündü. "Bıraktığına inanıyorum," dedi. "Yine de kontes üzerinde benim üzerimde bıraktığından çok farklı bir izlenim bıraktığını düşünmeye başladım." Kendi kendine kaşlarını çattı. "Savaş sırasında onun hayatını kurtardığınızı bilmiyordum. Elbette aranızdaki ilişkiyi düşününce mantıklı. Size o kolu yapmasının sebebi bu, değil mi?"

Albert içgüdüsel olarak sağ eline baktı. Tamamen pürüzsüzdü, neredeyse normal görünüyordu, tabii doğal olmayan mal-

zemesi hariç. "Öyle olduğundan şüpheleniyorum," dedi. "Ama Elias onu tekrar ameliyat etmem gerekirse diye bunu yaptığını iddia edecektir. Cömert dürtülerini kabul etmekten hoşlanmaz." Albert tekrar ona baktı ve Dora onun gözlerinde şaşkınlık gördü. "Hayatını kurtardığım herkes tarafından bilinmiyor. Elias bunu size kendisi mi söyledi?"

Dora ayağa kalktı. "Bir bakıma... öyle," dedi yavaşça. "Daha çok kazara." Albert'a geçmişine nasıl bizzat tanık olduğunu açıklama fikrinden hoşlanmadı. "Öfkeli olduğu şey savaş, değil mi? Tüm o korkunçluk ve insanların bundan bahsetmeyi reddetmesi gerçeği?"

Albert derin bir nefes aldı. Şimdi gerçekten rahatsız görünüyordu. "Elias birçok şeye öfkeli," dedi. "Ve eminim ki eğer ona sorarsanız hepsini size uzun uzun anlatırdı. Ama bu öfkeyi hem çok üretken hem de çok sefil bir şekilde içinde tutuyor." Sonraki kelimelerini çok dikkatli seçti. "Bence Elias, o kadar uzun süredir öfkeli ki bunu bırakmaktan korkuyor, sanırım bunun onu fazla kayıtsız yapacağından ve başkalarında çok hor gördüğü tüm o şeylere dönüşebileceğinden korkuyor."

Dora başını yavaşça onaylarcasına salladı. Lord Büyücü'yü Albert kadar uzun zamandır tanımıyordu ama bu kulağa çok doğru geldi. "Bunu çok üzücü buluyorum," diye mırıldandı ve Albert'ın gümüş eline tekrar bakmaktan kendini alamadı. *Böyle bir şey yaratacak kadar önemseyen biri sonsuza dek mutsuz olmayı hak etmiyor,* diye düşündü Dora.

Dora başını kaldırdığında Albert'ın gözlerinin kırıştığını gördü ve eşarbının altından ona gülümsüyor olabileceğini düşündü. "Sanırım dünyada bunu böyle bulan tek insan sizsiniz, Bayan Ettings," dedi Albert. "Elias insanları kendisinden nefret etmeye ikna etmekte çok iyidir."

Dora ona hafifçe gülümsedi. "Ben küçüklüğümden beri aykırı biriyim," dedi. "Lord Büyücü'nün ondan nefret etmemi ne kadar istediğini anladığım an, sanırım tam tersini yapmaya karar verdim."

Albert güldü. "Sizinle hiç başa çıkamadı, Bayan Ettings," dedi. "Sizinle tanıştığı andan beri. İtiraf etmeliyim ki benim de aykırı bir yapım var, onun sizinle mücadele etmesini izlemeyi seviyorum. Şimdiye kadar izlediğim en eğlenceli gösteri."

Dora kaşlarını kaldırdı. "Aykırılığınızı iyi gizliyorsunuz, Bay Lowe," dedi. "Etkilendim."

Albert kısa bir süre sonra kendini tekrar işine kaptırdı. Dora onunla yürürken, Bayan Jennings ve Susan da çarşafları çıkarıp yenileriyle değiştirerek birden fazla kez gelip gittiler. Dora ara sıra Bayan Jennings'i bakarken yakaladı ama eski mürebbiyenin refakatçi olarak görevlerini hayli rahat bir şekilde yerine getirdiği açıktı. Bir kez, refakatçinin Frances yengeye ve kontese çabaları hakkında rapor vermesi ihtimaline karşı, Bayan Jennings izlerken elini Albert'ın omzuna bastırdı.

Bir süre sonra Albert ve Dora, bacağında büyük bir kesik olan ve bir örtünün altında yavaşça yarası kanayan bir çocuğun yanına geldiler. Albert örtüyü nazikçe çekerken Dora çocuğun elini tuttu ve ona cesaret verici bir şekilde gülümsemek için eşarbını aşağı indirdi.

"Benim adım Dora," dedi ona. "Seninki ne?"

Çocuğun gözleri temkinli bir şekilde bacağına yöneldi ama korkmuş görünmemeye çalışarak kısa sürede onları Dora'ya doğru yöneltmeye zorladı. "Roger, hanımefendi," diye mırıldandı. Sözcükler kulağa biçimsiz geldiğinden Dora onun sık sık böyle bir nezaket sergilemediğinden şüphelendi.

"Canın yandığı için üzgünüm, Roger," dedi Dora ona. "Yine de şu ana kadar çok cesur davrandın. Çok etkilendim." Bu, Roger'ın hafifçe yerinde dikleşmesine neden oldu ve Dora uzak da olsa bir parça gurur hissettiğinde şaşırdı. Aslında zar zor bir hanımefendiydi ve çoğu erkek onun uyumsuz gözlerini görür görmez ona tuhaf ya da acıyan bakışlar atma eğilimindeydi. Ancak Roger'ın onun tamamen saygın olabileceği dışında bir fikri yoktu ve onu etkilemeye yönelik tuhaf ihtiyacı, yüzündeki gülümsemeyi biraz daha gerçek kılıyordu.

Yanındaki Albert, yarayı görünce yüzünü buruşturdu. "Bunun dikişe ihtiyacı var," dedi. Tereddütle Dora'ya baktı. "Bu konuda yardım etmeye hazır mısın?"

Roger bu öneri karşısında bembeyaz oldu ve Dora güven verici bir şekilde elini onunkine daha sıkı bastırdı. Dora, "Her türlü dikişi yapabilirim," diye bilgilendirdi Albert'ı. "Ama daha önce hiç deri dikmeyi denemedim. Sanırım denemeye hazırım."

Albert ona gözlerini kırpıştırdı. "*Kesinlikle* onu senin dikmeni önermiyordum!" dedi dehşet içinde. "Sadece ben yaparken deriyi bir arada tutmanı umuyordum." Duraksadı ve sonra ekledi: "Bunun da yeterince kötü olduğunun farkındayım."

Dora başıyla onayladı. "Bunu yapabilirim," diye güvence verdi ona. "Lütfen benim adıma endişelenme."

Albert önce ellerini sıcak suda yıkamasında ısrar etti. Dora ona nedenini sordu ve dürüst cevabına şaşırdı: *Başta fikrim yoktu,* dedi Albert, *ama başka bir cerrah bana tavsiye etti ve yeterince işe yarıyor gibi görünüyor.* Dora, bunu duymanın ferahlatıcı bir şey olduğunu düşündü. Kendisine bir şeyi bilmediğini itiraf eden başka bir beyefendi düşünemezdi.

Zavallı Roger, Albert o korkunç görünen iğneyi ortaya çıkardığında neredeyse bayılacaktı. Dora onu teselli etmeye çalıştı ama o çoktan sıkıntıyla kıpırdanmaya başlamıştı. Albert, ona nazikçe ama kararlı bir şekilde, "Kıpırdamadan durman gerekecek," dedi.

Tarafsız gözle bakıldığında çocuğun bacağındaki kesik korkunçtu. Dora, kesiğin kanlı kenarlarını parmaklarıyla sıkıştırmak için aşağı uzatırken ruhunun eksik yarısına içten içe şükretti. Albert onu dikmeye başladığında, Roger yumuşak bir inilti çıkardı ve Dora, diğerlerinin onları büyülenmiş bir hâlde izlediğini fark etti. *Ne kadar kötü,* diye düşündü. *Yine de sanırım izleyecek çok az ilgi çekici şeyleri olmalı.*

Neyse ki Albert işinde hızlıydı. Dikişin ucuna düğüm attı ve yarayı sildi. "Şimdilik bu kadarı yeterli olmalı," dedi Roger'a. "Ama kokmaya başlarsa veya daha da acı verici hâle gelirse, düşkünler evi müdürüne beni hemen getirmesini söylemelisin."

"Seni getirmeyecektir," dedi Roger alaycı bir şekilde. "Onun için sıkıntı olur."

Albert içini çekti. "O zaman yakında tekrar gelip ziyaret edeceğim," dedi. "Sadece kontrol etmek için."

Devam ederlerken Dora eşarbının altından Albert'a kaşlarını çatarak baktı. "Cerrahlığı savaş sırasında öğrenmişsiniz, Bay Lowe," dedi yavaşça. "Ama bana artık bir doktor olduğunuzu söylediler."

Albert bir nedenden dolayı bunu üzüntüyle başını sallayarak onayladı. "Ben cerrahlığı tercih ederim," dedi. "Doktor kimliğimin daha saygın kabul edildiğini biliyorum ama gerçekten Bayan Ettings, düzgün doktorlar *en tuhaf* tıbbi fikirlere sahip. Kan alma takıntıları beni çok şaşırtıyor. Kan almanın bir hastayı *daha iyi hâle* getirdiğini hiç görmedim... ama sanırım kesinlikle onları sakinleştiriyor." Bunu ciddi bir şekilde düşündü ve sonra ekledi: "Bu bağlamda Elias için bir gün kan aldırmayı tavsiye edebilirim. Ama sırf yalnızca bazen sakinleşmeye ihtiyaç duyduğu için."

Dora buna cevap olarak sadece alayla burnundan nefes verdi.

Diğer odalarda da turları devam etti. Dora kısa süre sonra *birden fazla* hasta odası olduğunu fark etti. Aslında burada sağlıklı olanlardan neredeyse daha fazla hasta ve yaralı insan var gibi görünüyordu. Hiçbirinin durumu çok iyi değildi ve Dora, sandığından çok daha büyük bir görev üstlenen Bayan Jennings'e karşı anlık bir anlayış hissetti.

Bu odalardan birinin tam köşesinde tuhaf bir manzara vardı. Tek kişilik bir yatak bir kenara ayrılmıştı, burada küçük bir kız kıvrılmış, derin bir uykudaydı. Diğer yataklar o köşeden uzaklaştırılmıştı ve Dora, diğer sakinlerin özellikle o yatağı paylaşmayı reddettiğini fark etti.

Albert o yatağa baktı ve yüzünde ihtiyatlı bir ifade belirdiğinde Dora onun neler olup bittiğine dair bilgisi olduğunu anladı. "Uyandığından beri ne kadar zaman geçti?" diye sordu Albert, yakındaki adamlardan birine.

"İki gündür uyanmadı," diye cevapladı hastalardan biri ve göğsünün üzerine korkuyla bir haç işareti çizdi. "Öyleyse onu

buradan çıkaracak mısınız, doktor? Sizi durduracak bir annesi yok, doktor, bu büyük bir rahatlama olurdu."

Dora yatağa doğru bir adım attı ama Albert onu durdurmak için uzandı. "Lütfen gidip düşkünler evi müdürünü getirin," dedi Albert adama.

O gider gitmez Dora, Albert'a doğru döndü. "Ne oluyor?" diye sordu.

Albert'ın yüz hatlarında kasvetli bir ifade belirdi. "Uyku vebası," dedi. "Kurbanlar uykuya dalar bir daha asla uyanmazlar. Düşkünler evlerinde her yerde bununla karşılaşıyorum. Biz nasıl yayıldığını henüz bilmiyoruz ama nedense çocuklar buna özellikle yatkın."

"Biz mi?" diye tekrarladı Dora.

Albert burun köprüsünü ovuşturdu. "Elias ve ben," dedi. "Onu çağırmam gerekecek. Vebanın büyülü bir bileşeni olduğunu düşünüyor ve buna katılmadığımı söyleyemem. Kesinlikle şimdiye kadar denediğim herhangi bir tedavinin ötesinde."

Dora yataktaki küçük kıza baktı. Çok *güzel* bir kız değildi. Düz saçları yağlı ve saman gibiydi, küçük yüzünde çiçek bozuğu izleri vardı. Ama bu başlı başına korkunçtu ve Dora, hiçbir annenin onu özlemeyeceğini düşünürken karnında sert bir düğüm hissetti.

"Neden burada?" diye sordu Dora sessizce. Bundan daha fazlasını sormak istiyordu. Şunu sormak istiyordu: Burası neden bu kadar korkunçtu? Ne türde insanlar küçük bir kızın bu durumda uyumasına izin verebilirdi? Bu kıza tüm bu iğrençliklerden uzakta, kendine ait temiz ve düzgün bir yatak bulabilecek yüreği olan kimse yok muydu?

"Bilmiyorum," dedi Albert. Sadece dile getirilen soruyu cevaplıyor olsa da sesinde, *diğer* tüm bu soruları daha önce kendisine defalarca sormuş gibi hissettiren korkunç bir yorgunluk vardı.

Dora uyuyan kıza umutsuzca baktı. Ve her şeyi çok açık hissedemese bile belki de Lord Büyücü'nün acı öfkesinin minicik bir parçasının içten içe kendisine de bulaşmış olabileceğini düşündü.

8

Mesaj kendisine iletildikten sonra Elias'ın düşkünler evine varması bir saat bile sürmedi. Beklenmedik bir fırtına gibi hasta odasına daldı, saçları dağınıktı ve altın rengi gözleri parlıyordu. Pratik kahverengi ile siyah giysileri ve gevşek boyun bağıyla yarı resmî giyinmişti. Ağzının üzerine bir eşarp takmamıştı ama ekşi koku onu rahatsız etmiyor gibiydi.

Albert köşedeki yatağa doğru işaret etmeye gerek bile duymadı, diğer hastaların kızı ittiği yer gayet açıktı.

"Ne kadar zamandır uyuyor?" diye sertçe sordu Elias. Elindeki meseleye odaklandığından henüz beni fark etmedi, diye düşündü Dora.

"Diğerlerinin söylediğine göre belki iki gündür," diye cevapladı Albert.

"Daha önce bulduklarımızdan biraz daha erken," dedi Elias. Ceketinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına bastırdı. Diğer eliyle işaret ederken, parmaklarının arasında ateş titredi ve sigaranın ucunu aydınlattı.

Dora kaşlarını çatmış, dikkatle izliyordu. Lord Büyücü'nün daha önce bu alışkanlığa sahip olduğunu görmemişti ve kesinlikle ondan hiç tütün kokusu almamıştı. Fakat bu zevkten ziyade kullanışlı bir husus gibi görünüyordu, Elias bir duman perdesi üflediğinde, odada doğal olmayan bir şekilde uçuşup kedi gibi köşelere fırladı. Geçtiği yerde yavaş yavaş tekrar kaybolan hafif bir gümüş parıltısı bıraktı.

Duman, hasta odasının etrafında kıvrılıp her santiminde en azından biraz kaldı. Hastalar, dumanın geçişini farklı korku ve büyülenme seviyeleriyle izlediler. Bazıları duman onlara dokunduğunda geri çekildi fakat gümüş parıltı, kaçınılmaz olarak bir kez daha kaybolmadan önce hepsine ulaştı.

Sonunda duman tamamen dağıldı ve Elias kaşlarını çattı. Sigarayı parmaklarıyla söndürdü. "Kara büyüden eser yok," dedi gergince. "En azından tütünün gösterebileceği hiçbir şey yok. Hastalığın başlangıcına bu kadar yakın bir zamanda bir ipucu bulabileceğimizi ummuştum."

Dora, Elias'ı yeniden görebilmek için olduğu yerde yana doğru kaydı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ona.

Elias bu soru karşısında irkildi. Altın gözlerini Dora'ya dikti ve aniden kafası karışmış göründü. "Burada *ne* yapıyorsunuz, Bayan Ettings?" diye sordu.

"Bu biraz uzun bir hikâye," diye itiraf etti Dora. "Ama vebanın doğası gereği büyülü olabileceğini düşündünüz. Bu, öyle olmadığı anlamına mı geliyor?"

Elias gözlerini kıstı. "Bu, şu anlama geliyor," dedi, "*eğer* gerçekten işin içinde büyü varsa, o zaman yaralayan ve sonra yok olan türden olmalı. Ama eğer öyleyse, o zaman vebanın neden bazen bulaştığını açıklayamıyor." Hastalar bunun üzerine mırıldanmaya başladılar ve Elias etrafa baktı. "Diğer *çocuklara,*" diye vurguladı karanlık bir şekilde. Ve sonra, sanki göstermek istercesine, kendisi ile yatak arasındaki son boşluğu geçti ve küçük kızı kollarına almak için eski örtüleri geri çekti.

Albert kenara çekildi ve Dora; Elias'ın, kızı sadece yanında götürmek istediğini anladı. Tamamen bilinçsizce onu takip etmeye başladı. "Nereye gideceksiniz?" diye sordu.

Elias başını çevirdi ve Dora yine yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördü, orada olduğunu neredeyse unutmuş gibiydi. "Başka bir yere," dedi. "Huzur içinde daha fazla araştırabileceğim bir yere."

Dora, gözlerini Elias'ın kollarındaki küçük kıza indirdi. O kadar küçük ve hafifti ki Elias neredeyse yanağını omzuna yaslaya-

rak onu dik tutuyordu. Ateşler içinde, acı çeken bir hastadan çok, ipleri kesilmiş, bezgin bir kuklaya benziyordu.

"Sizinle gelmek istiyorum," dedi Dora.

Elias kaşlarını çattı. "Neden?" diye sordu. Ses tonu tartışmacıdan çok dalgındı ve Dora onun gerçekten bir cevap istemiş olduğunu düşündü.

Dora bir an daha düşündü. Ama kendisini ona bu soruyu sormaya iten içgüdü her neyse, suda kökü olmadan yüzen bir nilüfer yaprağı gibiydi. *Vardı* ama fark edilebilir bir nedeni yoktu. "Bilmiyorum," dedi sonunda.

Albert, Dora'ya tuhaf bir bakış attı. Ama Elias, onun durumunun farkında olduğu için cevabı başını sallayarak kabul etti. "Eğer istiyorsanız," dedi Lord Büyücü. "Ama ben Albert değilim. Sizi şımartmayacağım."

"Bunu beklemeyecek kadar doğanızın farkındayım," dedi Dora mesafeli bir şekilde. Albert'a doğru baktı. "Sizi bırakıp gidersem üzülmeyeceğinizi umuyorum," dedi. "En baştan beni burada istemediğiniz göz önüne alındığında."

Albert bu doğrudan gözlemle kızardı. "Elbette sizi durdurmayacağım," diye cevapladı. "Ama daha önceki endişelerimi geri almak istiyorum Bayan Ettings. Bugün gerçekten de yardımınız dokundu ve bana tekrar eşlik etmek isterseniz reddetmem." Kaşlarını çattı. "Yine de Elias'la gitmek istiyorsanız, genelde pek ortada olmayan refakatçinizi de götürmeniz gerekebilir. Şimdi nereye kayboldu?"

"Sanırım Bayan Jennings bir oda ilerimizde," dedi Dora dalgınca. "Gidip onu getireceğim." Bunu yapmak için gitti ve Bayan Jennings'in, onu yatak çarşaflarını çalmak istemekle suçlayan inatçı bir hastayla tartıştığını gördü.

"Gidiyoruz," dedi Dora ona. "Lord Büyücü hasta bir çocuğu buradan çıkarıyor." Devamında, sonradan aklına gelince ekledi: "Bay Lowe ona eşlik etmemizi önerdi." Bu düpedüz yalandı ama Dora, o gün bir nebze de olsa yararlı olduğu göz önüne alındığında ayrılışı için Albert'ın kin gütmeyeceğini umuyordu.

Bayan Jennings, yataktaki yaşlı adama dik dik baktı. "Birinin kirli çarşaflarını senden alması gerekecek," dedi ona. "Ama görünen o ki bu ben olmayacağım." Topuklarının üzerinde döndü ve Dora'nın kolundan tuttu. "Yanılmıyorsam öğleden sonra oldu bile," dedi Bayan Jennings. "Sizi hava kararmadan önce eve götürmemiz gerekecek, Bayan Ettings."

"Elbette," dedi Dora. Bayan Jennings, Lord Büyücü'den bahsedilmesine kötü tepki vermemişti, Dora da bunun Frances yenge ve kontesin ona yönelik tiksintilerinden bahsetmedikleri anlamına geldiğini varsaydı. En azından bu yararlı bir dikkatsizlikti.

İkisi de dışarıda kiralık bir at arabasına doğru ilerleyen Elias'a yetişmek için hızla yürümek zorunda kaldılar. Bayan Jennings küçük arabaya kaşlarını çatarak baktı.

Eski mürebbiye, "Hepimiz için uygunsuz bir yakınlık olacak," diye belirtti.

Elias hoşnutsuzca ona doğru baktı. "Refakatçiniz sanırım?" diye sordu Dora'ya, o da hafifçe başıyla onayladı. Bayan Jennings'e doğru omuz silkti Elias. "Eğer isterseniz her zaman yürüyebilirsiniz," dedi. Sürücüye bir adres verdi ve arabaya bindi. Dora onun peşinden bindi ve bu da Bayan Jennings'in aceleyle onu takip etmesini gerektirdi.

Araba onları çok da uzağa götürmedi. Sadece birkaç dakika sonra, Strand'de bulunan küçük, köhne bir binanın önünde durdu. Binanın ön tarafında en azından minik bir bahçe ve hatta birkaç renkli çiçek vardı. Hâlâ uyuyan çocuğu tutarak Elias ön kapıda durdu, bu yüzden Dora onun için kapıyı çaldı.

Elbise ve önlük giymiş yaşlı, anaç görünümlü bir kadın kısa sürede kapıyı açtı. Lord Büyücü'yü gördüğüne o kadar şaşırmamış görünüyordu ki selam vermeye de tenezzül etmedi. Bunun yerine kara gözlerini küçük kıza indirdi ve iç çekti. "Ah hayır," dedi. "Bir tane daha mı?"

Elias yanıt olarak, "Sanırım üst kattaki oda hâlâ boş, Bayan Dun?" dedi.

"Öyle," dedi kadın usulca. Bakışları onu geçip Dora ile Bayan Jennings'e doğru kaydı ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Belli ki Bayan Dun, Lord Büyücü'ye birilerinin eşlik etmesine alışkın değildi. Yine de onlar Elias'ın peşinden içeri girerken hiçbir şey söylemedi.

Bina aydınlık ve havadardı, birçok açık penceresi vardı. Dora bir zamanlar buranın varlıklı bir tüccarın evi olabileceğini düşündü. Ancak şimdi, onlar geçerken çocuklar yatak odası kapılarından bakıyorlardı. Dikkatlice görüş alanından uzak durdukları için çoğunu görmek zordu ama düşkünler evindeki çocuklar gibi kirli veya sefil görünmüyorlardı. Bayan Dun, bu çocukları nazikçe geri püskürtmek için durup kapıları kapattı. Sonra da Elias'ı merdivenlerden yukarı, kapısında kırmızı bir X işareti bulunan uzaktaki bir odaya doğru götürdü.

Dora o kapının ardında uğursuz bir şey olmasını bekliyordu ama Bayan Dun kapıyı onlara açtığında bunun sadece küçük, nispeten hoş bir yatak odası olduğunu görünce şaşırdı. Başka bir geniş, güneşli penceresi ve şu anda ikisi de boş olan iki çocuk yatağı vardı.

Elias, küçük kızı yataklardan birine taşıdı. Bayan Dun örtüleri açtı ve Elias kızı çok nazikçe yatırdı.

Dora, bunu göğsünde alışılmadık bir hisle izledi. O kafa karıştırıcı öfke parçasını yuttuğundan beri her şey çok baş döndürücü ve belirsiz hissettirmeye başlamıştı. Ama Elias'ın küçük kızı yatağa yatırmasını izlerken, birinin gelip o kızı en azından daha güzel bir yere götürmesini öfkeyle dilemiş olduğunu fark etti. Ve şimdi, diye düşündü Dora, biri bunu *yapmıştı.*

Lord Büyücü'nün o yatağa bakarken yüzünde belirgin bir keder ve hayal kırıklığı ifadesi vardı. Dora onu izlerken kalbinde donuk bir acı hissetti.

Dora daha iyi bir şey aklına gelmediğinden, "Ne yapabilirim?" diye sordu.

Elias ona doğru baktı. Gözlerindeki ateş artık yorgun ve dinmişti ama yine de onun sorusunu düşündü. "Hazırlanmak için biraz zaman ayırmam gerek," dedi. "Ama kız pek rahat görün-

müyor. Ben meşgulken Bayan Dun'ın onu temizlemesine ve giyebileceği daha temiz bir şey bulmasına yardım edebilirsin."

Elias odadan çıktı ve sonra Dora, Bayan Dun ve Bayan Jennings küçük alana doluştular.

"Beyefendi en azından tanışmak için zaman ayırabilirdi," diye mırıldandı Bayan Jennings burnunu kırıştırarak.

"Ona beyefendi deme," dedi Dora otomatik olarak. "Gerçekten bundan hoşlanmıyor."

Dora bu sözleri söylerken Bayan Dun ona gülümsedi. Anaç kadın başını ikisine doğru eğdi. "Ben Bayan Martha Dun," dedi onlara. "Bu evi hayırsever hanımlar kurulu adına yönetiyorum. Normalde bir yetimhanedir ama Lord Büyücü'nün bu hastaları tecrit etmek için bir yere ihtiyacı vardı. Fonlarımızın önemli bir kısmını sağladığı için ona yardım etmekte sakınca görmedim."

Dora gözlerini kırpıştırdı. "Daha önce hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti," dedi. Nedense bu açıklama kalbindeki acıyı garip, çırpınan bir hisle karıştırdı. *Albert, Elias'ın hayırsever dürtülerini kabul etmekten nefret ettiğini söylemişti,* diye düşündü.

Bayan Dun'ın gülümsemesi alaycı bir hâl aldı. "Bu beni hiç şaşırtmadı," dedi sadece.

Dora kendini ve Bayan Jennings'i tanıttı. Sonra uyuyan kızı temizleme işine koyuldular. Dora kıza *Jane* demeye karar verdi. Bu iş sadece bir veya iki kişiyle zor olabilirdi ama üçü çok daha kolay hâle getirdi. Düşkünler evi hiç temiz değildi ve Bayan Dun'ın Jane'in eski kıyafetlerini tutuş şeklinden, Dora kadının onları tamamen yakmayı planladığından şüphelendi. Küçük kızı sildiler ve ona sade, temiz bir pamuklu gecelik giydirdiler.

Jane'in saman gibi saçları öyle keçeleşmişti ki Bayan Dun içini çekti ve büyük kısmını kesmeleri gerektiğini söyledi. Bu noktada zavallı Bayan Jennings gözle görülür şekilde bitkin düşmeye başlamıştı, düşkünler evinde o kadar çok koşturmuştu ki artık elleri titriyordu. Ne de olsa bugün sadece bir refakatçi olacağı söylenen zavallı kadına acıdı Dora ve Bayan Dun'a Bayan Jennings'i biraz çay içmeye götürüp götüremeyeceğini sordu. "Kendi ma-

kasım var," dedi Dora ikisine de. "Bana özel sebeplerden dolayı onları hayli keskin tutuyorum. Jane'in saçıyla ilgilenebilirim."

Bayan Jennings bu öneriyi büyük bir rahatlamayla kabul etti ve ikisi merdivenlerden inerek Dora'yı kızla yalnız bıraktı. Vanessa'nın kendisine uzun zaman önce verdiği makası çıkardı ve en çok dolaşmış yerleri kesmeye başladı.

Elias eşikte durup kapıyı nazikçe çaldı ve Dora ona içeri girmesini söyledi. O arkasında durduğunda, Dora bakışlarının sırtına yöneldiğini hissetti.

"*Ne* hissediyorsun, Dora?" diye sordu Elias usulca. "Bunun üzerine düşündün mü?"

Dora elindeki makasa gözlerini kırpıştırarak baktı. "Hayli karışık," dedi sessizce. "Düşkünler evindeyken, bir an vardı ki... çok derin bir öfkeye kapıldım. Uzun soluklu olanlardan, Elias. Hâlâ midemi bulandırıyor. Eğer normal olsaydım, birine bağırmak veya ağlamak isteyebileceğimi düşünüyorum. Ama böyle şeyler bana doğal gelmiyor ve beni rahatlatmıyor."

Aralarında bir sessizlik oldu. Dora boğazında bir düğüm hissetti ve yutmaya çalıştı. "Onu buraya getirdiğinde çok rahatladım," dedi. "Ama hâlâ sinirliyim. Düşkünler evleri neden böyle? O yerlerin hayır işi amaçlı olduğunu sanıyordum."

Bir el Dora'nın omzuna kondu ve sıktı. "*Bu* yer hayır işi amaçlı," dedi Elias. "Düşkünler evleri istenmeyen şeyleri gözden uzak tutma amaçlıdır."

Dora'nın gözlerinde yaşlar belirdi ama bunlar onun içinde kalan o derin kederin sadece yüzeyiydi. "O George Ricks denen adam," dedi. "Bence baktığı tüm o insanlardan gerçekten nefret ediyordu. Sanki onları hiç görmüyor gibiydi. Bu kadar duyarsız olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum."

Elias onu nazikçe kendine doğru çevirdi. Kolunu tamamen onun omuzlarına doladı ve Dora kendini, tıpkı Jane gibi onun göğsüne bastırılmış hâlde buldu. Yakından çok sıcaktı ve giysilerinde önceki tütün dumanının altında, tatlı bir reçine kokusu vardı.

Dora daha önce hiç öfkeden böyle hasta olduğunu hatırlamıyordu. Ama bazen üzgün ya da yorgun olurdu ve böyle olduğunda Vanessa sık sık ona sarılırdı, ta ki fener sıcaklığı o donuk hisleri yok edene kadar. Şimdi Elias'ta da bir fener sıcaklığı olduğunu fark ediyordu. Daha sıcaktı ve Vanessa'nınki kadar yumuşak değildi ama bu yüzden bir şekilde daha da rahatlatıcıydı. Dora onun da öfkeli olduğunu biliyordu ve dünyada bu tür şeyleri açıkça tahammül edilemez bulan bir başkasının daha olduğunu bilmek onu rahatlattı.

"Bu dünyada kötülük diye bir şey var," dedi Elias ona sessizce. "Ondan bakışlarını kaçırmak işe yaramıyor. Hatta ona *bakmak* bile işe yaramıyor." Parmakları saçlarının arasından geçti ve Dora titredi. "Ama bazen, dünyayı aklını başına toplamaya zorlayamadığında, önündeki küçük kötülüklerden bazılarını ortadan kaldırmakla yetinmelisin."

O birkaç, yetersiz gözyaşı yeleğine düştü. Dora başıyla donuk bir şekilde onayladı ama her ne kadar geri çekilmek ve Elias'ın işini yapmasına izin vermek istese de kendini hareket ettiremediğini fark etti. Ona bu şekilde yaslanmanın eşsiz bir rahatlatıcılığı vardı ve bir kez bırakırsa muhtemelen bir daha asla o rahatlığa sahip olamayacağını biliyordu.

Birkaç dakika böyle kaldılar. Ve belki de Dora bunu hayal ediyordu ama Elias'ın da benzer şekilde düşündüğünü sandı; onu öyle tutarak biraz olsun rahatlamıştı ve bu rahatlama hissini bir kenara bırakmak onun için de zor olacaktı.

Ancak kapı bir kez daha çalındı ve bu Elias'ın geri çekilip Dora'yı kendisinden uzaklaştırmasına neden oldu. Şimdi eldivensiz olan eli Dora'nın eline değdi, bu da kalbinin göğsünde tuhaf bir şekilde çarpmasına neden oldu ama sonra Elias şaşkınlıkla acı dolu bir tıslama sesi çıkardı ve Dora onun yanlışlıkla makasa dokunduğunu gördü. Dora gözlerini kırpıştırdı ve makası bir kenara bırakıp onun elini avucuna aldı. "İyi misiniz?" diye sordu. "Makası çıkardığımı unutmuşum. Lütfen sizi kesmediğimi söyleyin?"

Bayan Dun içeri girdi ve Dora durumun uygunsuzluğunun belli belirsiz farkına vardı. Sadece odada *yalnız* kalmamışlardı, Elias'ın onurunu kurtarma girişimini Dora onun elini tutup *dokunarak* mahvetmişti. Ama, diye düşündü, Bayan Dun gibi pratik bir kadının Elias *yaralanmışsa* mutlaka anlayış göstermesi gerekir.

Elias elini sertçe geri çekti. Ama Dora öncesinde ortada bir kan olmadığını gördü, sadece makasının kenarı şeklinde küçük, öfkeli, kırmızı bir yara.

"İyiyim," dedi Elias, elini örterek. "Sadece şaşırdım."

Bayan Dun'ın bakışları ikisinin arasında gidip geldi. Dora bir an için kadının yakınlıkları hakkında bir şeyler söyleyebileceğinden endişelendi ama bunun yerine hoş bir şekilde gülümsedi ve ortada açıkça uygunsuz bir şey yokmuş gibi konuyu kapattı. "Bayan Jennings, kendisinin ya da Bayan Ettings'in bir süredir bir şey yemediğinden bahsetti," dedi. "Eğer isterseniz atıştıracak bir şeylerim var, Bayan Ettings."

Dora başıyla onayladı. "Jane'in saçıyla işim neredeyse bitti," dedi. "Sonrasında aşağı inerim."

"Jane?" diye sordu Elias. "Adı bu mu?"

Dora gözlerini ondan kaçırdı. "Şimdilik ona böyle sesleniyorum," dedi, "çünkü uyanana kadar gerçek adını öğrenemeyiz."

Elias nedense bunu duyunca irkildi. Ama aklından ne geçiyorsa yüksek sesle söylemedi. Dora dikkatini tekrar Jane'in saçına verdi ve başta planladığından biraz daha çabuk halletti. Bayan Dun kapının hemen dışında kibarca beklerken Dora, "O zaman periler ve sihirbazlar makaslardan korkuyor mu?" diye mırıldandı Elias'a.

Elias o konuşurken ona bakmak yerine soğukkanlı bir ifadeyle duvara baktı. "Demir," diye onu sessizce düzeltti. "Periler için baş belasıdır ve tüm büyüler için lanettir. Bir daha bundan bahsetmezseniz sevinirim, Bayan Ettings."

Dora gözlerini kıstı. Bir sonraki cümlesinde sesini daha da alçalttı. "Ve bu yüzden büyün savaş meydanında başarısız oldu, değil mi?" diye sordu. "Demirle yaralandın. Bay Lowe vücudundaki parçaları çıkarana kadar büyünü kullanamazdın."

"Bu herkesçe bilinen bir şey değil," dedi Elias alçak bir sesle. "Lütfen bundan kimseye bahsetme, Dora."

Dora ciddiyetle başını yukarı aşağı salladı. "Neden böyle bir şey yapayım ki zaten," dedi ona. "Sırlarımı saklıyorsunuz. Ben de sizin sırlarınızı saklayacağım." Jane'in keçeleşmiş saçlarından sonuncu tutam makasıyla düşerken doğrudan ona bakmak için döndü. "Ama sihirbazlar demirle *yanar* mı, Elias?"

Altın gözleri bunun üzerine kısıldı ve Dora tavırlarında yepyeni bir ihtiyatın belirdiğinden emindi.

"Bu konuyu uzatmayacağım," dedi. "Yapman gereken işler olduğunu biliyorum."

Elias kısaca başıyla onayladı ve Dora ayağa kalkıp koridora doğru gitmek üzere onun yanından geçti.

Dora, Bayan Dun'ın sadece atıştırmalıklardan çok daha fazlasını bulduğunu keşfetti. Onlara düzgün bir öğle yemeği hazırlama zahmetine girmişti ve Dora yemek yerken aslında hayli acıkmış olduğunu fark etti. Daha sonra Lord Büyücü'nün ilerleyişini kontrol etmek için yukarı çıkmaya cesaret etti ama kapı kapalı olduğundan kapıyı çalamayacak ve muhtemelen onu rahatsız edemeyecek kadar endişeli olduğunu fark etti, bu yüzden tekrar aşağı inip Bayan Dun'ı ve diğer çocuklardan bazılarını ziyaret etti.

Evde Jane hariç on sekiz çocuk olduğunu öğrendi, hepsi düşkünler evlerinden alınıp yerleştirilmişti ve birçoğu Albert'ın bir zamanlar tedavi ettiği hastalardı. Dul olduğunu öğrendiği Bayan Dun, evin idaresini üstlenmişti ve görevlerinin kapsamı kulağa yorucu geliyordu. Çoğunlukla on sekiz çocuğun hepsine yemek pişirmekten, temizlik yapmaktan ve eğitiminden o sorumluydu ama çocuklar arasında büyük olanlardan bazıları ona yardım etmeyi öğrenmişti. Yine de çocuklar ona açıkça hayrandı ve Dora, Bayan Dun'ın katı ama sevgi dolu tavrını George Ricks'te gördüğü korkunç sertlikle karşılaştırmaktan kendini alamadı.

Bayan Jennings, yorgun olmasına rağmen, Dora'nın beceremediği bir şekilde çocuklara hemen uyum sağladı. Eski müreb-

biye onlara gülümsedi ve hikâyeleriyle eğlendi, ara sıra dalgınca bir yakayı düzeltmek veya bir yanağı silmek için uzandı.

Sonunda Elias, yüzünde gergin bir ifadeyle merdivenlerin dibinde yeniden belirdi. "Siz, Bayan Ettings!" diye bağırdı.

Dora ona gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Sanırım Fransızcayı fena sayılmayacak kadar iyi anlıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, fena sayılmayacak kadar," diye kabul etti Dora.

Elias merdivenleri işaret etti. "Bir tercüme konusunda fikrinize ihtiyacım olacak."

Dora ayağa kalktı ve ona katılmak için yanına gitti. Hafif bir hayal kırıklığıyla Bayan Jennings de bu defa onu takip etti.

Yukarıda Elias, Dora'yı ortaçağ Fransız ciltlerinden birinin önüne oturttu ve burada balgamı ruhsal mizaç* özelliklerinin bir tercümesi üstünde çalıştı. Ona bunu birkaç kez okuduktan sonra Lord Büyücü başıyla onayladı ve tahta asasını çıkarıp Jane'in üzerinden geçirdi. Dora'nın görebildiği kadarıyla bir şey olmadı ve Elias şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Özellikle bir şey olmasını mı bekliyordunuz, lordum?" diye merakla sordu Bayan Jennings. Görünüşe göre eski mürebbiye bir sihirbazın çalışmasını izlemenin ilginçliğinden etkilenmişti.

"Eğer bir ruhsal mizaç dengesizliğiyle karşı karşıyaysak, o zaman balgam en olası suçlu gibi görünüyor," dedi Elias, yüksek sesle düşünüyormuş gibi yavaşça. "Bu bilginlere göre fazlası uykuya yol açmalı. Ve eğer balgam dedikleri gibi suyla ilişkiliyse, o zaman fazlalılığını tespit edebilmeliyim. Ama görünüşe göre onda fazlalılığı şöyle dursun, bir çocuğun balgamından çok daha azı var." Elias ikisine doğru döndü. "İkinizden biriyle karşılaştırabilir miyim? Bayan Ettings–" Duraksadı, başını iki yana salladı ve Dora, onun da normal bir ruhsal mizaca sahip olma ihtimalinin düşük olduğunu çok geç hatırlamış olması gerektiği-

* Antik Yunan tıbbında ve ruhsal mizaç teorisinde kullanılan bu terime göre insan vücudu dört temel sıvıya (mizaca) sahiptir: kan, sarı safra, siyah safra ve balgam. Her biri belli bir ruhsal mizaçla ilişkilendirilir. -*çn.*

ni düşündü. "Bayan Jennings," diye düzeltti kendini. "Eğer izin verirseniz."

Eski mürebbiye, en azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca Lord Büyücü tarafından muayene edilişinin öyküsünü anlatacağını ima eden bir gülümsemeyle kabul etti. Elias asasını onun önünden geçirdi ve bu defa, görünmez bir gelgit tarafından sürükleniyorcasına, asa elinde bir o yana bir bu yana sallanıyor gibiydi.

Elbette bu onu memnun etmemiş gibi görünüyordu çünkü onu tekrar başa döndürmüştü; Bayan Jennings'in Jane'den bile daha fazla balgamı vardı ve eski mürebbiye hâlâ oldukça uyanıktı. Elias şiddetli bir şekilde iç çekti ve kitabı Dora'nın önünde kapattı. "O zaman ruhsal mizaç değil!" dedi öfkeyle. "Ne kadar da işe yaramaz." Elias görünmez bir şeyleri eliyle uzaklaştırdı. "Bütün gece bununla ilgileneceğim. İkiniz de diğer yatakta uyumayı düşünmüyorsanız bir an önce gitmek isteyebilirsiniz."

"Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor," diye gözlemledi Dora. Ancak Bayan Jennings ona şaşkın bir bakış attı ve Dora yine tuhaf bir şey söylediğini fark etti. "Ben... şaka yapmaya çalışıyordum," diye önerdi. "Lütfen beni affedin." Gerçi önerinin hangi kısmının bu kadar inanılmaz olduğundan hâlâ emin değildi, ortada herhangi bir ipucu yoktu ama Bayan Jennings o kadar *hızlı* şaşırmış görünmüştü ki Dora bunun onun refakatçi görevleriyle ilgili olduğunu düşündü.

"Öyleyse biz gidelim," dedi Bayan Jennings. Dora'nın kolunu tuttu ve ikisi birlikte kapıya yöneldiler. Ancak Dora ayrılırken omzunun üzerinden geriye bakmaktan kendini alamadı.

Ayrılmadan önce gördüğü son şey, yeniden teoriler üretmek için bir sandalyeye yerleşen Lord Büyücü'nün gergin, hüsrana uğramış figürüydü.

9

Dora, Bayan Jennings ile geri döndüğünde Frances yenge evdeydi. Dora'nın gününün nasıl geçtiğini ve Albert'ın ilgisini üzerine çekip çekmediğini hemen duymak için can atıyordu. Dora, o öğleden sonra şahit oldukları göz önüne alındığında, bu saçmalıklara karşı her zamankinden daha az sabırlı hissettiğini fark etti, ancak yengesi onun normal dalgınlığı ile şu anki huysuzluğu arasındaki farkı anlayamadı, ki bu da bir kez olsun Dora'nın lehine oldu. Dora, Albert'ın hayır işlerine tekrar katılmasına izin vereceği yönündeki beyanından bahsetti ve bu yengesini o kadar memnun etti ki Dora'nın öğleden sonranın bir kısmını Albert yerine Lord Büyücü'ye yardım ederek geçirdiğini eklediğinde sadece hafifçe kaşlarını çattı.

Vanessa'nın o akşam özel bir akşam yemeği partisinde olduğu ortaya çıktı, bu yüzden Dora yemeğini odasında yedi ve büyük bir hevesle şifoniyerine baktı. Oradaki aynayı almadan önce bir şekilde bir saat kendini tutmayı başardı.

Dora'nın aklı Elias'a o kadar odaklanmıştı ki onu hayalinde şekillendirmesi uzun sürmedi. Onun bir görüntüsü gözlerinin önünde belirdi; şimdi Jane'in yatağının yanındaki bir sandalyede oturuyordu ve yüzünde berbat, yorgun görünen bir ifade vardı.

Elias daha önce onun varlığını hissettiğinden, Dora onun izinsiz girişini zaten bildiğini varsaymak zorunda kaldı. Yine de ne söyleyeceğini bilemeden evvel uzun bir sessizlik oldu.

"İşler yolunda gitmiyor," diye tarafsızca gözlemledi Dora. Bu düşünce ifade edebileceğinden çok daha ağır geldi ona.

"Tüm zamanımı başka bir kurban bulduğumuz zaman için teoriler ve testler formüle etmeye çalışarak geçirdim," dedi Elias bitkince. "Bu sefer fikirlerimden birinin işe yarayacağından kesinlikle emindim. Ama listemdeki her şeyi denedim ve bir kez daha fikirlerim tükendi."

Dora'nın hiç hoşlanmadığı bu ifadede kasvetli bir katiyet vardı.

"Ama zamanın var," dedi yavaşça. "Kurbanı çok daha erken bulduğunu söyledin. Ve Jane, ateşi varmış veya acı çekiyormuş gibi görünmüyor."

Elias gözlerini kapattı. "Kendi başına yemek yiyemeyen veya su içemeyen birini hayatta tutmak zordur," dedi. "Bayan Dun elinden gelenin en iyisini yapacaktır. Ama vicdanım rahat bir şekilde umutlarınızı yeşertemem."

Dora yakındaki diğer boş yatağa yerleşti. Bir ağırlığı ve parmaklarının altında gerçek bir dokunma hissi yoktu. Ama gerçek şeylerin nasıl hissettirdiğini unutmak onun için o kadar kolaydı ki uyanık, rüya veya görü görüyor olmanın pek bir farkı yok, diye karar verdi.

Dora, tabii ki *üzgündü*. Elias'ın yüzündeki umutsuzluk, işleri düzeltmek için yapılan bu küçük, özel girişimin bile muhtemelen meyve vermeyeceğine dair melankolik bir farkındalıkla geldi. Ama Elias, diye düşündü Dora, hem uzun soluklu hem de şiddetli duygulara sahipti ve bütün bu işin ona kendini ne kadar berbat hissettirdiğini hayal bile edemiyordu.

Jane, diye düşündü, bu odada yatan ilk kurban değildi. Bayan Dun, Elias'ın durumlarını anlamak için buraya birden fazla çocuğu getirdiğini söylemişti. Her çocuğa yumuşak, sessiz bir yatak ve biraz güneş ışığı vermişti ama her defasında, onlar yaşamlarının son anlarını uykuda geçirirken kaçınılmaz biçimde kötüleşmelerini durduramamıştı.

Dora, Elias'ın sandalyenin kolundaki eline doğru uzandı. Ona dokunduğunda parmakları bir tür dirençle karşılaştı ama

bu histe tuhaf bir uyuşukluk vardı ki bu da her ikisinin de bunu pek hissedemediğini gösteriyordu. Yine de sunacak daha iyi bir şey olmadığı için devam etti Dora.

Elias, parmaklarını onun parmaklarının etrafına doladı ama bu daha çok bir hayaletin elini kavramak gibiydi.

Keşke burada şahsen olsaydım, diye düşündü Dora.

"O zaman sonuna kadar bununla uğraşacaksın," dedi, çöken kasvetli sessizliği bozarak. "Burada mı olacaksın, daha fazla kitap mı arayacaksın, yoksa yeni fikirler mi araştıracaksın?"

Elias yavaşça başıyla onayladı. "Pes etmeyeceğim ve onu o hâlde bırakmayacağım," diye mırıldandı.

Dora elini sıkmaya çalıştı ama cevap vermemesinden bu hareketin hiçbir işe yaramadığını biliyordu. "Tabii deneyecek en iyi kişi sensin," dedi. "Ama belki sen büyünü denerken, Bay Lowe ve ben başka yollarla cevaplar arayabiliriz. Şimdiye kadar hasta olan tüm çocuklar düşkünler evinden mi geldi?"

Elias buna kaşlarını çattı. Dora onun gözlerindeki donuk yenilgiye karşı savaştığını gördü. "Evet," dedi yavaşça. "Ama bu pek de önemli değil. Albert, düşkünler evlerini sık sık görüyor ve bu sayede bu vebaya rastladı. Eğer kırsal bölgeye daha sık gitseydi, ilk vakaları oradan bana getirmiş olabilirdi."

Dora bunu düşündü. "Öyle ya da böyle," dedi, "bu garip hastalığa yakalanmış bir yetişkin görmedin. Düşkünler evlerindeki çocuklarla konuşur ve onları yakından izlersek, belki de bu hastalığa yakalananlar arasında bir ortak nokta bulabiliriz. Eğer veba senin şüphelendiğin gibi büyülüyse, o zaman hepsinin *bir noktada* onun kaynağıyla temasa geçmiş olması gerekir."

Elias derin bir nefes aldı. Duruşundaki korkunç huzursuzluğun bir kısmı yok oldu ve Dora, bunun sebebinin kendisi olduğunu anlayınca çaresizlik hissi azaldı. "Bu... hayli iyi bir fikir," dedi. "Bunu yaparsanız ikinize de minnettar olurum." Ona bakmak için döndü ve altın rengi gözleri tereddütle titreşti. "Korkarım ki şimdi başka bir kurban daha olduğundan lanetini bir süre araştıramayacağım. Üzgünüm, Dora."

Dora başını kararlılıkla iki yana salladı. "Eğer onları sadece tüm bu felakete seyirci olmak için kullanacaksam tüm duygulara tekrar sahip olmanın ne faydası var?" diye sordu. "Benim için bir an daha harcamadan evvel bunun bitmesini tercih ederim. Sıkıntılarım acil değil."

Elias küçük, alaycı bir gülümsemeyle karşılık vermeyi başardı. "Biliyor musun, Dora," diye mırıldandı. "Senin yarın kadar şefkate ve zekâya sahip olmayan birçok tam ruha sahip insan tanıdım. Kötü bir günde, bunun insan ruhuna yönelik bir tür suçlama olduğunu varsayabilirdim. Ama bugün, her iki özelliğe de bolca sahip olabileceğine inanıyorum." Bakışları buluştu ve Dora onun sıcaklığının yarayı saran merhem gibi ruhuna işlediğini hissetti. "Kısacası, bunu söylemekte berbat olsam da... iyi ki buradasın."

Yüzündeki minnettarlık Dora'yı duraksattı. Lord Büyücü'de görmeyi hiç beklemediği bir başka ifadeydi. O anda onu, Berkeley Meydanı'ndaki sihir dükkânında ilk kez onu korkutmaya çalışan adamdan çok farklı buldu! Yine de ona dair bakış açısı çok değişse de o aynı adamdı. Elias hâlâ her türden münasip toplum ve nezaket kuralına karşıydı. Ama Dora kendi içine baktığında, onun kalbinde normalde en sevdiği kuzeninden başkasına vermediği sıcak bir yere sahip olduğunu gördü. Elias'ın da bir an için bile olsa ona karşı benzer bir sevgiye sahipmiş gibi görünmesi, henüz adını koyamadığı o uzak ve kafa karıştırıcı çırpınışları yeniden başlattı.

"Bence sen iyi bir insansın, Elias," dedi Dora ona cevap olarak. Toplum içinde bu düşünceyi sansürleyebilirdi ama bunu yapmak onun için alışılmadık bir çaba gerektiriyordu ve bu çabayı onun yanında nafile bir şekilde gereksiz bulmaya başlamıştı. "Ve bu defa başarılı olsak da olmasak da Jane'in senin gayretine sahip olduğu için şanslı olduğunu düşünüyorum." Dora yataktaki kıza doğru baktı ve ne kadar az zamanı kalmış olabileceğini düşünerek zihninin yüzeyinin altında hâlâ hareket hâlindeki korku duygusunu hatırladı. "Daha fazla tercümeye ihtiyacın olursa ve

Bay Lowe başka bir işle meşgulse," diye ekledi, "umarım bana haber verirsin."

O konuşurken sihirbazın yüz hatlarında garip bir kafa karışıklığı belirdi. Dora bunun sebebinden tam olarak emin değildi, aslında *fazla* açık konuşmuştu ve bu yüzden kastını yanlış anlaması mümkün değildi.

Ancak Elias yüzünü yeniden toparladı ve her zamanki alaycı gülümsemesine geri kavuştu. "Teklifini kesinlikle kabul edeceğim," diye bilgilendirdi. "Yine de seni koruyan ejderhaları atlatmam gerekebilir. Ejderha öldürme teçhizatımı hazırlık için bir kenara koyacağımdan emin olacağım."

Dora, Elias seçeneklerini değerlendirmeye devam ederken, bir süre daha onunla kaldı ve arkadaşça bir sessizlik içinde oturdu. Aslında vakit hayli geç olmuştu; gözlerini kırpıştırdığında kendini yatakta yığılmış, yanağı aynaya dayalı ve düşünceleri dağınık hâlde buldu.

Dora uyandığında, Vanessa ile baş başa bir kahvaltı yaptığını görünce memnun oldu çünkü günün yarısını uyuyarak geçirmişti. Ne yazık ki Vanessa bir gün önce Lord Büyücü ile yaşadığı karşılaşmayı duymuştu ve onun Dora'nın durumu hakkındaki çalışmalarıyla ilgili haberleri öğrenmek için çok heyecanlıydı. Dora, Lord Büyücü'nün şimdilik onun tedavisini sürdürme niyetinde olmadığını söylediğinde kuzeni dehşete kapıldı.

"Ama yapmalı!" diye bağırdı Vanessa ve Dora, yanlış türden bir ilgi çekmemesi için onu susturmak zorunda kaldı. Vanessa isteksizce ses tonunu azalttı ama ifadesi sıkıntılıydı. "Eğer seni o iyileştirmezse kimin iyileştirebileceğini düşünemiyorum, Dora. Ve Londra'da Sezon bittiğinde ve Lockheed'e geri dönmek zorunda kaldığında ne yapacağız?"

Dora başını iki yana salladı. "Yanlış anladın, Vanessa," dedi. "Ben de şimdilik tedavimin peşinden koşmayacağım. Daha

önemli meseleler var ve vicdanım rahat bir şekilde onları bırakamam."

Düşkünler evinde gördüğü korkunç şeyleri ve her geçen saatle daha da güçsüzleşen Jane hakkındaki endişesini anlatmaya çalıştı. Ama Dora'yı şaşırtan bir şekilde Vanessa onu beklediği kadar ilgiyle dinlemiyor gibi görünüyordu. Bunun yerine güzel kuzeninin yüzü mesafeli ve endişeli bir hâl aldı ve Dora, Vanessa'nın şu anda bile ruhunu kurtarmak için yeni bir plan yapmaya çalıştığından şüphelendi.

"Vanessa!" dedi en sonunda. "Dinlemiyor musun? Benden çok daha büyük acılarla uğraşan insanlar var."

Vanessa gözlerinde yaşlarla, "Ah, Dora!" dedi. "Eminim ki her zaman senden çok daha büyük acılar çeken insanlar olmuştur. Ama sen benim kuzenimsin ve seni çok seviyorum. Bu sıkıntıya katlandığın onca yıldan sonra seni ilk sıraya koymam çok mu yanlış?"

Dora ona gözlerini kırpıştırdı. Bu tam da Vanessa'dan bekleyeceği türden içten bir konuşmaydı. Ama bir kereliğine bu konu onu rahatsız etti.

"Vanessa," dedi, "tatlılığına ve cömertliğine her zaman büyük saygı duydum. Benim ihtiyaçlarım uğruna küçük bir kızı ölüme terk etmemi önerdiğini duyduğuma çok şaşırdım– hayır, hatta *hayal kırıklığına* uğradım."

Vanessa bunun üzerine bocaladı. Dora, kuzeninin yüzünde dürtüleriyle uzlaşmaya çalışırkenki içsel mücadeleyi gördü. Vanessa bir elini ağzına bastırdı ve bir süre konuşmayı kesti.

Kuzenini ilk kez farklı bir açıdan görüyordu. Sevgisi ve cömertliği hâlâ derindi elbette ama bu duyguları bir açıdan hayli basit ve çocuksuydu. Vanessa şiddetle ve korumacı bir tavırla severdi ve daima yalnız bırakıldığını düşündüğü kişileri savunmayı tercih ederdi. Ama Dora, kuzeninin kendi gözleriyle görmediği birine hiçbir zaman sevgi göstermediğini, hatta acımadığını fark etti.

Kuzenindeki bu eksikliği keşfetmek onu çok huzursuz etti. Bunca yıl boyunca Vanessa'yı kusursuz bir hanımefendi olarak

görmüştü; tüm becerilerini yeniden kazandığında Dora'nın arzulaması gereken her şeyin özetiydi. Ama şimdi, Vanessa pek çok açıdan hayli hoş olmasına rağmen, Dora onda zihnindeki o mükemmel imgeyi yerle bir eden nahoş bir özellik bulmuştu.

Vanessa yumuşak bir sesle, "O zaman istediğin bu mu, Dora?" diye sordu.

Dora ona kaşlarını çatarak baktı. "Senin de istemen gereken bu," dedi, yine de bir parçası ısrarının terbiyesizce olduğunu biliyordu.

Vanessa yere baktı. "Doğamı değiştirmek istiyorum," dedi sessizce, "sadece seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ettiğim için bile olsa, Dora. Ama senin iyiliğin haricinde, böyle olmasını dürüstçe tercih ediyormuş gibi davranamam. Bunu *destekleyeceğim* ama sırf seni bu kadar üzgün gördüğüm için."

Dora dudaklarını birbirine bastırdı. İçinde daha önce hiç hissetmediği korkunç, tutarsız bir his vardı. Şimdiye kadar önemli olduğunu düşündüğü her konuda Vanessa ile hep aynı fikirdeydi. Bu hissi kaybetmek ise Vanessa'yı kaybetmek kadar kederliydi.

"Benimle gel," dedi Dora kuzenine.

Vanessa bunun üzerine kararsızca gözlerini kırpıştırdı. "Seninle mi geleyim?" diye sordu. "Nereye... düşkünler evlerine mi, Dora? Ama ben senin kadar güçlü değilim, kesinlikle baygınlık geçiririm! Ayrıca Frances yenge ve kontes buna asla izin vermezler."

Dora kuzenine gözlerini kıstı. "Yine de," dedi, "birbirimize karşı her zaman dürüst olduk, Vanessa. Ve seni ne kadar sevsem de daha sonra benimle birlikte düşkünler evlerini kendi gözlerinle görmeye gelmedikçe bu konuşmamız üzerinde düşünmenin beni her zaman hayal kırıklığına uğratacağını düşünmeden edemiyorum." Duraksadı ve sonra ekledi: "Londra'ya gidip Lord Büyücü'yü bulmanın bir yolunu tasarlayabildiysen, sevgili kuzenim, şimdi benimle düşkünler evine gitmenin bir yolunu bulacağına inanıyorum."

Vanessa bu konuda yeniden tereddüt etti. Dora, kuzeninin zihninin bu fikir üzerine ıstırapla kafa yorduğunu görebiliyordu.

Dora kahvaltı masasından kalktı ve başını eğdi. "Elimden geldiğince dürüst oldum," dedi. "Kalbimden geriye kalan azıcık şeye değer veriyorsan, isteğimi yerine getirmenin bir yolunu bulacağına inanıyorum."

Dora koridora geri dönerken, kendisinden çok da uzakta olmayan ön kapının çalındığını duydu. Uşak biriyle mırıldanarak konuştu ve kapı tekrar kapandı.

"Bu da ne?" diye bağırdı Frances yenge. "*Bu defa* başımıza ne tür bir şeytanlık geldi?"

Dora, yengesinin uşağa gözlerini diktiği ön girişe doğru yolunu değiştirdi. Hizmetkâr kollarmda taze güller tutuyordu ama bunlar Dora'nın daha önce hiç görmediği güllerdi ve bir daha birilerinin görme ihtimalinin düşük olduğundan şüpheleniyordu. Çiçeklerin yarısının kendine özgü tuhaf ışıklarla parlıyor gibi görünen, doğaüstü zümrüt yeşili yaprakları vardı. Diğer yarısı ise zarif ve gerçek dışıydı ve onlara hayretle bakarken Dora, bunların tamamının konağın cereyanlı havasında sallanıyormuş gibi görünen gümüşi gri bir dumandan yapıldığını fark etti.

Çiçekler, diye düşündü, tam gözlerinin rengindeydi.

Frances yenge, kocaman açılmış gözlerle Dora'ya döndü. "Bu bir garez!" dedi titrek bir sesle. "Büyücünün bu aileye karşı mantıksız bir kini var! Böyle bir öfkeyi hak edecek ne yaptığımızı düşünemiyorum!"

Dora şaşkınlıkla başını eğdi. "Böyle güzel çiçekleri garezinden göndereceğini pek sanmıyorum, Frances yenge," dedi. "Yine de... çiçekler konusunda onunla alay ettiğim için sapkın doğasının onu şimdi bunları göndermeye yönlendirdiğini anlayabiliyorum." Dora içten içe çiçeklerin, tedavisinin gecikmesi için bir tür özür olduğunu düşünmeye başlasa da bunu yüksek sesle dile getirmedi.

Frances yenge tek bir kelime duymamış gibi, "Her fırsatta senin onun sözde arkadaşına olan bağlılığını engellemek için elin-

den geleni yapıyor," diye inledi. "Ne korkunç, iğrenç bir adam! Seninle evlenmeye niyet ediyor olamaz, öyleyse bu talebi hepimizi zor durumda bırakmak haricinde neden ısrarla sürdürsün ki?"

Dora bakışlarını yere indirdi. Elbette Elias'ın hem Dora'yı hem de Albert'ı yaşlı cadalozların planlarından korumak için ona aptalca bir şekilde kur yapmaya giriştiğini biliyordu. Ama bunu –onunla evlenmeyi kesinlikle niyet edemeyeceğini– yüksek sesle duymak içinde bir tür boşluk hissi bıraktı.

Hakikat beni neden üzsün ki, diye düşündü Dora. *Bu Sezon evlenmemek için bir bahanem olduğu için mutluyum. Elias'ın bu oyuna devam etmesi, şu anda ne kadar çılgınca meşgul olduğu göz önüne alındığında çok cömertçe.*

"Yine de," dedi yengesine, "sihirli hediyeleri atmak iyi olmaz." Dora'nın bunu söyleme sebebi, aslında Frances yengenin çiçeklere tam bir tiksintiyle baktığını görmesi ve onları kaybetme fikrinin Dora'yı rahatsız etmesiydi. "Lütfen onun garezini körüklemeyin, Frances yenge. Çok meşgul biri ve biz daha fazla kışkırtmazsak bu bir noktada sona erecektir."

Frances yenge derin bir iç çekti ve uşağa doğru başını salladı. "Ah!" dedi. "Git ve onları bir yere sakla! Sinirlerim onları görmeye daha fazla dayanamıyor."

Yengesi ön girişten aceleyle uzaklaştı ama o çıktığında Dora uşağa doğru koştu. "Onları ben kaldıracağım," diye güvence verdi ona.

Dora çiçekleri odasına götürdü ve çekmecesinde aynayı sakladığı şifoniyerin üzerine koydu. Gerçekten çok güzeller, diye düşündü ama Lord Büyücü'nün muazzam yeteneğine sahip biri için sadece bir anlık bir iş olmalıydılar. Kendini onlara olması gerekenden daha uzun süre bakarken yakaladı. Sonunda gözleri çiçeklerin arasında gizlenmiş bir kartvizite takıldı. Onu çekip aldı ve baktı.

Kartta karışık bir el yazısıyla *Lord Elias Wilder* yazıyordu. Ve isim şaşırtıcı olmasa da Dora ona bakarken sıcak ve belli belirsiz bir şekilde kafası karışmış hissetti. İsim biraz eğriydi ve kendi-

ni Elias'ın kartı bizzat yazıp yazmadığını merak ederken buldu. Yapacağı türden bir şey gibi görünüyordu. Frances yenge muhtemelen bunu başka bir hakaret olarak görürdü ama Dora'nın aklı nedense bu fikre hoş bir şekilde takıldı.

Düşünsene, dedi zihninin arkasındaki küçük bir ses, *keşke bu çiçekler içten bir şekilde gönderilmiş olsaydı.*

Şaşırtıcı bir düşünceydi. Dora bunun nereden çıktığından emin değildi. Çiçeklere hiçbir zaman çok düşkün olmamıştı ve kendisine gönderildiğini hiç hayal etmemişti. Ama bu *çiçekler* ona göre çok hoştu ve hâlihazırda onlara *sahipken* onların kendisine ait olmasını istemek bilhassa garipti.

Tıpkı Vanessa'ya hatırlattığı gibi, *Çiçeklerden çok daha önemli meselelerle ilgilenmem gerek,* diye kendine hatırlattı Dora.

Kendini onlara amaçsızca gözünü dikip bakmayı bırakmaya zorladı ve çiçekleri arkasındaki şifoniyerin üzerinde bıraktı.

10

Albert, Elias ile konuşmuş olmalıydı çünkü sonraki birkaç gün üst üste Dora'ya geldi ve yaşlı cadalozları çok sevindirdi. Albert, onlara evlilikleri için umut vermekten pek de memnun değildi ama hem o hem de Dora kısıtlı zamanlarının farkındaydı ve bu yüzden klasik İngiliz metanetiyle onların heyecanını karşıladı. Dora'yı, sakinlerini sorgulayabilmeleri için daha önce veba vakaları buldukları her düşkünler evine götürdü.

Dora, Cleveland Sokağı Düşkünler Evi'nin belki de kâbus gibi bir istisna olduğu ve diğer düşkünler evlerinin daha iyi olacağı yönünde az da olsa umutluydu ama kısa sürede bu fikrinden vazgeçmek zorunda kaldı. Diğer düşkünler evleri de kendi açılarından eşit derecede korkunçtu; hepsi sıkış tepiş, berbat ve hastalıklarla doluydu. Bu düşkünler evlerinde kalanların hepsi kenevir ipi çözmüyordu; bazıları bahçelerde taş kırarken, kadınların ve çocukların çoğu ise bitkinlikleri yüzlerinden okunarak hararetle iplik eğirmeyle ve dikiş dikmeyle meşguldü.

Bayan Jennings de gelmek zorunda kalsa bile tüm bu uğraş için beklenmedik bir nimetti, Dora sadece çocukların dikkatini çekmekte iyiydi ama eski mürebbiye, Dora sorular sorarken onları düzgün davranmaya yönlendirmede özel bir yeteneğe sahipti. Sonrasında onun en itaatkâr çocuklara zahmetlerine karşılık gizlice ikramlar verdiğini gördüğünden emindi.

Veba hakkında kesinlikle genel bir huzursuzluk vardı ve çıkış

noktası hakkında bolca spekülasyon bulunuyordu. Dora somut gerçeklerden daha fazla tahmin ve batıl inanç olduğunu hızla fark etmeye başladı. Konuştuğu çocukların çoğunun, her biri diğerlerinden çılgınca farklı olan ve onları hastalığa yakalanmaktan korumak için işe yaradığına yemin ettikleri kendi ritüelleri ile önlemleri vardı.

"Belki de bu çiçeklerde bir şey vardır?" dedi Bayan Jennings, Albert'ın revirindeki yerine doğru geri dönerlerken. Eski mürebbiye, Dora kadar bu işe ilgi göstermişti; hatta yanında küçük bir günlük ve not almak için biraz kara kalem bile getirmişti.

"Belki de," dedi Dora kuşkuyla. "En azından bunu not aldık. Eğer bu çiçekte gerçekten koruyucu bir büyülü özellik varsa sanırım Lord Büyücü bunu bilecektir." Başını iki yana salladı. "Çocukların hemfikir olduğu tek şey, düşkünler evi yöneticisinin iğrenç bulduğu kişilere kötü kötü baktığı. Müdür Thomas'ın Müdür Ricks kadar korkunç olduğuna ne kadar eminsem de hasta çocukların bulunduğu düşkünler evi yöneticilerinin hepsinin gizli sihirbazlar olduğundan şüpheliyim."

"Ben de not aldım," dedi Bayan Jennings inatçı bir şekilde. "Biz uzman değiliz, Bayan Ettings, bu yüzden neyin önemli olduğunu bilmiyoruz."

"Çalışmalarımıza çok odaklanmış görünüyorsunuz, Bayan Jennings," diye gözlemledi Dora. "Bundan memnunum ama şaşırdığımı itiraf edeceğim. İşverenlerinizin beni izlemenizi ne kadar az istediklerini düşünürsek bir köşeye oturup bütün gün çay içebileceğinizden eminim."

Bayan Jennings bunun üzerine kızardı ve Dora eski mürebbiyenin, muhtemelen açık bir dil kullanmak yerine yalnızca üstü kapalı sözler ve imalarla gevşek davranmaya teşvik edildiğini fark etti. Yine de refakatçi kendini toparladı. "Korkarım ki hiçbir şeyi pek iyi yapamıyorum," dedi Bayan Jennings. "İtiraf etmeliyim ki refakatçilikten *kaçınmam* için ücret ödenmesi erdem anlayışımı zedeliyor. Ama benim pozisyonumdaki bir kadın para konusunda seçici olamaz, Bayan Ettings ve sizi görmezden gel-

mem için bana doğal olmayan bir şekilde iyi ücret ödeniyor." Suçlulukla elindeki günlüğe baktı. "Elbette çocukları her zaman sevmişimdir. Ama sanırım kısmen vicdanımı rahatlatmak için kendimi bu konuya adadım."

Dora ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Peki siz hangi pozisyondasınız, Bayan Jennings?" diye merakla sordu.

Eski mürebbiye ona şaşkınlıkla baktı. "Şey... ben bir kız kurusuyum, Bayan Ettings," dedi. "Leydi Hayworth ve kızının bana cömertçe sundukları dışında, servet veya bağlantılar anlamında çok azına sahibim." Bakışları bulutlandı. "Teknik olarak sizinle aynı seviyedeyim, anlarsınız ya. Babam bir barondu. Ama dört kızı vardı ve o ölmeden önce evlenmeyi başaramadım. Mürebbiye pozisyonu teklif edildiği için şanslıydım. Leydi Hayworth'ün kızı beni yeni evinde refakatçi olarak tuttu ama kocasının etrafta olmamdan hoşlanmadığını söyleyebilirim."

Dora kaşlarını kaldırdı. "Belki ben de mürebbiye olurum o zaman," dedi daha iyi düşünemeden.

Bayan Jennings ona sert bir bakış attı. "Ah, kesinlikle hayır!" dedi. "Lütfen bunu hayal etmeyin, Bayan Ettings. Düşündüğünüz kadar iyi bir iş değil ve her an işten çıkarılabilirsiniz. Bir veya iki kez leydi bana kızdığında kesinlikle sonumun böyle bir yer olacağını düşündüm." Başını iki yana salladı. "Bay Lowe iyi bir adam. Onun sizin tercihiniz olmadığını söyleyebilirim ama geleceğinizi *düşünmelisiniz,* Bayan Ettings. Onu kazanmak için bir şansınız var ve bunu kesinlikle değerlendirmelisiniz."

Dora kaşlarını çattı. *İlgisizliğimi ima etmemeliydim,* diye düşündü. *Umarım Bayan Jennings beni ispiyonlamaz.*

Albert'ın yanına geri döndüklerinde, kendi titiz sorgulamalarında şansının pek yaver gitmediğini itiraf etti. Dora, denemeye devam etmek için başka bir düşkünler evine gideceklerini beklemişti ama Albert arabalarının konağa dönmesini emrettiğinde şaşırdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Albert ona şaşkın bir bakış attı. "Hayır, bir şey yok," dedi.

"Annem ev halkınızın bu gece özel bir akşam yemeğinde bize katılmasında ısrar etti. Size söylenmedi mi?"

Dora başını iki yana salladı. "Söylenmedi," dedi. "Muhtemelen birisi bundan bahsetmiş olabilir ve ben yeterince dikkat etmedim. Bazen böyle şeyler oluyor."

"Kendinizi hazırlayın, Bayan Ettings," dedi Albert sempatik bir şekilde. "Annemin sizinle daha fazla konuşmamız konusunda ısrar edeceğini sanıyorum. Kendinizi bunalmış hissederseniz konuyu çiçek aranjmanlarına getirebilirsiniz, buna katlanamaz ama size kaba davranmak istemeyecektir. Bu size kısa bir nefes aldırabilir."

Dora ona gülümsedi. "Bu alışılmadık derecede faydalı bir tavsiye, Bay Lowe," dedi. "Dayanmak için elimden geleni yapacağım ama bunu bilmek güzel."

Elbette konağa döner dönmez Dora hızla odasına sürüklendi ve hizmetçiler tarafından saldırıya uğradı. Bir vikontesle akşam yemeğinde giyecek uygun bir şeyi yoktu, bu yüzden ikinci kez beyaz müslin elbiseyi giymek zorunda kaldı. Bu Dora'yı hiç rahatsız etmese de Frances yenge, Carroway Evi'ne giderken birkaç dakika boyunca bundan yakındı. Kontes ise baş ağrısı nedeniyle üzüntülerini iletmek zorunda kaldı fakat onları yola çıkarken görmekten yeterince memnundu.

Vanessa, elbette son derece görkemliydi. Saçma ve ten rengine çok yakışan açık mavi bir elbise almıştı. Dora'nın kuzeniyle arası daha iyi olsaydı, Vanessa'nın düğün günündeki bir gelin kadar iyi göründüğünü düşünürdü ama o rahatsızlık hissi henüz kaybolmamıştı ve Vanessa onunla birlikte düşkünler evlerinden birine gidene kadar bunun geçmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Carroway Evi'nde etraflarında herhangi bir kalabalık olmadan karşılanmak garipti. Koridorlar son ziyaretlerine kıyasla boştu ve akşam yemeği için daha küçük bir odaya götürüldüler.

Leydi Carroway onları karşılamak için ayağa kalktı, ziyafetteki hanımlara coşkulu selamlar verip yanaklarına öpücükler kondurdu. Lord Carroway'in kendisi ve en büyük iki oğlu, Albert

ile birlikte oradaydı ve grup hepsine takdim edildi. Dora, masanın ucuna yakın bir yerde, Albert ve annesinin hemen yanına oturduğu gerçeğini gözden kaçırmadı. Vanessa baş tarafa daha yakın bir yerde, Frances yengenin hemen yanına ve Albert'ın iki büyük kardeşinin karşısına oturmuştu ki bu Dora'nın yengesini çok memnun etmiş olmalıydı.

Çorba getirildikten kısa bir süre sonra Leydi Carroway, "Ah, lütfen bana oğlumla çalışmalarınızın nasıl gittiğini anlatın, Bayan Ettings," diye sordu Dora'ya. "Duyduğuma göre ikiniz de çok meşgulmüşsünüz."

Albert hafifçe eline öksürdü. "Bunun akşam yemeğine uygun bir konu olduğunu sanmıyorum, anne," diye sessizce uyardı.

Leydi Carroway eliyle onu geçiştirdi. "Masanın en ucundayız," dedi. "Kimseyi rahatsız etmemek için sesimizi alçak tutabileceğimizden eminim."

Dora buna kaşlarını çattı ve kendini o ana odaklanmaya zorladı. *Bir şekilde uygun konulara bağlı kalmalıyım,* diye düşündü. "Biz... şimdiye kadar birçok düşkünler evine gittik," dedi yavaşça. "Kesinlikle acınacak durumdalar, Leydi Carroway. Özellikle çocuklar."

"Ah, evet," diye sempatiyle katıldı Leydi Carroway. "Çocuklar için her zaman çok endişeleniyorum. Yardım derneğimiz bir yetimhane işletiyor, biliyorsunuz ve bence en önemli işimiz bu olmalı."

"Biliyorum," dedi Dora ve bu sefer kadına karşı gerçek bir sıcaklık hissetti. "Yetimhaneye gittim. Ve bu çok önemli bir iş. Keşke düşkünler evlerindeki tüm çocuklar bu kadar iyi bakılsa, Leydi Carroway."

Leydi Carroway buna gülümsedi. "Belki de evlendiğinizde, Bayan Ettings, kendi yetimhanenizi finanse etmeyi düşünebilirsiniz," diye önerdi. "Bu çok değerli bir çaba olurdu. Size yardım etmekten mutluluk duyarım." Albert'ın annesi bunu söylerken oğluna bakmaktan kendini alamadı ve bakışları altında Albert omuzlarını hafifçe kamburlaştırdı.

"Bu çok cömertçe, hanımefendi," dedi Dora. Elbette, tarafsız bir ton tutturması onun için zor olmadı ama Albert'ın şu anda çok rahatsız göründüğünü düşünerek konuyu değiştirdi. "Belki de yetimhaneyi çiçeklerle doldururum," diye ekledi. "Çiçekleri çok severim. Sanırım bulabildiğimde her yeri taze lavantayla doldururdum. En sevdiğiniz çiçek hangisi, Leydi Carroway?"

Albert'ın annesi hafifçe irkildi ama gülümsemesini sebatla korudu. "Ah, ben... çoğu zaman seçim yapamıyorum," dedi. "Lavanta kulağa hoş geliyor."

"Ama krizantemlerin daha tatlı bir kokusu olduğunu düşünüyorum," diye devam etti Dora. "Ah. İkisini de seçemiyorum. Sizce ikisini bir araya getirebilir miyim, yoksa bu aptalca mı olur?"

Albert artık hafifçe canlanmıştı, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Ama ikisi aynı mevsimde mi, Bayan Ettings?" diye sordu. "İtiraf ediyorum, çiçekler hakkında konuşacak kadar bilgim yok."

Leydi Carroway oğluna pis bir bakış attı ama Dora fark etmemiş gibi davrandı. "Ah Tanrım, Bay Lowe," dedi Dora. "Sanırım haklısınız. Krizantemler lavanta çiçeklerinden daha geç açar. Şimdi gerçekten ikisinden birini seçmeliyim ve seçmek istemiyorum."

Artık Albert'ın annesi konuyu tekrar değiştirmek için çaresiz görünüyordu. Ancak araya girmeden önce bir uşak yemek odasına girdi ve boğazını temizledi. "Lord Elias Wilder, Bay Albert Lowe adına geldi," diye bilgilendirdi uşak.

Leydi Carroway'in ağzı açık kaldı. "Ne, akşam yemeğinin ortasında mı?" diye sordu. "Neden onu içeri aldın, Chalmers? Ona zaten misafirimiz olduğunu söylemelisin!"

"Karşılamanızın sıcaklığı eşsiz, Leydi Carroway," dedi Elias mesafeli bir şekilde. Uşağın yanından geçip yemek odasına girmişti bile. Elias, Dora onu son gördüğündeki gibi giyinmişti ve kıyafetleri temiz olmasına rağmen, yüzünün ne kadar yorgun ve bitkin göründüğünü fark etmekten kendini alamadı.

Leydi Carroway kısılmış gözlerle, "İşleriniz kesinlikle beklemeli," dedi Elias'a.

"Saçmalık!" Bu nida, Lord Carroway'in oturduğu masanın başından geldi. Ayağa kalktı ve Elias'a doğru ilerledi. "Chalmers'a Lord Büyücü'nün evimizde her zaman hoş karşılandığını söyledim, canım," dedi Lord Carroway eşine. "Ailemize asla bir yabancı gibi muamele görmeyecek kadar çok hizmet etti."

Elias başını hafifçe vikonta doğru eğerek onayladı. "Bu hoş karşılamayı bir gün yitireceğim," dedi. "Ama beni kabul edecek kadar çılgınsanız o zaman itiraz etmeyeceğim."

Lord Carroway buna sıcak bir şekilde kıkırdadı ve Elias'ın kolunu kavradı. "Gel, gel," dedi. "Masaya otur, sihirbaz."

Elias başını iki yana salladı. "Bir işin ortasındayım," dedi. "Albert'ın yardımına ihtiyacım var–"

"Ama sende de o bakış var," diye gözlemledi Lord Carroway. "Başını kitaplarına gömdün ve yemek yemeyi unuttun, değil mi? Midende bir şey olmadan ayrılırsan, Leydi Carroway benim kafamı koparır."

Albert'ın annesi bunun üzerine gözlerini kıstı. Kesinlikle masada yer ayırmadıklarını, fazladan bir misafir için hazırlık yapmadıklarını, bunun kendisi için korkunç bir rahatsızlık olduğunu söyleyerek itiraz etmeyi planlamıştı ama karışık bir toplulukta kocasına karşı gelmeye cesaret edemedi. Aksine duygularını hiçbir şekilde dile getirmek istemediği için sessiz kaldı.

"Lütfen kesinlikle oturun," dedi Lord Carroway. "Yemeğimizi yedikten sonra belki siz ve Albert bir çalışma odasına çekilebilirsiniz. Chalmers! Git birine söyle, Lord Büyücü için masada fazladan yer ayarlasın."

Elias yorgunca bir kaşını kaldırdı. "Nasıl isterseniz, Lord Carroway," dedi. "Ama beni Albert'ın yanına oturtmanızı rica ediyorum sizden, böylece en azından onunla istişareye başlayabilirim."

"Çok yazık," dedi Lord Carroway. "Yanımda oturmanızı, sizin sefil siyasi tartışmalarınızı daha fazla duymayı isterdim." Vikontun geniş gülümsemesi, Elias'ı hiç de berbat bulmadığını ima ediyordu ve Dora bunu hayli büyüleyici buldu. "Ama evet. Eğer sizi işinizden alıkoyuyorsam, sanırım istediğiniz yere oturabilirsiniz."

Elbette bu, Elias'ın masada Leydi Carroway'in tarafına çok daha yakın olacağı anlamına geliyordu, bu durum ev sahibesini pek memnun etmemiş görünüyordu. Ancak Elias, Albert'ı bulmak için döndüğünde Dora'nın da orada olduğunu ilk defa fark etti. Gözleri buluştu ve Dora, bir an için Lord Büyücü'nün dudaklarının tehlikeli bir şekilde gülümsemeye yakın bir şekilde seğirdiğini gördüğünü sandı.

"Pekâlâ!" dedi Elias. "Ne kadar da uygun. Aynı anda iki Fransız dilbilimci. O zaman aranıza oturacağım ve aynı anda iki görüş isteyeceğim."

Leydi Carroway, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında bundan daha çaresiz görünemezdi. Albert'a doğru baktı ve bir şeyler söylemesi için sessizce oğluna yalvardı. Ama Albert bunu kabul edemeyecek kadar memnun görünüyordu; ayağa kalktı ve yer açmak için sandalyesini daha da kenara çekti.

Hizmetçilerden biri Elias'ın yerini ayarlamak için geldi ve sihirbaz yerleşir yerleşmez Dora'ya doğru baktı. "Bayan Ettings," diye selamladı onu. "Bu akşam ne kadar da güzel görünüyorsunuz. Ama elbise tanıdık geliyor, değil mi?"

Dora ona gülümsedi. Başka herhangi birinden olsaydı, bu yorum bir hakaret olurdu ve şüphesiz gruplarının çoğu bunu öyle yorumlamış olmalıydı. Ama Elias elbisenin rengini kendisi açtığı için Dora bunun dostça bir cevap olduğundan şüphelendi. "Lord Büyücü," diye onayladı onu. "Korkarım siz de pek iyi görünmüyorsunuz, yeterince uyumadığınızdan şüpheleniyorum. Ve kıyafetleriniz de tanıdık geliyor. Onlarla uyuduğunuzdan şüpheleniyorum."

Elias güldü. Dora'nın daha önce duymadığı tuhaf bir keyif vardı bunda. "Bu gece sizinle atışmaya uygun değilim," dedi. "Öyle yorgunum ki dezavantajlı olurum. Ama sanırım tamamen yenilmekten de hoşlanacağımı düşünüyorum."

"Daha önce sizi hiç yenmemişim gibi konuşuyorsunuz," dedi Dora yumuşak bir sesle. "Sanırım yorgunluğunuzu kabul edip daha önce beni yenmişsiniz gibi yapacağım, lordum."

Albert da gülüyordu şimdi. "Şimdi akşam yemeğimiz ve bir gösterimiz var," dedi. "Harika. Bahse girmek istiyorum. Lord Büyücü'nün şu anki zayıf durumuna bahis koymaya cesaret eden var mı?"

"Albert!" diye azarladı onu Leydi Carroway. "Yemin ederim seni kimin yetiştirdiğini bilmiyorum! Ben olamam."

"Onu mükemmel bir şekilde yetiştirdiniz, Leydi Carroway," diye bilgilendirdi Elias. "Korkarım Fransa ve muhtemelen ben onu bozduk."

"Kendi ağzınızla itiraf ettiniz," diye mınldandı Leydi Carroway, Dora'nın duyabileceği ve başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle.

"Annem seni boğmadan önce bir şeyler ye, Elias," dedi Albert neşeyle. "Bu çatının altında aç karnına ölmeni istemem. Eminim misafirperverliğimize kötü yansırdı."

Elias, bu isteği yerine getirmekten fazlasıyla memnun görünüyordu, biraz çorba içtikten sonra belli ki ne kadar aç olduğunu fark etmişti. Dora endişeyle ona kaşlarını çattı. Elbette böyle bir bitkinlik Elias'ın sağlığı için iyi olamazdı ve vebadan daha çok normal bir hastalığa yakalanması mümkündü.

"Bayan Dun sizi beslemiyor mu?" diye sordu Dora, çorbanın son damlalarını da bitirdiğinde.

Elias onu bir sivrisinekmiş gibi eliyle savuşturdu. "O kadının beslemesi gereken on sekiz çocuğu var," dedi. "Ben onlardan biri değilim ve olmayı da düşünmüyorum."

Leydi Carroway buna kaşlarını çattı. "Bayan Dun?" diye sordu. "Bizim yetimhanemizi yöneten Bayan Dun değil herhalde?"

Albert hafifçe öksürdü. Elias gözlerini kırpıştırdı ve sonra kızardı. Dora, onun yüzündeki utancın belirgin kızarıklığından büyülendiğini fark etti. Birden gülümsedi.

"Lord Büyücü, Bayan Dun'ın yetimhanesine büyük miktarda para bağışlıyor," dedi Dora, vikontese. "Sanırım bunun sonucu olarak onu sık sık görüyordur."

Elias, Dora'ya acıklı, ihanete uğramış bir bakış attı.

Leydi Carroway gözlerini Elias'a kısarak, "*Öyle* mi?" diye sordu. "Ne kadar da büyüleyici. Şimdiye kadar akşam yemeğinde böylesine önemli bir konunun gündeme gelmesini beklerdim."

"Burada akşam yemeğine pek sık gelmiyorum," dedi Elias gergince. Ama kulaklarının uçları da artık kırmızıydı ve vikontesin gözlerinin içine bakamıyor gibiydi.

"Lord Büyücü çocukları çok sever," diye ekledi Dora. "Bayan Dun'ın himayesindekilerden biri o ziyarete geldiğinde yetimhanede sihirbazlık numaraları yaptığını söyledi."

Leydi Carroway'in gözleri şimdi zafer ve taze bir sevgi karışımıyla parlıyordu ve Dora bu bilginin Elias'ın görünürdeki kur yapmasının hanımefendinin ona duyduğu saygısında açtığı kısa süreli yarayı onardığını biliyordu. "Ne kadar da hoş," dedi Leydi Carroway. "Albert yetimhaneye üç çocuk daha eklemek istediğinde anonim bağışçımızın kısa bir süre sonra ortaya çıktığını hatırlıyorum."

Elias konuyu kısa kesmek ister gibi Dora'ya, "Tarihi lanetleri araştırıyordum!" diye çıkıştı. Kulakları hâlâ kırmızıydı. "*Le Joyau'da* bu konu hakkında bir makale var ve ben onu kendi başıma çeviremeyecek kadar çok yorgunum."

"Tamamen uyanıkken bile sen nadiren bir şeyi kendin tercüme edersin," diye gözlemledi Albert alaycı bir şekilde.

"Elbette akşam yemeğinden sonra makaleye bir göz atmaktan mutluluk duyarım," dedi Dora memnuniyetle.

Leydi Carroway, "Doğal olarak ana yemek gelene kadar *oturacaksınız,*" dedi Elias'a. Davranışındaki değişim o kadar ani ve büyülüydü ki bu simya olabilirdi. "Her zaman kendinize pek iyi bakmadığınızı söylerim. Kendinizi mahvetmeden önce gerçekten bir eş *bulmalısınız.*"

Elias yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bana kızdığınız zamanları daha fazla tercih ederim, Leydi Carroway," dedi açıkça. "Öfkeniz en azından sevginizden daha mesafeli ve *daha az* meraklı."

Leydi Carroway ışıl ışıl bir şekilde gülümsedi. "O zaman hem sevgimi hem de öfkemi aynı anda şımartabilirim," diye ilan etti.

"Ne kadar sevindirici!" Bir uşağa işaret ettiğinde ona doğru yöneldi. "Lütfen Lord Büyücü'ye bir kadeh şarap getirin."

Elias yüzünü ellerinden kaldırdı ve vikontese baktı. Ancak yorgun zihninde bir lamba yandı ve aniden Dora'ya döndü. "Bayan Ettings," dedi Elias. "Başka balolara katılmayı planlıyor musunuz? Normalde onlardan kaçınırım ama bana bir dans sözü verirseniz en azından birine gitmeye çalışacağım."

Dora, Elias'a gözlerini kırpıştırdı. Ona esprili bir hakaret hazırlıyordu ki bu beklenmedik espri onun koltuğunda geriye doğru yaslanmasına sebep oldu. Zihni boşaldı ve puslu altın rengi gözleri dikkatle ona odaklanırken, Dora kendini boş yere uygun bir cevap ararken buldu.

Bu da ne? diye merak etti Dora. O uzak, çırpınan his midesine geri dönmüştü, şimdi iki katı güçlüydü. Şaşkınlık ve biraz gerginlikle karışık bir fener sıcaklığındaydı. Hoş bir his miydi yoksa rahatsız edici miydi? Karar veremiyor gibiydi.

Elias hâlâ ona bakıyordu ve bir şekilde Dora bakışlarını kaçırmasını istemiyordu.

"Vanessa ve ben, Leydi Cushing'in balosuna gidiyoruz," dedi Dora. "Yine de gelmeyeceğinizi varsayarak sizin için hiçbir dansı ayırmayacağım efendim. Eğer yüksek sosyetenin pençeleri arasına girmeye cesaret ederseniz, o zaman sanırım alışılmadık sosyalliğinizi iki dansla ödüllendireceğim."

Elias acı bir şekilde gülümsedi. "Hanımefendi kararlılığımı yanlış değerlendiriyor," dedi. Ancak Dora, yorumun yarısını Leydi Carroway'e yönelttiğini gördü ve tüm bu konuşmanın Albert'ın annesini bir kez daha çileden çıkarmak için yapıldığını geç de olsa fark etti.

Çırpınma hissi giderek daha da gerginleşti ve Dora sonunda bunun hiç de hoş bir duygu *olmadığına* karar verdi.

Leydi Carroway'in yüzünde şimdi hafif bir kaş çatması vardı. Ancak Elias onu açıkça kışkırtmış olsa da ifade hayal kırıklığından çok belirsizdi. Albert'ın annesi bakışlarını, gözlerini yarı yenmiş çorbasına indiren Dora'ya çevirdi.

"Biliyor musunuz," dedi Leydi Carroway yavaşça, "aldatıldığıma inanıyorum, Lord Büyücü." Gözleri Albert'ın gümüş sağ koluna kaydı. "Geçici şekilde nahoş olmada *o kadar* iyisiniz ki... her nasılsa, önümde böylesine mükemmel bir fiziksel hatırlatıcı olmasına rağmen ne kadar cömert ve sadık bir adam olabileceğinizi unutmaya beni ikna etmeyi başardınız."

Elias başını iki yana salladı. "Nahoşum çünkü pahalı, yüzeysel şeylerden nefret ederim, Leydi Carroway," dedi. "Sizi temin ederim ki bu insanları aldatmak için karmaşık bir plan değil. Hayal kırıklıklarımı kendime saklayabilirsem daha iyi hizmet edeceğimi sık sık düşünmüşümdür." Masaya doğru işaret etti. "Burada gördüğüm her şey beni tatsız olmaya sürüklüyor. Hepiniz -yalnızca kendi hatanız yüzünden- sadece normal bir akşam yemeği sofrası görüyorsunuz. Benim ne gördüğümü biliyor musunuz? Gerçekten?"

Leydi Carroway hafifçe öne eğildi, şimdi yüzünde gerçek bir ilgi vardı. "Lütfen bana söyleyin," dedi.

Albert, annesini, "Bunu duymak istemezsin," diye uyardı sessizce. Yüzünde konuşmanın iyi gitmesini beklemediğini ima eden bir teslimiyet ifadesi vardı.

"İsterim," dedi Leydi Carroway. "Benden çekinmeyin, Lord Büyücü. Oğlum sizin sivri dilinize alışkın ve Bayan Ettings de buna yeterince dayanıklı hâle gelmiş gibi görünüyor. Bu defa ben de katlanacağım ve siz de aklınızdan geçenleri söyleyebilirsin."

"Nasıl isterseniz," dedi Elias. "Eminim ki size nezaketinizi hemen hatırlatacağım, Leydi Carroway." Doğrudan onun gözlerine baktı. "Bu masaya baktığımda, onu kurmak için açlıktan ölmüş olabilecek tüm insanları görüyorum. Çalışanlarınız tarafından özenle hazırlanmış cömert bir yemek görüyorum, oysa bu cömertliğin yarısı bile yeter de artardı."

Parmakları önünde kıvrılıp yumruk hâlini aldı ve çenesini sıktı. "Bu arada biz konuşurken düşkünler evlerinde açlıktan ölen o kadar çok insan var ki. Bazı çocuklar suçsuz. Bazı askerler tıpkı oğlunuz gibi ama eve döndüklerinde onları bekleyen

paraları veya bağlantıları olmayan ve hasar görmüş uzuvlarını iyileştirecek Lord Büyücüleri olmayan adamlar. Onların kanları, tüm bu çok güzel masaları Napolyon'dan korudu... ve şimdi eve döndüler ama bu onlara bir parça ekmek bile kazandırmadı, hatta akşam yemeği masasında nazik bir sohbetten bile mahrum bırakıldılar."

Leydi Carroway buna hemen yanıt vermedi. İfadesi o kadar dikkatli bir şekilde sakindi ki Dora onun ne düşündüğüne dair en ufak bir ipucu bile elde edemedi.

"Babam, Lordlar Kamarası'nda her zaman amaçlarını destekledi," dedi Albert sessizce. "Ve Bayan Dun'ın yetimhanesi gibi birçok hayır kurumu var." Kulağa ezbere bir cevap gibi geliyordu; bazen meyve vermiş olabilecek makul bir teselli girişimi.

"Kimse elinden geleni *yapmıyor,* Albert!" diye tısladı Elias. "Herkes sadece *istediği* kadarını veriyor ve kesinlikle pinti jestleri için kendini bolca tebrik etmeden değil. Bir elleriyle tahıl vergilerini yükseltiyorlar, asker topluyorlar ve düşkünler evleri yaratıyorlar. Diğer elleriyle de birkaç zavallı ruhu yarattıkları cehennemden kurtarmaya tenezzül ediyorlar. Bu ülke aklını kaçırmış. Çürümüş. Bu mantık dışı ve hiçbiriniz bunu göremiyorsunuz." Elias başını iki yana salladı ve ayağa kalktı. Tavırlarında vahşi, çılgın bir umutsuzluk vardı ve yorgunluğu da kesinlikle buna yardımcı olmuyordu. "Zavallı bir kız ölürken ben güzel bir yemek yiyemem," dedi. "Bu içimde yok. Ama sanırım senin içinde var."

Albert gözlerini kocaman açtı. Dora ifadesinde gerçek bir incinmişlik gördü ve bu sefer Elias'ın daha önce hiç gitmediği kadar ileri gitmiş olduğunu düşündü. Lord Büyücü hızla kapıya doğru yöneldi, adımları o korkunç öfke ve kendinden nefret etme hissiyle doluydu.

Masanın diğer tarafı olanlardan şaşkına dönmüş bir şekilde onlara doğru bakıyordu. Frances yenge korkunç bir onaylamamayla başını iki yana salladı ve Lord Carroway'e burun kıvırdı. Vanessa, Dora'ya şaşkın bir bakış attı.

Masaya sessizlik çöktü.

Bu aslında hayli kötü, diye düşündü Dora. Elias aklını kaçırıyor. Yegâne dostlarını da bu şekilde kendinden uzaklaştıracak.

Dora masadan kalktı. "Leydi Carroway," dedi yavaşça. "Korkarım bir refakatçiye ihtiyacım var. Lord Büyücü'ye ne kadar aptalca davrandığını anlatırken bana eşlik ederseniz kendimi size borçlu sayacağım."

Leydi Carroway, onu dikkatli ve tarafsız bir ifadeyle süzdü. İlk başta Dora reddedebileceğini düşündü; böyle bir istek, özellikle de leydinin hâlâ ev sahibi olarak hareket etmek zorunda olduğu düşünüldüğünde çok uygunsuzdu. Ancak vikontes az sonra ayağa kalktı ve başını eğdi. "Onu yakalamanız gerekebilir, Bayan Ettings," diye belirtti.

Dora başını onaylarcasına salladı ve kararlılıkla kapıya doğru yürüdü.

Elias'ın nereye gittiğini anlamak zor olmadı. Doğruca ön kapıya gitmiş, karanlık bir ruh hâlinde uşağın yanından hızla geçip gitmişti. Dora terlikleriyle onun peşinden gitti, her adımında çelik gibi bir kararlılık vardı. Leydi Carroway, sokakta hafifçe çiseleyen yağmuru görmezden gelerek ona ayak uydurdu.

Katetmeleri gereken çok fazla yol olmadığı ortaya çıktı.

Ön kapıya çıkan merdivenlerin hemen dışında kalan Elias, sırtını evin duvarına dayamış derin nefesler alıyordu. Elleri saçlarındaydı ve yüzünde öyle bir ifade vardı ki Dora, yaptığı şeyin boyutlarını bir şekilde fark ettiğinden şüphelendi.

O hafif yağmur pusunun içinde beyazımsı sarı saçları yüzüne yapışmıştı ve altın rengi gözleri üzgündü, çok daha az kibirli ve tehlikeli ama çok daha fazla... kaybolmuş görünüyordu.

Dora yaklaşırken, "Yemeğe ve uykuya ihtiyacınız var," dedi hemen. "Ve biraz da sağduyuya ama bana söylendiğine göre, yiyecek ve uyku ikincisini sağlıyor."

Elias ona sertçe baktı. Omuzları gerildi ve Dora onun tavırlarındaki tehlikeyi gördü. Tam da kedere boğulmaya hazır olduğunu düşündüğü sırada onu köşeye sıkıştırmıştı. Elias, gözlerini

Dora'nın arkasındaki vikontese çevirdi ve sonra tekrar ona döndü. "Sizinle konuşmak istemiyorum, Bayan Ettings," dedi soğuk bir şekilde. Ama sesinde bir titreme vardı ve bu otoritesine pek yardımcı olmuyordu.

"Herkes bazen yapmak istemediği şeyler yapar," dedi Dora sakince. "Sihirbazlar bile." Aralarındaki mesafeyi büyük ölçüde kapatıp gözlerinin içine bakabilmek için dimdik durdu. "Size kızgın değilim. Kızgın olmadığımı biliyorsunuz."

Elias derin bir nefes aldı. Dora onun mantıksız duygularıyla uzun bir süre mücadele ettiğini gördü. "Size inanıyorum," dedi sonunda. Bu sadece çok küçük bir onaydı ama bir şeydi.

"Elbette öfkelisiniz," dedi Dora. "Ve bence iyi bir sebebiniz var. Ama aynı zamanda kendinizi kontrol edemiyorsunuz ve şimdi pişman olacağınızdan şüphelendiğim şeyler söylediniz."

Dora, mantıklı bir anlayış bulma çabasıyla kıt duygu yelpazesini aradı. Elias'ın Albert'a saldıracak kadar öfkeli olması fikri inanılmaz görünüyordu. Arkadaşlıklarının koşullarını görmüştü! Birbirlerini ne kadar sevdikleri çok açıktı.

...ama ben de Vanessa'yı seviyorum, diye fark etti Dora. *Ve o beni yine de hayal kırıklığına uğrattı. Çok üzülmüştüm ve o bu üzüntümü paylaşmadı. Belki böyle bir şey yapabilecek beceriye sahip olsaydım ben de ona kızabilirdim.*

Dora, Elias'ın omzuna çok dikkatli bir şekilde dokunmak için uzandı. "Çok fazla arkadaşınız yok, Elias," dedi yavaşça. "Bu konuda yanılıyor olabilirim –aslında büyük olasılıkla yanılıyorum– ama bence çok kederlisiniz. Ve arkadaşlarınıza, öfkeye dönüştürmek yerine bu kederi gösterecek kadar güvenseydiniz şimdi yağmurda dışarıda olmazdınız."

Elias ona baktı. Dora yüzünü incelerken orada gözyaşları olduğuna ikna oldu.

"Ah, Tanrım," diye iç çekti Dora. "Muaşeret kurallarını çiğnemek üzereyim, Leydi Carroway. Lütfen bana karşı nazik olun."

Kollarını sıkıca sihirbazın etrafına doladı ve onun kendisini bıraktığını hissetti.

Elias hafif değildi, Dora kendini onun ağırlığı altında bükülürken buldu. Ama Elias yüzünü omzuna bastırıp hıçkıra hıçkıra ağlarken elinden geldiğince dayandı.

Durumun tuhaflığı Dora'nın gözünden kaçmadı. Bunu her zamanki mesafeli tavrıyla bile elinde olmadan fark etti. Ama aynı zamanda Elias'ın hepsini etkileyen öfkesinin kırılmasında da derin bir rahatlama vardı. Bir anlık tereddütten sonra Leydi Carroway öne çıkıp Dora'nın omuzlarına elini bastırdı ve dik durmasına yardım etti, ancak vikontes Elias'a dokunmaya cesaret edemedi.

Birkaç dakika sonra Elias boğuk, dehşet dolu bir fısıltı çıkarmayı başardı. "Yine başarısız olacağım," dedi. "Yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve dünya her zaman olduğu gibi olmaya devam edecek. Güzel akşam yemeklerinde, hiçbir şeyin yanlış olmadığına inanarak... numara yapan insanlar olacak." Dora'nın onda olduğundan şüphelendiği o sefil, yalnız keder artık tavırlarında kesinlikle belirgindi.

Leydi Carroway yavaşça nefes aldı. "Yanılıyorsunuz," dedi. Ses tonu suçlayıcı olmaktan çok nazik ve güven vericiydi. "Kocam akranlarının körlüğü yüzünden ağladı ve öfkelendi. Bana daha önce dünyanın nasıl bu kadar kalpsiz olabileceğini sormuştu. Hepimizin kendini bu kadar yalnız hissetmesine neden olan şey, sakin, soğukkanlı ve nazik kalma yönündeki bu alçakça ihtiyaç." Bir an suspus oldu. "Olabileceğimizden daha iyi durumda olduğumuzu kabul ediyorum. Zaten sahip olduğumuz şeyden vazgeçmek zor bir şey. Ama Lord Carroway hayal kırıklığını her dile getirdiğinde, biz de ihtiyacı olanlara daha fazlasını verme gücünü kendimizde buluyoruz."

Elias bunun üzerine garip bir şekilde ürperdi. Dora'nın omuzlarına daha sıkı tutundu. Birkaç derin nefes daha aldı ve kendini dik durmaya zorladı.

"Ben..." Elias güçlükle yutkundu. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı, Leydi Carroway. Bunu duymayı kesinlikle hak etmiyordum." Dora'nın omzunun üzerinden vikontese doğru baktı. "Çok üzgünüm. Ve minnettarım."

Leydi Carroway gülümsedi ama Dora bunun çok titrek olduğunu gördü. "Öfkeniz korkutucu olabilir, Lord Büyücü," dedi ona. "Birbirimize karşı dürüst olduğumuzdan bundan korktuğumu itiraf etmeliyim. Bu kadar içten bir sevgiden kaynaklandığı için böyle içten bir kederi affetmemek elde değil. Ama yalvarırım, kendinizi unuttuğunuzda yaratabileceğiniz etkiyi hatırlamanızı rica ediyorum." Bir nefes daha aldı. "Ve sizden... oğlumla aranızdaki köprüleri tamir etmenizi rica edeceğim. Şimdi içeri girerseniz, yemin ederim ki benim adıma her şey unutulacak. Albert'la konuşun. Bu gece korkunç şeyler düşünerek sefil bir bekar evinde karanlıkta oturmak yerine sıcak bir yemeğiniz ve sıcak bir yatağınız olacak."

Elias tereddüt etti.

Dora gizlice onun kaval kemiğine tekme attı ve adam şaşkınlıkla acı içinde tısladı. Gözleri ona doğru kaydı ve Dora sükunetle gülümsedi. "Tabii ki evet demelisiniz," dedi ona. "Çünkü başka uygun bir cevap yok."

Elias iç çekti. Ellerini yavaşça Dora'nın omuzlarından çekti. "Albert'la yüzleşmekten korkuyorum," diye itiraf etti. "Fransız ordusuyla yeniden yüzleşmeyi tercih ederim. Ama en başta beni öyle bir şeyden kurtaran Albert olduğu için sanırım bu korkunç bir israf olurdu."

"Fikrinizi değiştirirseniz," dedi Dora yardımsever bir şekilde, "makasım elimde olacak. İstediğiniz zaman ödünç alabilirsiniz."

Elias karanlık bir kahkaha attı. "Bu çok karanlık bir mizah anlayışı, Bayan Ettings," demeyi başardı. "Onaylamamak elde değil."

İçeriye geri döndüler, üçü de sessizce dehşete düşmüş uşağın önünde durmuş yere sular damlatıyordu. Leydi Carroway, bir hizmetçiyi Elias ile birlikte bir oda bulması için gönderdi. Sonra Dora'ya döndü, yüzünde sevgi dolu, hüzünlü bir gülümseme vardı.

"Size bir elbise ödünç vermem gerekecek, Bayan Ettings," dedi. "Ve belki bir çift terlik."

11

Leydi Carroway, Dora'ya eski elbiselerinden birini verdi; Dora'nın ekonomik durumunun çok ötesinde, güzel nane yeşili renginde ipek kumaştandı ve özellikle dekolte kısmı açıkça başka bir kadına göre ayarlanmış olduğundan biraz gülünç görünüyordu. Yine de hizmetçilerden biri Leydi Carroway'in odasında giyinmesine yardım etti, fazlalık kumaşı iğneyle tutturarak neredeyse doğru görünmesini sağladı. Son olarak ayaklarına mümkün olduğunca iyi uyan, elbiseyle eşleşen terlikler de buldular.

"Bunu size en hızlı şekilde geri vermek için gayret edeceğim," diye söz verdi Dora, vikontese. "Öyle pahalı ki neredeyse onu giymeye bile korkuyorum."

Leydi Carroway başını iki yana salladı. "Bu elbiseyi yıllardır giymedim," dedi. "Hâlâ onu sevgiyle anarım ama daha genç bir kadına uygun bir tarz ve artık ondan vazgeçme zamanım geldi." Dora'ya gülümsedi. "Daha önce baskı altında hiç böyle bir zarafet ve sakinlik görmediğimi düşünüyorum. Bu gece sizden çok etkilendim, Bayan Ettings."

Dora buna gözlerini kırpıştırdı. Uzakta bir yerde, bu kelimeler yavaşça ıstırap verici yığına çarparak yuvalandı ve diğer çirkin kelimelerden birkaçını devirdi.

"Bu... Çok naziksiniz," dedi Dora ona. "Ama korkarım ki bu bir lütuftan çok bir bela. Çoğu zaman *yeterince* duygusal olmuyorum, leydim."

"Öfkeli bir sihirbazı sakinleştirecek ve onu gözyaşlarına boğacak kadar duygusaldınız," dedi Leydi Carroway alaycı bir şekilde. "O adamın dudaklarından bir özür döküldüğünü duyduğumda şoktan ölebilirdim, Bayan Ettings. Ama bu gece gerçekten terbiye edilmiş görünüyor, şimdi her zamankinden daha cömert ve pişman bir durumda. Böyle mucizeler yaratmaya devam ederseniz azize ilan edilme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirsiniz."

Dora ayaklarındaki yeşil terliklere baktı. "Pazar günü rahibe soracağım," dedi dalgınca. "Ama azize ilan edilmeden önce ölmüş olmam gerektiğinden şüpheleniyorum, Leydi Carroway. Bu düşünce pek hoşuma gitmiyor, bu yüzden daha fazla mucizeden kaçınmak için elimden geleni yapacağım."

Vikontes buna güldü. Artık akşam yemeğinden uzakta ve kapalı kapılar ardında oldukları için daha samimiydi. "Bayan Ettings," dedi, "Albert ile evlenmeyecek olmanız çok yazık. Sizi kızım olarak severdim."

Dora olduğu yerde donup kaldı. Göğsünün içinde sıcak, telaşlı bir şaşkınlık hissetti. "Ben... ne demek istediğinizi bilmiyorum," dedi.

Leydi Carroway omzunu okşadı. "Albert buna karşı olduğunu belli ediyor," dedi. "Ne yaptıysam başta nedenini anlayamadım. Ama şimdi onun en başından beri gördüğü şeyi ben de gördüm. Lord Büyücü'den birkaç kez böyle gülümsemeler koparacak kadar nadir bir büyüye sahipsiniz, Bayan Ettings. Ve sanırım siz de ona en az oğlum kadar hayran olmalısınız."

Dora birkaç kez yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Bu küçük konuşmanın ima ettiği yüzlerce şey kafasında pekmez gibi yavaşça dönüyordu.

Bu mükemmel, diye düşündü. *Albert, annesinin pes etmesine sevinecektir.*

Ama Elias aslında Dora'ya kur yapmıyordu ve belli ki Dora da ona kapılmamıştı. O gerçekten de kimseye kapılamazdı, değil mi? Böyle bir şey için birinin tam bir ruha ihtiyacı olduğundan neredeyse emindi.

"Seni kızım olarak severdim."

Sözcükler göğsünde bir sancıya neden oldu. Dora kafası karışmış bir şekilde orayı ovmak için uzandı.

"Bana yaptığınız iltifatın fevkalade farkındayım," dedi Dora alçak sesle. "Çok değerli buluyorum ama nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum."

"Yeni bir projede bana yardımcı olabilirsiniz," diye cevapladı Leydi Carroway. "Çünkü bu geceden sonra rahat yaşamımızdan bir parça daha ayrılmamız gerektiğini hissediyorum, yoksa huzurla uyuyamayacağım." Pas rengi bir tutam saçı Dora'nın kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandı. "Bayan Dun, tıpkı yetimhanenin kendisi gibi artık sınırlarına ulaştı. Belki başka bir bina ve başka bir yönetici bulabiliriz. Ama *doğru* binayı ve *doğru* yöneticiyi bulmak için birden fazla kişiye ihtiyacım olacak."

Dora bunu ciddiyetle düşündü. "Refakatçim Bayan Jennings, çocuklarla harika anlaşıyor," dedi. "Eski bir mürebbiye ve reviri yönetebilir. Düşkünler evi konusunda duygularını cömertçe dile getirdi ve kalıcı bir pozisyona çok uygun olacağını düşünüyorum."

Leydi Carroway düşünceli bir şekilde başını sallayarak bunu onayladı. "Onunla tanışma fırsatı bulabilir miyim diye bakacağım," dedi. "Bir gün çay içmeye buraya gelmelisiniz ve onu da getirmelisiniz."

Akşam yemeğine geri döndüler ama bazı yemekler servis edilip bitmiş ve Albert ortadan kaybolmuştu; Elias ile konuşmak için çağrılmıştı, hizmetçilerden biri Leydi Carroway'e sessizce haber verdi. Albert'ın annesi her ikisine de biraz yiyecek gönderdi, ardından Dora'yla birlikte masanın başına daha yakın bir yere yerleşti.

"Dışarıda korkunç bir yağmur yağıyor," dedi Leydi Carroway neşeyle. "Kazara keşfettiğimiz üzere." *Sadece çiseliyor,* diye düşündü Dora, hafifçe eğlenerek. Ancak ev sahibesine karşı çıkmadı. "Gerçekten hepinizin akşam bizde kalmanız konusunda ısrar etmeliyim, Leydi Lockheed," diye devam etti vikontes. "Sıcak ve kuru bir yerde içeride kalmanız ve sabah tazelenmiş bir şekilde yola çıkmanız çok daha hoş olacaktır."

Frances yenge, Dora'ya ve ödünç aldığı elbiseye bildik, giderek artan bir şüpheyle bakıyordu; *şimdi ne gibi garip bir şey yaptın* diye soran bir ifadeydi. Ancak bu davet üzerine yengesi gülümsemeye başladı ve sonsuz bir minnettarlık ifadesine büründü. "Çok nazik bir teklif," diye mırıldandı Leydi Carroway'e. "Reddederdim ama dışarısı çok kötü olduğundan kızların iyiliği için kalacağım. Gururum gibi küçük bir şey yüzünden üşütmelerine dayanamam."

Leydi Carroway, kontese akşam kalacaklarını bildirmek için bir haberciyi Hayworth Evi'ne gönderdi. Akşam yemeği sona ererken topluluk oturma odasına çekildi, bunun üzerine Lord Carroway kendine bir brendi aldı ve Leydi Carroway, Vanessa'dan piyano çalmasını istedi. Dora köşedeki bir kanepeye yerleşti ve dinlerken garip duygu yığınlarını sessizce düzenledi. Belli belirsiz Leydi Carroway'in en büyük oğlu Edward'ın Vanessa'yı, Dora'nın daha önce onun diğer taliplerinde defalarca gördüğü türden bir üzüntü ifadesiyle izlediğini fark etti. *Albert ile asla evlenmesem bile,* diye düşündü Dora, *yaşlı cadalozların gerçek arzularına çok yakında kavuşacaklarından şüpheleniyorum.*

Dora bunları düşünürken Vanessa piyanonun üzerinden ona umutsuzca meraklı bir bakış attı. Kuzeninin akşamki olaylarla çok meşgul olduğunu ve âşık eşlikçisini fark etmediğini anladı. Ayağa kalktı ve piyanoya doğru yürüdü, Vanessa'nın yanındaki sıraya yerleşti.

"İstersen bir düetin basit bir kısmını çalabilirim," dedi Dora.

Vanessa onun gözlerini araştırdı; sıkıntı, şaşkınlık veya korku için olduğundan emindi Dora. Ancak Vanessa, hemen endişe verici bir şey bulamayınca kendini gülümsemeye zorladı. "Evet, bu harika olurdu," diye kabul etti.

"Durum kendi kendine düzeldi," dedi Dora piyanonun tınılarının altında yumuşak bir sesle. "Elias sakinleşti ve özür diledi." *Şimdiye kadar Albert'tan artık özür dilediğinden neredeyse eminim,* diye düşündü.

"Lord Büyücü'nün bu kadar kötü bir mizacı olduğunu fark et-

memiştim," diye mırıldandı Vanessa. "Haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum, Dora. Sana yardım edecek başka birini bulmalıyız."

O çırpınmalardan biri Dora'nın midesine geri döndü. "Başkasının bana yardım etmesini istemiyorum," dedi. "Elias'ın çok kötü bir mizacı olabilir, bu doğru. Ama doğru şeylere öfkeleniyor. Bu çok garip, Vanessa. Şu anda tüm bu adaletsizliklere en azından biraz öfke duymayan birine saygı duyabileceğimi düşünemiyorum. Bu konuda sakin olmak neredeyse saçma."

Vanessa bunun üzerine dudaklarını büzdü. Dora ilk başta kuzenine yanlışlıkla hakaret etmiş olabileceğini düşündü. Ama sonra Vanessa, "Ona Elias mı diyorsun?" dedi.

Dora piyanoda bir notayı kaçırdı ve hemen özür diledi.

Bu gece ismini çok sık kullandım, diye düşündü Dora. *Başka ne zaman kullandım? Muhtemelen fark etmeden kendimi utandırdım.*

"Çok şeyi affedebilirim," dedi Vanessa yumuşak bir sesle. "Ama eğer seninle Leydi Carroway'le konuştuğu gibi konuşursa, yeni bir makas bulurum, Dora."

Dora buna gülümsemeyi başardı. "Yeni bir makas bulmana gerek yok, Vanessa," dedi. "Bana kendi makasımı sen verdin ve onu nasıl kullanacağımı öğrettin."

Sadece birkaç saatliğine, aralarındaki fener sıcaklığı geri döndü. Dora bunun parıltısının tadını çıkardı, hissin akşam boyunca içinde biriken uzun soluklu endişeleri yatıştırmasına izin verdi.

Bu, normalde yattığı yabancı yatakta olmaktan bile farklı bir histi. Dora uyumaya çalıştı ama kısa süre sonra kendini tam olarak anlayamadığı bir duyguyu aramak için yatak odasında volta atarken buldu.

Ayna, diye düşündü birkaç dakika sonra, adımlarını durdurarak. Elias'ı görü yoluyla birkaç defadan fazla görmemişti ama aynanın yakınlarda olması fikrine alışmıştı, bu sayede isterse onu görebilirdi. Elias bu gece onunla aynı çatı altındaydı ve yine

de onunla konuşup geceyi daha az işkence görmüş bir ruh hâliyle bitirip bitirmediğini öğrenemeyeceğini bildiği için kendini huzursuz hissetti.

Dora düşünceli bir şekilde dudağını ısırdı.

Normal bir ayna bulabilirim, diye düşündü. *Elias, büyüler olmadan bile belki idare edebileceğimi söylemişti.*

Bu bir şekilde tamamen makul bir alternatif gibi geldi ve bu yüzden Dora yabancısı olduğu odadan gizlice çıktı ve bir ayna aramaya gitti.

Çok da uzakta olmayan bir yerde, koridordaki duvarlardan birine monte edilmiş bir tane buldu. Gümüş zeminli bir aynadan ziyade cilalanmış pirinç bir levhaydı ama yansımayı başaracak kadar netti. Dora aynaya odaklandı, Elias'ı en son gördüğü gibi hayal etmeye çalıştı; sırılsıklam, darmadağın ve çok perişan.

Garip, gerçeklerden kopuk zihin hâline kolayca geçilebiliyordu. Ama Elias'ın görüntüsü inatla Dora'nın kafasında takılı kalmıştı, çıkmaya niyeti yok gibiydi. Kaşlarını çatarak ona daha fazla odaklanmaya çalıştı. Bu sefer Dora zihninde belirgin bir basınç hissetti, sanki pekmeze bastırmaya çalışıyordu. O çabaladıkça basınç daha da şiddetlendi ve bir şekilde daha meşum hâle geldi. *Kahretsin,* diye düşündü Dora. *Elias'ın korumaları var, unutmuşum. Bana verdiği ayna onları aşabiliyordu–*

"Ne yapıyorsun, seni ahmak?" Elias'ın sesi arkasından tısladı ve Dora irkilerek trans hâlinden kurtuldu. Onu pirinç aynanın yansımasında, patiskadan bol bir gömlek ve pantolonla hemen arkasında dururken gördü. Saçları her zamankinden daha da dağınıktı, gözleri vahşi ve yorgun görünüyordu ama o bir şekilde daha önce hiç olmadığı kadar gerçekti.

Eli omzuna kapandı, sıcak ve oradaydı ve Dora onun hayli gerçek olduğunu fark etti.

Memnun bir şekilde, hatta gülümseyerek döndü Dora. "Seni görmeye çalışıyordum," dedi. "Ama işte buradasın."

Elias parmaklarını alnına bastırdı. "Kendine zarar vermiş olabilirsin," dedi. "Şanslısın ki birinin korumalarını geçmeye çalıştı-

ğını hissettim. Kim olduğunu bilmemin bir yolu olmasa da bunu deneyecek kadar aptal tek bir kişi olması gerektiğini düşündüm."

Dora ona tekrar gülümsedi. Nedense bu ifade şu anda ona çok daha kolay geldi. Bunun elinin omzunda olmasıyla ilgisi var, diye düşündü, veya belki de normalde olduğu kişiye daha yakın göründüğü gerçeğiyle.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Elias hafifçe güldü ama mücadeleyi bıraktığını ima eden yorgun bir kahkahaydı bu. "İkimiz de koridordayız, pijamalarımızdan başka bir şey yok üstümüzde," dedi ona. "Doğal olarak şimdi içten bir sohbet etmek istiyorsun."

Dora'nın gülümsemesi genişledi. "Doğal olarak," dedi. "Şu anda bunun ne kadar garip olduğunu fark ediyorum. Ama endişeliydim. Umarım bir şekilde isteğimi yerine getirirsin."

Elias iç çekti. "Getireceğim," dedi. "En kötüsü de bu." Elini omzundan indirdi. "Burada kal. Gidip tüm bu aptalca, mütevazı kuralları çözecek bir şey bulacağım."

Tekrar koridorda gözden kayboldu ve Dora sabırla bekledi. Elias kısa süre sonra geri döndüğünde, alt kattaki fenerlerden birini de beraberinde getirmişti ve şimdi soluk, doğaüstü bir mavi ışık yayıyordu.

Dora fenere büyülenmiş bir bakış attı. "Ona ne yaptın?" diye sordu.

Elias mesafeli bir sesle, "Kariyerimin en aceleci, en özensiz büyüsünü yaptım," dedi. "Ama daha önce kullandığıma benzer bir şey. Mum hâlâ yandığı ve ışığın içinde kaldığımız sürece fark edilmemiz zor olacak. Aklında bulunsun *tamamen* güvenli değil ama... nispeten önemsiz ve ilgi çekici olmayan olarak değerlendirileceğiz."

Dora başıyla onayladı, fenerin içindeki dans eden aleve odaklanmıştı. "Meraklı hizmetçilerden kaçınmaktan daha iyi kullanımları olması gerektiğine eminim," dedi. "Ama ne kadar da alışılmadık!" Dora güç bela uygun görünen tuhaf bir koridorda değil de tamamen giyinik bir balo salonunda duruyorlarmış gibi

kolunu ona uzattı. Elias diğer elinde feneri taşıyarak koridorda yürürken uzattığı kolu tuttu.

Dora yeniden, "Çok daha iyi misin?" diye sordu sessizce.

"Daha iyiyim," diye mırıldandı Elias. Utanç ve mahcubiyet sözcükleri doldurdu. "Yemek yedim. Albert'la konuştum. Hatta biraz gerçek uyku bile çektim. Artık daha iyi olduğumdan, açıkçası bu eve geri dönmeme izin verildiği, hatta gece kalmam teklif edildiği için şaşkınım."

Merdivenlerden aşağı inmeye başladıklarında Dora kaşlarını çattı. "Albert ve ailesine daha fazla değer vermelisin," dedi. "O seni seviyor ve senin kendini ne kadar zorladığını biliyor olmalı. O da aynı şeyleri bir ölçüde hissediyor, arkadaş kalmanızın nedenlerinden biri bu."

"Özür dilediğimde odadaymışsın gibi, onu daha iyi taklit edemezdin," diye gözlemledi Elias kuru bir şekilde. Tereddüt etti, sonra ekledi: "Albert... sık sık daha fazla ara vermemi ve bunun için daha az suçluluk hissetmemi önerdi. Bu sefer onu dinlemeye çalışacağım. Bu hâlimle kimseye iyi gelmediğimi fark etmeye başlıyorum. Dinlendiğimde sorunları çözmeye daha yatkın oluyorum. Düşüncelerimle baş başa olmadığımda dinlenmeye daha yatkın oluyorum."

Dora başını sallayarak onayladı. "Bay Lowe'un kendi tavsiyesini dinleme fırsatı bulduğundan şüpheleniyorum," dedi. "Başta, günün sonunda eve gidip ailesiyle balolara veya akşam yemeklerine nasıl gidebildiğini merak ettim. Ama o senin kadar hırçın değil ve her gün çok korkunç, kanlı şeyler karşısında sakinliğini koruyor." Duraksadı. "Sanırım Vanessa beni kendimi kaybetmekten alıkoydu ama benim zorluklarımı senin ve Bay Lowe'un karşılaştıklarıyla kıyaslayamam. Ve Vanessa'ya sahip olmadığım o nadir zamanlarda, geceleri yıldızlara bakmak için dışarı çıktım. Ya da... Lockheed'deki evimde böyle yapardım. İtiraf ediyorum Londra'da bunu yapmak daha zor."

"Londra'da olması gerekenden daha az yıldız var, doğru," diye gözlemledi Elias ve onun kolunu sıktı; hem kendini hem

de beni rahatlatmak için, diye düşündü Dora. Dışarıya açılan bir kapıya geldiler ve Dora, bunun elbisesini bir çeşmede yıkamaya çalıştığı bahçeye giden yol olduğunu gördü. Belli ki içlerinden biri veya her ikisi sırf aşinalıktan bu yöne doğru ilerlemeye başlamıştı. Dora gülümsedi ve kapıyı açarak gecenin karanlığına adım attı. Hafifçe çiseleyen yağmur çoktan dinmişti ama ayaklarının altındaki çimenler nemliydi. Dora başını kaldırıp yukarı baktığında, yine de hâlâ yıldızlar var, diye düşündü. Yıldızlar burada Lockheed'deki kadar parlak veya çok değildi, gerçi bunun nedeni neydi, emin olamıyordu. Dora birkaç kez sendeledi, mesafe yüzünden başı dönüyordu; Elias kulağına sertçe bir fiske vurmak için uzandı ama bu umduğu şekilde onun dikkatini çekmedi.

"Bazen normal bir insan gibi tepki vermediğini unutuyorum," diye mırıldandı Elias. "En azından yürürken ayaklarına dikkat et. Ayak bileğini burkabilirsin, o zaman nereye gideceğiz? Birçok büyü biliyorum ama büyülü şifa bunlardan biri değil."

Dora, bankın etrafından dolaşıp güvenli şekilde üzerine yerleşene kadar adımlarını takip etmek için aşağı baktı. Elias feneri önlerindeki çeşmeye koyup yanına otururken, "Özür dilerim," dedi Dora.

Elias ona yan gözle baktı. Yüzünde yeni bir sıkıntılı ifade vardı ve Dora dudaklarını büzdü. "Endişelendiğin her neyse onu söylemelisin," dedi ona. "Yine de her hâlükârda pek umursamayacağım."

Elias içini çekti ve parmaklarını dağınık saçlarının arasından geçirmek için uzandı. "Kendimden tam olarak emin değilim," diye itiraf etti. "Sanırım... hakkımda korkunç şeyler düşündüğünden endişeleniyorum. Ve belki de bunlar doğrudur. Daha fazlasını bilmiyorum."

Dora hafif bir şaşkınlıkla baktı. "Senin hakkında korkunç şeyler düşünmüyorum," dedi. "Hakkındaki görüşümün seni endişelendirmesine şaşırsam da bu konudaki vesveselerini güvenle bir kenara bırakabilirsin."

Elias rahatsız bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Yine de ben... sana bazı şeyleri açıklama ihtiyacı hissediyorum. Daha önce bunlardan tek bir insana bile bahsetmedim ama belki de beni çok fazla tüketmeye başladılar."

Dora ona bir kaşını kaldırdı. "Bu gece bana anlatmakta ısrar edersen," dedi, "o zaman sadece *yarım* bir ruha anlatmış olacaksın. Belki bu işi kolaylaştırır."

Bunun üzerine Elias'ın yüzünden bir gülümseme gelip geçti. "Belki de," dedi. "Fakat bunun altında başka nedenlerin de olduğundan şüpheleniyorum." Dora ne demek istediğini soramadan önce boğazını temizledi. "Ben... bir sihirbaz değilim, Dora. Ya da daha doğrusu, *sadece* bir sihirbaz değilim." Bakışları, normalde makasın duracağı göğsüne doğru kaydı ama Dora onu çıkarıp yastığının altına koymuştu ve orada yoktu. Elias makasın yokluğuna kaşlarını çattı ama başka bir yorum yapmadı. "Periler diyarında doğdum. Ya da... belki de bana oğlum diyen bir peri, hatırlayamayacağım kadar küçükken beni çaldı. Tam olarak *ne* olduğumu bilmiyorum, sadece kesinlikle tamamen insan olmadığımı ve kesinlikle tamamen peri olmadığımı biliyorum."

Dora bunu ciddiyetle düşündü. Hayatının sırf bir periyle karşılaştığı için bu kadar değiştiği göz önüne alındığında bu açıklamanın onu korkutmuş olması gerektiğini düşündü. Ama bu noktada Elias'tan uzaktan bile olsa korkmuyordu. "Bu yüzden insanlar senin büyünün imkânsız olduğunu söylüyor," dedi yavaşça. "Çünkü sen gerçekten Lord Hollowvale ile benzer şeyler yapabiliyorsun." Dora duraksadı. "Ama sen ve o hiç benzemiyorsunuz, Elias. Lord Hollowvale son derece kötüydü. Merhamet veya acıma kavramı yoktu onda. Onun bir başkasının acısından dolayı acı çektiğini hayal bile edemiyorum."

Elias buna kaşlarını çatarak baktı. "Ama ayrılmamın bir nedeni de bu," dedi.

"Oradaki perilerin hepsi çok zalim ve pervasız. Kasten mi böyle davranıyorlar bilmiyorum ama oldukları şey bu." Rahatsız bir şekilde Dora'dan gözlerini kaçırdı. "İngiltere'nin daha iyi ola-

cağını ummuştum. Ama bazı açılardan çok daha kötü. En azından perilerin kendi kötülükleri hakkında bir fikri yok ama insanlar ne olduklarını gayet iyi biliyorlar ve işleri bu şekilde yapmayı seçiyorlar."

"Ama periler diyarında büyüdüysen," diye sordu Dora, "o zaman nasıl savaşa dahil oldun? Kendinle ilgili olarak bir İngiliz olma kavramına sahip olmamalısın... o zaman neden gidip Fransızlarla savaşasın ki?"

Elias buruk bir şekilde gülümsedi. "Periler diyarından ayrıldığımda hâlâ gençtim," dedi. "Buraya gelmeden önce İngiltere hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında kendimi düşkünler evinde buldum. Savaş vergileri yüzünden herkes açlıktan ölüyordu. Aklında bulunsun ben kendimi aç bırakmıyordum, ihtiyacım olanları çalmakta hayli iyiydim. Ama o kadar çok insanın tüm bu sefaletin sebebinin Fransızlar olduğunu söylediğini duydum ki... Onlar düpedüz kötüydü, İngilizlerin başına gelen her kötülüğün sebebi onlardı. Periler yalan söyleyemediği için henüz yalanın ne olduğunu bilmiyordum. Fransızları yenersem belki de her şeyin daha iyi olacağına inanıyordum."

Dora derin bir iç çekti. "Ah Tanrım," diye mırıldandı. "Sanırım tüm bunların nasıl sonuçlandığını görebiliyorum."

"Fransızlar asla sorun değildi," diye kabul etti Elias. "Ya da en azından tüm sorun onlar değildi. Geri döndüğümde ve unvanımı aldığımda, aniden tamamen farklı bir toplum seviyesine ulaşma şansım oldu. Tüm İngiltere'nin Fransızlar yüzünden acı çektiğini sanıyordum. Ama bu doğru değildi. Aristokratlar her zaman iyi durumdaydılar ve hâlâ da öyle olmaya devam ediyorlar. Onlar İngiltere'nin yerel perileri, gittikleri yerde kaos yaratıyorlar ve her zaman kendilerini yüceltmeyi düşünüyorlar."

Dora bunu uzun bir süre düşündü. "Ben de onlardan biriyim," dedi. Bu bir yakınma değil, bir gözlemdi.

Elias ona baktı. "Sen de öylesin," dedi. "Ve şimdi ben de öyleyim. Hepinizin hata yapmasını izliyormuşum gibi kendimi herkesten ayrı düşünmeyi bırakmalıyım. Ben de hatalar yaptım."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Sen, Albert ve ailesi bana umut veriyorsunuz, Dora. Belki de her şey bir bütün olarak değişmeyecek... ama en azından sonunda başladığım dünyadan daha iyi bir şey buldum."

Elias kolunu tekrar indirdi ama eli yanında değil, Dora'nın kolunda durdu. Bu beklenmedik temas karşısında Dora gözlerini kırpıştırdı. İkisinin de elleri çıplaktı ve bu hareketin sonucunda aniden bir yakınlık oluştu. Dora'nın bir adamın elini kendisininkiyle karşılaştırmak için nadiren fırsatı olmuştu ama Elias parmaklarını birbirine doladığında, onunkine kıyasla ne kadar küçük bir eli olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Bu bunaltıcı olmaktan çok rahatlatıcıydı.

Dora da karşılığında parmaklarını sıktı. Bu, Elias'ın sesindeki minnettarlık dengesini kaybetmesine neden oldu. Yeniden sıcaklık ve çırpınma hissi geri dönmüştü ve aynı zamanda bu iltifatı hak etmediğinden endişeleniyordu Dora. *Şimdiye kadar düşkünler evlerinde işe yarar hiçbir şey bulamadım,* diye düşündü. *O, yarın da son birkaç gündür olduğu kadar sinirli olacak.*

"Gitmeden önce bana o makaleyi verirsen," dedi Dora aniden, "yarın tercüme ederim."

Elias ona yandan bir bakış attı. "Ve bunun için düşkünler evleriyle katılman gereken balo arasında zaman bulabilecek misin?" diye sordu. Sesinde nazik bir şaşkınlık vardı.

"Zaman bulacağım," dedi Dora emin bir şekilde.

O altın gözler kendisine odaklanmıştı. Elias, tanıştıklarından beri ikinci kez ona o kadar yakından baktı ve Dora, bakışlarının derisinin altına işlediğini hissetti.

"O zaman bunu sana bırakıyorum," dedi sonunda.

Elias elini onun elinden çekti, Dora başta derin ve boş bir hayal kırıklığı hissetti. Ancak kısa süre sonra Elias kolunu omuzlarına doladı ve onu nazikçe yanına çekti.

Vücudunun sıcaklığı, temas ettiği yerde ona nüfuz etti ve puslu bir mutlulukla vücuduna işledi. Elias ona bakarken yüz hatlarında uhrevi mavi fener ışığı titreşiyordu ama Dora ifadesi-

ni tam olarak anlayamadı. Yüzünde gördüğü pek çok ifadeden daha huzurluydu ama aynı zamanda hafif bir kafa karışıklığı da vardı.

"Elias?" diye sordu Dora sakince. "Ne yapıyorsun?"

Elias kaşlarını çattı. Bir anlığına Dora, *O farkında değil,* diye düşündü. Ama Elias sessizce boğazını temizledi ve tekrar uzaklara baktı. "Soğuğu hissetmiyorsun, değil mi?" dedi. "Bir şeyleri normalde olması gerektiği gibi hissetmediğini söylediğini hatırlıyorum. Giysilerin nemli. Bu şekilde gerçekten hastalanacaksın."

Dora buna gülümsedi. Soğuk onu gerçekten rahatsız etmiyordu... ama denese bile sıcaklığını görmezden gelemezdi. Elias'a doğru kıvrıldı, yanağını göğsüne yasladı. Gömleğini kaplayan, hatta tenine sinmiş yine o hafif reçine kokusu vardı.

Bir süre daha konuşmadılar. Pek gerek duymadılar. Ancak Dora onun kalbinin düzenli atışlarını dinlerken zihninin başka yerlere kaymasına izin verdi.

Elias bir peri ya da kısmen peri olabilir, diye düşündü. *Ama kalbi herkesinki gibi atıyor.*

Sonunda fener dengesiz bir şekilde titremeye başladı ve Elias sıkıntıyla iç çekti. "İkimiz de tekrar bakılacak kadar ilgi çekici hâle gelmeden önce geri dönmene yardım etmeliyim," diye mırıldandı. Yavaşça omuzlarındaki tutuşunu gevşetti. Bu sefer sıcaklığı geçince, Dora soğuğu hissetmiş olması gerektiğini düşündü, çünkü onun yokluğu çok önemli bir şeyin eksik olduğunu hissettirdi.

Elias yeniden kolunu tuttu ve onu tekrar içeri, merdivenlerden yukarı çıkarıp odasına götürdü. Dora kendini ona daha uzun süre sarılmanın yollarını düşünürken buldu –ertelenemeyecek kadar önemli olabilecek konuşma konuları– ama aklına hiçbir şey gelmedi. Bunun yerine Elias kolunu bıraktı ve benzer şeyler düşündüğünü ima eden bir şekilde gülümsedi.

"İyi geceler, Dora," dedi yumuşak bir sesle. "Tatlı rüyalar."

Dora bakışlarını ondan ayırmakta zorlandı. "Ve... sana da," dedi, ama kelimeler zavallı ve yetersiz geldi. *Başka bir şey söy-*

lememe gerektiğinden eminim, diye düşündü kararsızca. *Bu yeterli gelmedi. Normal bir insan ne söyleyeceğini bilirdi.*

Elias sabırla bekledi ve Dora geç de olsa odasına girmesi gerektiğini fark etti. İçeri girmek için döndü, gözlerinin sırtına dikilmiş olduğunun farkındaydı.

Dora yatağının örtülerinin altına girerken gözlerini kapattı ve rüyasında görebileceği tatlı şeyler düşünmeye çalıştı. Garip bir şekilde, aklına sadece Elias'ın elinin sıcaklığı ve tatlı reçine kokusu geliyordu.

12

Leydi Hayworth'e dönüş saatleriyle ilgili ne söylenmiş olursa olsun, uyanır uyanmaz Hayworth Evi'ne geri dönmediler. Bunun yerine Leydi Carroway onları kahvaltı için alt katta ağırlamakta ısrar etti ve orada epeyce vakit geçirdiler. Gayriresmî kahvaltı oturma düzeni göz önüne alındığında belki de Albert'ın kardeşi Edward'ın, Vanessa'nın yanında oturması kimseyi şaşırtmamalıydı ama bu Dora'nın kuzeniyle herhangi bir önemli konuşma yapmasını etkili bir şekilde engelledi. Bunun yerine gizlice Elias'ı aradı ama hayal kırıklığına uğrayarak onu hiçbir yerde bulamadı.

Ancak Albert'ın önünde o makale duruyordu, bu da Elias'ın çoktan gitmiş olduğunu düşündürdü. Şu anda kahvesini içerken bir parşömen parçasına notlar karalıyordu. Dora'yı şaşırtan bir şekilde, Bayan Jennings bir noktada gelmiş ve Albert'ın hemen yanına yerleşmişti; Albert çalışırken ara sıra birbirleriyle hoşça konuşuyorlardı. Dora ikisine doğru yöneldi ve Albert'ın diğer tarafına oturdu.

"Çok ilerlediniz mi?" diye sordu Dora.

"Sadece birkaç sayfa oldu," dedi Albert, esnemesini bastırarak. "Uyanalı çok olmadı. Elias geri kalanını halletmek için gönüllü olduğunuzu söyledi ama en azından bir başlangıç yapmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Dora, Albert konuşurken sesinde veya yüz hatlarında bir miktar da olsa huysuzluk aradı ama bulamadı. Belli belirsiz ra-

hatlamış hissederek gülümsedi. Bayan Jennings orada bulunduğundan, bir sonraki sorusunu olabildiğince genel bir şekilde sordu. "Peki uygun bir şekilde özür diledi, öyle mi?"

Albert esnerken kıkırdadı, bu da kekelemesine neden oldu. "Fazlasıyla," demeyi başardı. "Zavallı adam. Ona ne *söylediniz*, Bayan Ettings?"

Dora oradaki yiyeceklerle çok ilgileniyormuş gibi tabağına baktı. Soruyu cevaplamak yerine, "Her hâlükârda özür dilerdi," dedi. "Eninde sonunda."

"Ah, buna inanırım işte," dedi Albert. "Hiçbir şey olmasa bile, Elias sonunda Fransızcasının ne kadar berbat olduğunu ve daha iyi öğrenmek istemediğini hatırlardı." Dora'ya ilgi dolu bir bakış attı. "Bugün düşkünler evlerine gitmeye devam etmeyi planlıyordum. Normalde çok sık gitmem ama tüm koşullar göz önüne alındığında..." Albert zaman sınırlarını belirtmeyecek kadar kibar olduğundan usulca sustu. Başını iki yana salladı. "Yine bana mı katılacaksınız yoksa bu makaleyi bitirmek için evde mi kalacaksınız?"

Dora kaşlarını çattı. "Sizinle geleceğim," dedi. "Bu akşam baloya hasta olduğumu bahane ederek gitmemeyi düşünüyorum ve o zaman makaleyi bitiririm."

"Ah, lütfen böyle yapmayın," dedi Bayan Jennings. "Siz olmadan da düşkünler evlerinde birkaç soru sorabilirim, Bayan Ettings."

Albert, refakatçiye şaşkın bir bakış attı. "Eğer refakat edecek kimseniz yoksa Bayan Jennings," dedi, "zamanınızın karşılığını alamayacağınızı varsaymak zorundayım."

Bayan Jennings ona kırgın bir bakış attı. "Bayan Ettings günü içeride geçirmeyi düşünüyorsa," diye cevapladı, "o zaman bugün başka bir şeyle meşgul olmayacağım. *Koşullar* göz önüne alındığında, bu konuyu sonuna kadar götürmek istememin o kadar da inanılmaz olduğunu düşünmüyorum."

Dora sandalyesinde doğruldu. "Bayan Jennings?" diye sordu. "Bu sabah Leydi Carroway ile konuştunuz mu?"

Bayan Jennings bunun üzerine kızardı. "Evet, konuştum," dedi. "Burada bulunabileceğinizi söylediklerinde Hayworth Evi'nden yürüyerek geldim, çünkü bugün yine Bay Lowe ile dışarıda olmanızın muhtemel olduğunu düşündüm. Leydi Carroway beni kahvaltıya davet edecek kadar nazikti. Aslında yapmamalıydı ama çok zarif davrandı."

Dora, Bayan Jennings'in ondan bahsederken gösterdiği utangaçlıktan dolayı Leydi Carroway'in başka bir yetimhaneye destek olma niyetini iletmediğinden şüpheleniyordu. Yine de Dora, son birkaç gündür gördükleri göz önüne alındığında eski mürebbiyenin onu etkilemiş olması gerektiğini bekliyordu.

"Pekâlâ, yardım için mutlu olurum," diye itiraf etti Albert. "Çocukların benimle konuşmasını sağlamada o kadar başarılı değilim. Çok sayıda iğne ve tadı korkunç olan ilaç tavsiyesinin de işimi kolaylaştırmadığını sanıyorum."

"Ben de gideceğim," dedi Vanessa, Dora'nın diğer tarafından. Masada oturan üç kişi ona dönüp gözlerini kırpıştırdılar, çünkü muhtemelen bilerek yapmasa da onlara gizlice yaklaşmıştı. "Dora, Bayan Jennings'le beraber sorduğu sorulardan bana bahsetmişti. Sanırım onun yerine ben geçebilirim." Dora'nın kuzeni duraksadı ve Albert'a doğru belirsiz bir bakış attı. "Eğer beni de yanınızda götürmenizde bir sakınca yoksa tabii."

Dora, Vanessa'ya baktı. *Edward ilgi gösteriyor,* diye düşündü. *Frances yenge, Vanessa'nın Albert'la böyle kaçıp gitmesinden hoşlanmayacaktır. Bunun onunla bir tartışmaya yol açacağı kesin.*

Vanessa, Dora'nın bakışları altında kızardı ve bakışlarını yere indirdi.

"Bayan Ettings'in yanındaki genç hanımların dirayetini sorgulamayı bıraktım," dedi Albert, Vanessa'ya pişmanlıkla. "Bunun üstesinden gelebileceğinizden eminseniz, sizi de yanımda götürürüm ve Bayan Jennings'in de refakat edeceği biri olur."

"Emin değilim," diye itiraf etti Vanessa. "Ama bu Dora için önemli ve bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Albert buna gülümsedi. "Eh, kimse sizi nedenleriniz için suç-

layamaz," dedi. "Kahvemi bitireceğim, sonrasında gidebiliriz."

Frances yenge bu durumdan *pek* memnun olmadı. Çok geçmeden Dora, annesinin Vanessa'yı yüzünde normalde Dora için sakladığı öfkeli, yılgın bir ifadeyle koridora sürüklediğini gördü. Vanessa birkaç dakika sonra geri geldi, kızarmış ve üzgündü. Yine de kararlı bir şekilde Albert'a doğru gitti ve Bayan Jennings'i kolundan tuttu.

Dora bu konuda hafif bir suçluluk hissetti ama bu genel olarak tuhaf bir rahatlamayla gölgelendi. Gördüğü aynı korkunç şeyleri Vanessa'nın görüp anlayabileceği düşüncesi Dora'yı teselli etti.

"Gitme zamanımız çoktan geldi de geçti, Dora," diye çıkıştı Frances yenge, içeri doğru yürürken. Yüzündeki karanlık ifade, Vanessa ile olan tartışmasının bir sonuca varmaktan çok uzak olduğunu gösteriyordu. "Misafirlik süremizi fazla uzatmak istemeyiz."

Dora, masanın üzerindeki makale ile kısmen çevrilmiş kısmını hızla aldı. Frances yenge şüpheyle, "Peki *o* ne?" diye sordu.

"Sadece biraz Fransız şiiri," diye yalan söyledi Dora. "Leydi Carroway bunu bana kütüphanesinden ödünç verdi."

Çok şükür Frances yenge, Dora'nın hikâyesinde bir tutarsızlık bulmak için küçük kitaba yeterince yakından bakmadı. Dora'yı diğer kolundan tutup kapıya doğru çekiştirdi. Frances yenge, Dora'yı arabaya bindirip Hayworth Evi'ne geri dönmeden önce sadece Leydi Carroway'e misafirperverliği için teşekkür etmek için durakladılar.

Frances yenge arabaya biner binmez, "Vanessa'nın bu aptalca davranışının seninle bir ilgisi var," dedi. "Bunu biliyorum."

Dora karşılık olarak yengesine boş boş baktı. Elbette Vanessa'nın bu sabahki davranışıyla ilgisi vardı ama bazen sadece yarım bir ruha sahip olmanın avantajları da vardı. "Nasıl yapmış olabileceğimi bilmiyorum," dedi Dora. "Ama sanırım bu mümkün."

"Sıradaki Carroway Vikontu, Vanessa'ya ilgi göstermeye başlamıştı!" diye tısladı Frances yenge. "Ve şimdi *onunla* değil, sakat kardeşiyle birlikte senin yerine gitti!"

Dora'nın midesinde soğuk, donuk bir öfke büyüdü. Elias bir keresinde Albert'a onun önünde sakat demişti ama bu kelimeyi söylediğinde bu kadar kötü çağrışımlar yapmamıştı. Yengesinin kelimeyi söyleyiş biçimi kulağa iğrenç ve utanç verici geliyordu.

"Bay Lowe, Fransa'da bizleri korurken bu hâle geldi," dedi Dora. Bunu mükemmel bir dinginlikle söyledi ama başka türlü olmasını tercih ederdi. "Çok iyi ve yardımsever bir adam. Ve Vanessa, kardeşi yerine onunla evlenmek *isterse,* ona çok iyi davranacağına inanıyorum."

Dora'nın kulaklarında bir çat sesi yankılandı. Görüşü bulanıklaştı. Yengesinin yüzüne vurduğunu fark etmesi biraz zaman aldı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve avucunu yanağına bastırmak için uzandı. Acı donuk ve uzak geldi ama bu hareketin ardındaki duygu daha derinlerine işledi, kalbinin etrafına yavaşça dolandı.

"Siz ikiniz Londra'ya ayak bastığımız ilk andan itibaren beni bir an bile düşünmediniz," diye haykırdı Frances yenge, yüzü kıpkırmızı ve bedbaht bir hâldeydi. "Benim için neyin tehlikede olduğuna dair hiçbir fikriniz yok. Lord Lockheed benden önce ölürse unvanı aktarılacak ve benim sadece acınası bir gelirim olacak! Kızımın kocasının cömertliğiyle hayatta kalmak zorunda olacağım. Nerede yaşayacağım, Dora? Kesinlikle bir doktorla değil! Belki o hayat sana yeter ama sen zaten güç bela bir insan sayılırsın!"

Dora tepki vermedi. Tepki vermesine *gerek* olmadığını fark etmişti. Daha ziyade hep olduğu oyuncak bebek gibi orada oturabilir ve bu korkunç ânın hiçbir sonuç doğurmadan geçmesine izin verebilirdi.

Gözlerini arabanın penceresine çevirdi, Frances yengenin düşkünler evlerinde çocuklarla ilgilendiğini düşündü. Bu dramatik anlamda o kadar beklenmedik bir görüntüydü ki Dora bunun üzerine hafifçe gülümsemeyi başardı.

"...tek bir an bile odaklanmaktan âciz!" diye bağırdı Frances yenge. "Bay Lowe'un sana henüz bir şey teklif etmemiş olmasına şaşmamalı, seni kukla!"

Teklif etmeyecek, diye düşündü Dora. Bu fikir Frances yengenin öfkesi karşısında onu biraz olsun tatmin etti ama aynı zamanda bıkkın ve yorgun da hissettirdi. *Kimse teklif etmeyecek.*

Arabaları kontesin evinin dışında durdu. Frances yenge kendini biraz sakinleştirmeye zorladı ama Dora'yı arabadan çekiştirirken vücudu hâlâ titriyordu.

Hayworth Evi'ne doğru kapıdan hızla girerlerken, "Bugün yüzünü görmek istemiyorum," dedi Frances yenge. "Baloya kadar seni bir kez bile görmeyeyim, Dora, seni uyarıyorum!"

Dora buna cevap vermedi. *Bu sorun olmayacak,* diye düşündü içinden. *Ben de seni görmek istemiyorum.*

Dora günün geri kalanını yatak odasında, önünde makaleyle geçirdi. Kısa olmasına rağmen son derece karmaşıktı ve büyülü şeyler için teknik terimler olduğunu varsaydığı birçok garip kelime içeriyordu. Neyse ki Albert'ın kısmi tercümesi Dora'ya bu kelimelerden bazılarının referanslarını vermişti; geri kalanını çevirmeyip bağlamlarından tahmin etti.

Makalenin büyük bölümü farklı dönemlerden lanetlerin ve bunların varsayılan tedavilerinin bir derlemesi gibi görünüyordu. Dora yazılanların çok azını anlıyordu ama Elias'ın ilgisini çeken asıl şey olması gerektiğini düşündüğü bir uyku lanetine atıfta bulunulduğunu gördü. Bu bölümün doğruluğundan tamamen emin olmak için fazladan zaman harcadı. Ne yazık ki bu özel lanetin tedavisi gerçek aşkın öpücüğüydü ve Dora böyle bir tedavinin hem çok nadir olduğundan hem de yetim çocuklar için uygulanmayacağından şüpheleniyordu.

İş zihinsel olarak yorucuydu ve bu da iyi bir şeydi: Yengesinin sözleri üzerinde durmasına mâni oluyordu. Zihninin dibindeki çirkinlik yığını daha önce hiç olmadığı kadar büyüktü ve bilincinin yüzeyine tehlikeli bir şekilde baskı yapıyordu. Dora bunun bir sorun hâline geldiğini biliyordu ama bununla ne yapacağını

bilmediği için onu görmezden gelmeye devam etti. Vanessa'nın yapabileceği gibi yastığının üzerinde hıçkırarak ağlayamazdı ve teselli için başvurabileceği kimse yoktu ve bu yüzden tüm bu zaman boyunca dikkatini çeken rahatsızlığın belli belirsiz farkında olarak tercümesine devam etti.

Dora makalenin yaklaşık dörtte üçünü bitirmişti ki aşağıda bir kargaşa duydu. Koridora bakmak için kapıya doğru gidip gıcırdatarak açtı. Sesler ona doğru süzüldü.

"...gayet iyi, Bay Lowe," diyordu Bayan Jennings nefes nefese. "Küçük bir çürük beni hasta edip yataklara düşürmez."

"En azından üzerine serin bir bez koymalısınız," dedi Albert, sesinde belirgin bir endişeyle. "Artık kanamıyor, değil mi?"

Dora, yengesinin gözden uzak durma emrini bir an için unutarak odasından çıktı. Merdivenlere ulaştığında Albert, Vanessa ve Bayan Jennings'in geri döndüğünü gördü, ancak Bayan Jennings, Vanessa'nın koluna hafifçe yaslanmıştı ve sağ gözünün kenarında yavaşça koyulaşan bir morluk vardı. Albert'ın yüzü endişe doluydu ve Vanessa da benzer bir korkuyu paylaşıyordu.

Vanessa, "Lütfen oturur musunuz?" diye sordu Bayan Jennings'e. "Bakalım biraz çay getirebilecek miyiz."

"Tanrı aşkına, ne oldu?" diye sordu Dora, merdivenlerin tepesinden.

Vanessa, Dora'ya hızla baktı. İfadesi daha da sıkıntılı bir hâl aldı. "Ah, Dora," dedi. "Ben... çok korkunç, üzgünüm. Sanırım anlatabilmem için hepimizin biraz çay içmesi gerek."

Birkaç dakika sonra hepsi sabah odasına yerleştikten ve onlar için bir çaydanlık getirildikten sonra Vanessa açıklamaya başladı. "Cleveland Sokağı Düşkünler Evi'ne gittik, sanırım ilk gittiğin yer burasıydı?" dedi. "Bayan Jennings ile çocuklara sorular soruyorduk ve oğlanlardan biri bize şöyle dedi–"

Bayan Jennings canlı bir öfkeyle, "O George Ricks denen korkunç yaratık!" diye patladı aniden. "O hamile kadını sokağa attı ve onu hiç içeri almamış gibi davrandı! Bay Lowe itiraz etmek için orada olmasaydı onu sokakta doğum yapmaya zorlayacaktı!"

Albert, Bayan Jennings'in hemen yanına yerleşmişti, hâlâ onu gözündeki korkunç morluğa ıslak bir bez bastırmaya ikna etmeye çalışıyordu ama Bayan Jennings fark etmemiş gibiydi. "Daha çok sizin itiraz ettiğinizi hatırlıyorum, Bayan Jennings," dedi Albert mesafeli bir tonda. "Yine de izin verseydiniz bu işi ben de yapardım."

"Bayan Jennings düşkünler evi müdürünün karşısına dikildi," dedi Vanessa alçak sesle. Dora'nın kuzeni solgun bir yüzle sandalyesine kıvrılmıştı. Çay fincanındaki parmakları titriyordu. "Adam ona küstahlığı yüzünden vurdu. Sanırım kol düğmesi de gözüne çarpmış olabilir." Vanessa durakladı ve dudaklarında korku dolu bir gülümseme belirdi. "Bay Lowe ona karşılık verdi, bahse girerim çok daha sertçe."

Dora, Albert'ın gümüş sağ eline kaşlarını çatarak baktı. İlk başta üzerindeki kanın Bayan Jennings'in yarasından kaynaklandığını varsaymıştı ama şimdi baktığında bunun *çok fazla* kan olduğunu fark etti.

"Keşke orada olup bunu görebilseydim," diye mırıldandı Dora. O anda sert metalin düşkünler evi yöneticisinin yüzüne inerken yaratacağı acıyı görmekten daha büyük bir tatmin hayal edemiyordu.

"Bu sefil insan müsveddesi daha da kötüsünü hak ediyordu," dedi Bayan Jennings öfkeyle. "O adamın o düşkünler evinin başında kalmasına izin verilmemeli, Bay Lowe! Kesinlikle bu türden bir şey yasadışı olmalı–*ah*!" Eski mürebbiye hararetle kolunu sallarken bez gözüne öyle acı verici bir şekilde çarptı ki sertçe nefesini verdi.

Albert, çenesini tutup onu yerinde tutmak için uzanarak, "Lütfen kıpırdamayın, Bayan Jennings," diye yalvardı. "Hâlâ gözünüzün yakınında bir kesik var ve şiştiğinde çok tatsız olacak." Başını iki yana salladı. "*Birisi* bir şeyler yapacak. Ama bu siz olmayacaksınız. Hiçbiriniz olmayacak. Lütfen o adamın kaderini bana bırakın."

Dora, düşkünler evi yöneticisinin Bayan Jennings'in korktuğu kadar kolay kurtulamayacağını umuyordu. Albert'ın gözlerinde daha önce hiç görmediği sert bir bakış vardı.

Albert, Bayan Jennings'ten uzaklaşsa da bezi dikkatlice gözüne bastırdı. "Bu arada, son birkaç güne ait notlarınızı isteye-

ceğim, Bayan Jennings," dedi. "Ve Bayan Ettings, tercümede ne kadar ilerlediyseniz, onu da yanımda götürmek istiyorum."

Dora, tercümenin yaptığı kadarını almak üzere yukarı çıktı. Albert ayrılmak üzere bir kez daha kendini hemen topladı ama Bayan Jennings'in sabah Carroway Evi'ne gelip gözünü tekrar kontrol ettirmesi için ısrar etti. İkisi de gittikten sonra Dora, dikkatini sandalyesinde kıvrıldığı yerden henüz kıpırdamamış olan Vanessa'ya çevirdi.

"Üzgünsün," dedi Dora.

"Ah, Dora," dedi Vanessa sesi titreyerek. "Nasıl *olmayayım* ki? Orada olduğum süre boyunca rahatsız olmamak için çok uğraştım ama korkunçtu!" Gözleri doldu. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbirini unutamıyorum. Bu gece aptal bir baloya gitmeyi hayal bile edemiyorum!"

Dora, kuzeninin yanındaki sandalyeye oturup ona sarıldı. Vanessa da ona sarılıp burnunu omzuna doğru gömdü. "Seni bu kadar üzgün görmek beni bu kadar rahatlatmamalı," dedi Dora. "Ama elimde değil. Bu konuda benimle aynı fikirde olacağına inanmak istedim ve öyle de oldun."

Vanessa güçlükle yutkundu. "Bu konuda ne yapacağımı bile bilmiyorum, Dora," dedi. "Her şey çok bunaltıcı görünüyor."

Elias'ın küçük kötülükler hakkında söylediklerini hatırlayarak, "Elimizden geldiğince düzeltebilmek için, küçük küçük şeyler seçmeliyiz," dedi Dora. "Elias'ın Jane'i iyileştirmesine ve belki de bu korkunç vebayı ortadan kaldırmasına yardım etmeye karar verdim. Ama belki sen başka bir şey seçersin."

Vanessa dudağını ısırdı, belli ki bu konu hakkında düşünüyordu. Ancak konuşmaları odaya girip ellerini çırpan Leydi Hayworth tarafından bölündü.

"Halinize bakın!" dedi kontes onaylamayan bir bakışla. "Baloya çok az zaman kaldı ve ikiniz de giyinmemişsiniz!"

Vanessa tereddüt etti ve kollarını Dora'ya daha sıkı sardı. "Kendimi... iyi hissetmiyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Gitmesem daha iyi olur, Leydi Hayworth."

Kontes güldü. Dora bunun Vanessa'nın bariz sıkıntısına garip bir tepki olduğunu düşündü ama muhtemelen bu konuda yorum yapacak en iyi kişi o değildi. "Söylentiye göre Lord Carroway'in en büyük oğlu aniden katılmaya karar vermiş," dedi Leydi Hayworth. "Sizinle daha fazla zaman geçirmeyi planlıyor. Yatağınızda ölüm döşeğinde olsaydınız bile, Bayan Ettings, yine de gidiyor olurdunuz."

Vanessa kaşlarını çattı. Frances yenge kızının duygu durumlarıyla nadiren ters düşerdi ama adil olmak gerekirse, diye düşündü Dora, Vanessa'nın pek *duygu durumu* değişmezdi. "Belki de annem–" titrek bir şekilde başladı.

Leydi Hayworth sert bir bakışla, "Annen benimle aynı fikirde olacaktır," diyerek Vanessa'yı azarladı. "Ona ikinize karşı fazla anlayışlı davrandığını söyledim. Belki de anneler taşrada çocuklarına böyle davranıyordur ama burada bu hiç uygun değil." Kontes ikisine de son derece ters bir şekilde baktı.

"İkinizin de giyinmesinin zamanı geldi," dedi ve bu sefer sesinde meşum bir ton vardı.

Vanessa daha fazla itiraz etmek istemediğinden uysalca ayağa kalktı. Dora üst kattaki makalenin son kısmını düşündü ama kontesin yüzündeki ifade karanlıktı ve Frances yenge ile önceki araba gezisinden sonra Dora, bu konuda kazanma şansının çok az olduğundan şüphelendi. Vanessa'nın ardından sessizce ayağa kalktı ve kuzeni merdivenlerden çıkarken takip etti.

Hizmetçilerden sadece biri Dora'nın elbisesine yardım etmek için gönderilmişti; Vanessa, Edward'ın dikkatini çektiğine göre Dora'nın bir kez daha arka plana atıldığı açıktı. Yanında çok az elbisesi olduğundan Leydi Carroway'in ona verdiği nane yeşili elbiseyi giydi ve bir kez daha yanlarından gizlice iğneyle daralttı. Elbise ne kadar pahalı görünse de elden düşme olduğu belliydi ama Dora'ya kendini Vanessa'nın sarılmalarından biri gibi sıcak ve rahat hissettirdi. Bir yanı Leydi Carroway'in oğluyla baloya katılacağı ve Dora'nın hediyesini kullandığını görmekten memnun olacağını umuyordu.

Hizmetçi, kalan zamanlarında saçını elinden geldiğince şekillendirdi. Dora'nın bu sefer takacak mücevheri yoktu ama acıyan bakışlar dışında ilgi görmesi pek olası olmadığından daha fazla süslenmeye muhtemelen gerek yoktu.

Sarı saçları yakutlarla bezeli Vanessa, yepyeni kahverengi ve altın rengi bir elbise giymişti. Yaşlı cadalozların, kuzeninin bu gece özellikle dikkat çekici olmasını sağlamak için ellerinden geleni yaptıkları çok açıktı. Vanessa sakin ve kendinden emin görünüyordu ama Dora, tüm bu süsün püsün altında o gün olanlar yüzünden hâlâ sessizce üzgün hissettiğini anlayabiliyordu.

Dora, Vanessa ve Frances yenge ona katıldıklarında kontes çoktan arabada bekliyordu. Üzerinde canlı renkte bir bordo elbise ile bir sürü mücevher vardı; o anda ona bakan Dora, Elias'ın nefret ettiği her şeyin simgesi olduğunu düşündü.

Vanessa yerine yerleşirken Leydi Hayworth, "İşte buradasın," diye mırıldandı. "Ah, kendine bir bak! O baloya giriş yapman için sabırsızlanıyorum. Tüm kadınlar kıskançlıktan morararacak, değil mi?" Çok iyi bir şaka duymuş gibi kıkırdayan Frances yengeye kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Leydi Hayworth," dedi Vanessa sessizce. Ancak bu kibar bir ezbere yanıttı, çoktan arabanın penceresinden dışarı bakıyordu ve Dora, kuzeninin aklının elbiseler ve balolar gibi şeylerden çok uzaklarda olduğundan şüphelendi.

Frances yenge, "Elbette Albert'ı olabildiğince meşgul edeceksin," dedi Dora'ya soğuk bir tonda. "Eğer Vanessa'ya hâlâ ilgi duyuyorsa bunu çok fazla göstermesine izin verilmemeli, yoksa Edward kendi ilgisini gözden geçirebilir."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye söz verdi Dora. Ama baloyu neredeyse Vanessa kadar az düşünüyordu, tüm düşünceleri hâlâ odasındaki makalenin son çeyreğindeydi.

13

Leydi Cushing'in balosu, Carroway Evi'nde katıldıkları balodan çok daha görkemliydi; kalabalık daha küçük ve seçkindi, kıyafetler de buna bağlı olarak daha pahalıydı. Tavanda, duvarlarda yansımalar oluşturan kristal parçalarıyla kocaman bir avize asılıydı ve ahşap zeminin tamamına tebeşirle süslü geometrik şekiller çizilmişti.

Bu etkinliğe dans tüm hızıyla devam ederken, modaya uygun bir şekilde geç gelmişlerdi. Tahmin edilebileceği gibi Dora yengesiyle köşede otururken, Vanessa'nın başına kibar dans istekleriyle üşüşmüşlerdi. Ama balonun ilerleyen vakitlerinde Albert ortaya çıktı, öğleden sonraki etkinlikler ve parti arasında onu meşgul eden her neyse canı sıkkındı. Frances yenge ve kontesi çok memnun ederek kısa süre sonra Dora'ya ilk dansını teklif etmek için yanına geldi.

Dans pistine çıktıklarında Albert, "Tanrı'nın izniyle Müdür Ricks uzun süre görevinde kalmayacak," dedi. "Babam konuyu kendisi ele aldı."

Dora kaşlarını çattı. "Ama şu anda Müdür Ricks hâlâ görevde mi?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandı Albert sıkkın bir şekilde. "Bu öğleden sonra onu daha fazla kötü muamelede bulunmaktan vazgeçirmek için elimden geleni yaptım ama onu bir anda görevden almak o kadar kolay değil. Onu yaptıklarından alıkoyan bir

yasa yok ve yerini almaya istekli pek fazla insan da yok. Ancak Müdür Ricks'in sahip olduğu konumdan çok daha zengin göründüğü aklıma geldi. Eğer haklıysam ve düşkünler evinde zimmetine para geçiriyorsa, hırsızlığıyla ilgili kısa bir soruşturma ahlaki öfkenin başaramayacağını başarabilir."

Dora içini çekti. "Ahlaki öfke herhangi bir şey başardı mı merak etmeye başladım," diye mırıldandı. "Bu balo salonlarının dışındaki meseleler söz konusu olduğunda hiç böyle bir öfke hissetmiyoruz." Sonra gözlerini kırpıştırarak, "Ah. Özür dilerim. Bu biraz kasvetli oldu." dedi.

Albert ona alaycı biçimde gülümsedi. "Sadece bu gecelik bu duyguyu paylaşıyorum," dedi. "İyi şans ve bol şarapla yarına kadar iyimserliğimi yeniden kazanmayı umuyorum." Albert'ın gözleri onun omzunun üzerinden odaklandı ve Dora, Vanessa ile Edward'ı, onlardan pek de uzak olmayan bir yerde dans ederken gördü. "Kuzeninize hayli yakın görünüyorsunuz, Bayan Ettings," dedi Albert mesafeli bir tonda. "Bana dürüst fikrinizi söyleyerek büyük bir iyilik yapabilir ve onun nasıl bir eş olabileceğini söyler misiniz?"

Dora meraklı bir şekilde ona baktığında Albert kızardı. "Ah, benim için değil!" diye güvence verdi ona. "Edward'ın ona ilgi gösterdiğini fark etmiş olmalısınız. Çok daha önce kuzeniniz hakkındaki fikrimi sormuştu ve ona verecek cevabım yoktu. Bugünden sonra kuzeninizin çok sadık olduğuna inanıyorum ama bunun dışında hakkında çok az şey bildiğimi fark ettim."

Dora şaşkın bir şekilde Albert'a gülümsedi. "Vanessa'yla çok yakınım," dedi. "Önyargılı olma ihtimalimin yüksek olduğunu kesinlikle biliyor olmalısınız."

Albert bunu düşündü. "Elbette haklısınız," diye kabul etti. "Ama buna rağmen bir şekilde, sizin fikrinizin çoğu kişiden daha güvenilir olduğundan şüpheleniyorum. Sanırım kelimelerinizi sakındığınızı hiç görmedim, Bayan Ettings."

Dans sona erdi. Fakat Dora kendi kendine düşünerek, kolunu Albert'ın kolunda tuttu. "Ben düşünürken odada bir tur atabilir

miyiz?" diye sordu. "Henüz yengemin yanına geri dönmek istemiyorum."

Albert zorunlu olarak kabul etti ve dans pistinden ayrıldılar. Dora düşüncelerini toparlamak için birkaç dakika daha harcadı. "Size gerçeği söyleyeceğim, Bay Lowe," dedi sonunda. "Ama yalnızca kardeşiniz hakkında bana aynı ayrıcalığı sunarsanız. Bunun kabul edilebilir olduğunu umuyorum?"

"Bu elbette adil," diye kabul etti Albert. "Benim açımdan kötüleyecek pek bir şey yok. Edward her zaman onurlu olmak ve hem görevine hem de ailesine karşı sorumluluklarını yerine getirmek için elinden gelenin en iyisini yaptı."

Dora kaşlarını çattı. "Ama o *iyi* bir adam mı?" diye sordu. "Elbette aksini ima etmiyorum ama benzer şekilde ben de onun hakkında çok az şey biliyorum."

Albert anlayışla karşılayarak başını onaylarcasına salladı. "Edward'ın iyi bir adam olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ama iyiliğinin sınanmadığını birden fazla kez düşündüm. Kaybedecek çok az şey olduğunda nazik, cömert ve onurlu olmak kolaydır. Ancak mirası göz önüne alındığında, hiç sınanacak bir konumda olup olmayacağını merak ediyorum. Belki de bu tartışmalı bir konudur."

Dora buna hüzünle gülümsedi. "Karşılık olarak size çok benzer bir şey söyleyeceğim sanırım," dedi. "Vanessa'yı çok seviyorum ve o her zaman hayatımdaki en nazik insan oldu. Doğrudan göremediği veya anlayamadığı şeyler hakkında duyarsız olabileceğinden korkuyorum. Ama ona bu şeyleri göstermek yeterince basit bir çözüm ve bu eksiklik onun diğer güzel niteliklerini ortadan kaldırmıyor." Dora duraksadı. "Nasıl bir eş olacağına gelince... Bir erkeğin bir eşte ne aradığını bilemeyeceğim. Ama onun yanındayken huzur buluyorum ve gelecekteki kocasının başka türlü hissedeceğini hayal edemiyorum."

Albert karşılık olarak Dora'ya sıcacık gülümsedi. "Bunu öğrendiğime mutlu oldum," dedi. "Eğer söylememe izin verirseniz, Bayan Ettings... siz de güzel niteliklerden yoksun değilsiniz. Eminim bunu fark eden tek kişi ben değilimdir."

Dora konunun beklenmedik değişimi karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Bay Lowe," dedi dikkatlice, "kendimi haddimden daha üstün görmeye çalışmıyorum. Ama eğer aniden bana ciddi bir şekilde kur yapmaya karar verdiyseniz, bu fikri tavsiye edebileceğimden emin değilim."

Albert kıkırdadı. "Buna cesaret edemem," dedi usulca. "Lafı açılmışken... sanırım sizi kısa bir süre sonra terk etmeliyim. Umarım sakıncası yoktur."

Dora hemen arkasında birinin boğazını temizlediğini duymadan önce onun sözüne şaşırmak için sadece kısa bir zamanı oldu. "Bayan Ettings," dedi Elias. "Blöf mü yaptınız anlamak için buradayım. Sanırım bana iki dans borçlusunuz, aslında sevdiğim herhangi iki dans."

Dora, sihirbaza bakmak için döndü. Parti için pek de iyi giyinmemişti, aslında en iyi kıyafetleriyle gelenler arasında göze batıyordu. Yüzü açıkça bitkindi ama Dora bu gece tavrında alışılmadık bir nezaket olduğunu düşündü ve yüz hatlarında nadir görülen, bitap bir gülümseme vardı.

Dora daha iyi düşünemeden, "Öyleyse davetliydiniz?" diye sordu. "Leydi Cushing'in size bir davetiye göndermesine şaşırdım."

Elias kaşlarını kaldırdı. "Çoğu insan beni partilerine davet ettiklerinde gelmeyeceğimi varsayıyor," dedi. "Bu korkunç hatadan sonra leydinin yaklaşımını yeniden gözden geçireceğinden eminim." Elini sabırla ona uzattı. "Gerçekten hayır cevabını kabul etmeyeceğim, Bayan Ettings. Oynadığı kumarın borçlarını görmezden gelen bir kadın olarak tanınmak istemezsiniz."

"En baştan kumarbaz bir kadın olarak tanınmak istemem," dedi Dora mesafeli bir şekilde. "Ama Leydi Cushing'in kaybettiği bahsi ben de kaybettiğim için sanırım bu durum katlanılabilir." Yine de Dora kendini ona gülümserken buldu ve elini tuttuğunda, bütün gün göğsüne çöken ağırlık belirgin bir şekilde hafifledi.

Elias onu tekrar piste çıkarırken, eli beline indi ve Elias'ın dokunduğu yerde garip bir ürperti hissetti. Başta kızardı, bu bir

leydiye toplum içinde dokunmanın uygun bir yolu olmamalıydı ama Dora diğer dans edenlere baktığında hepsinin benzer pozisyonlarda olduğunu fark etti. "Ah," diye mırıldandı. "O zaman vals yapıyoruz?"

"Görünüşe göre öyle," dedi Elias. Ona doğru döndü ve elini koluna kaldırdı. Böyle bir pozisyonda Dora'nın ondan uzağa bakması mümkün değildi; sıcaklığı çok yakındı, birbirlerine değmedikleri yerlerde bile. Reçinenin tatlı kokusu Dora'nın duyularını gıdıkladı ve kendini Elias'a şaşkın hâlde bakarken buldu.

"Korkarım tercüme yanımda değil," dedi Dora ona. "Daha önce Albert'a verdim. Bir mum ödünç alabilirsem bu gece son çeyreğini bitirebilirim."

Elias tekrar Dora'ya gülümsedi. "Albert bugün bana çalışmalarını verdi," dedi ona. "Sizden daha fazlasını zorla almak için burada değilim."

Dora bunu uzun bir süre düşündü. Dansa hazırlanmaya devam ederken onun kolunun sırtına dolandığını fark etmekten kendini alamadı. "Bu durumda sunabileceğim başka bir yardım var mı?" diye sordu. "Nefret ettiğiniz bu partilerden birine dans etmek için geldiğinizi hayal edemiyorum."

Konuşmaları sırasında Elias bir kez olsun ondan gözlerini ayırmamıştı. Ne kadar yorgun olsa da Dora'nın sadece bir gün önce gördüğü o umutsuz öfkeden eser yoktu. Hâlâ keder var, diye düşündü Dora ama bu keder yumuşamıştı, daha yumuşak ve daha az şiddetliydi. "Haklısın tabii," dedi Elias ona. "Bu aptal baloları hor görüyorum. Buraya sadece dans etmek için gelmedim." Hafifçe boğazını temizledi. "Bugün yine çok az başarı elde ettim. Kendimi karanlıkta yorgun ve öfkeli hâlde tek başıma otururken buldum. Sanırım öyle kalabilirdim. Ama Albert'a kendime karşı daha nazik olacağıma söz verdim. Ve bu umutsuz göreve bu kadar bağlı olmasaydım nerede olmak isteyeceğimi düşünmeye çalıştım."

Dora kaşlarını çattı. "Leydi Cushing'in balosunu düşünmüş olamazsınız," dedi şüpheyle.

"Onu düşünmedim," dedi Elias. "Seni düşündüm, Dora. Ama sen buradasın ve ben de buradayım." O altın gözler onun gözlerine kenetlendi ve Dora'nın teninin yüzeyinde telaşlı bir sıcaklık toplandı. "Buraya sadece dans etmek için gelmedim. Buraya sadece *seninle* dans etmek için geldim. Bu tamamen farklı bir şey."

Dans başladı ve iyi ki de öyle oldu: Dora aniden o gözlerin altında bir an bile daha hareketsiz kalamayacağından emin hissetmeye başlamıştı. Başı dönüyordu ve solukları tuhaf bir şekilde kesikti. Elias onu güven verici bir şekilde tutuyordu ama sonunda bıraktığında hâlâ dik durabilecek miyim diye merak etti Dora.

Dans pistinde birkaç tur attıktan sonra, "Çok sessizsin," dedi Elias. Bakışları yüzünden hiç ayrılmadı. Dora, onun ifadesinde bir şey arıyor olabileceğini düşündü.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sanırım derinden etkilendim. Ama eğer belirli bir şekilde tepki vermem gerekiyorsa bunu bilmediğim konusunda seni uyarmalıyım. Durumum kafamı karıştırıyor." Dora kendini gözlerinin içine bakmak yerine çenesine bakarken buldu. "Bazen bir insan gibi değil de oyuncak bebek gibi oluyorum."

Elias nazikçe onun sırtına bastırdı ve onları diğer dansçılardan uzaklaştırdı. Bir an orada duraksadı ve Dora onun yoğun bakışlarını yüzünde hissetti. "Kuşkusuz bunu kendin hakkında düşünemezsin," diye mırıldandı Elias. "Ya da belki de bunu sana başka biri söyledi?"

Dora suspus oldu. Zihninin derinliklerindeki o ıstırap verici yığından yanlışlıkla kelimeleri aldığını kabul etmek istemiyordu. Bu, Frances yengenin ona karşı bir mücadele kazandığını kabul etmek gibi olurdu.

Elias ona doğru eğildi, muhtemelen olması gerekenden daha yakındı. "Sadece yarım bir ruhun olduğu doğru olabilir, Dora," diye fısıldadı, sesinde şaşırtıcı derecede yoğun bir empati vardı. "Ama bu seni yarım bir *insan* yapmaz."

Dora nedenini tam olarak bilmeden titredi. Sözleri iliklerine kadar hissetti; Frances yengenin ona söylediği her şeyden daha

derin ve keskindi. Sesindeki nadide samimiyet, kalbinden geriye kalanlara tam olarak vurdu, bu bir şekilde acı verici ve aynı anda rahatlatıcıydı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzüldü. Çok geç olsa da Dora şaşkınlıkla onları silmek için uzandı.

Elias gözlerini kırpıştırdı. "İyi... iyi misin?" diye sordu usulca.

Dora yavaşça başını yukarı aşağı salladı. "Hep bu mum dumanı yüzünden olmalı," diye yalan söyledi sakince. "Her zaman gözlerimi sulandırır."

Elias elini sıktı. "Bir odayı aydınlatmanın daha iyi yolları vardır," dedi. "Belki yardım edebilirim." Ceketinin içine uzanmak için elini bıraktı ve bükülmüş camdan bir değnek çıkardı.

Odadaki mumların hepsi bir anda söndü. Kalabalık arasında keskin soluk sesleri ve fısıltılar duyuldu ama kısa sürede hayret dolu mırıltılara dönüştüler. Havada titrek iğne ucu büyüklüğünde ışıklar yandı, balo salonuna peri tozu gibi dağıldı. Dora, hemen yanından bir tanesi geçerken büyülenmiş bir şekilde ona dokunmak için uzandı. Işık tenine değdi ama dokunduğu yeri ne yaktı ne de soğuttu. Bunun yerine parmaklarına kısa bir anlığına takıldı ve sonra tekrar süzülen bir kor gibi uçuşup gitti.

"Onlar yıldız mı?" diye fısıldadı hayretle.

"Yeteneklerime dair çılgın tahminlerin beni gururlandırdı," dedi Elias hafif bir neşeyle. "Yalan söylemeliyim ve senin mutlu olman için yıldızları indirdim demeliyim. Ama bu basit bir sihirbazlık numarasından başka bir şey değil." Bir parmağını şıklattı ve titrek ışıkların oluşturduğu bir pus ona doğru süzüldü, elbisesine ve saçlarına yerleşti.

Balo salonunda toplananlardan birkaçı o anda dikkatlerini Dora'ya çevirmeye başladı. Eğer başka biri olsaydı, bu ani ilgi karşısında utanabilirdi. Ama Elias ona acayip bir keyifle gülümsüyordu ve Dora yıldızlar içinde yüzüyordu. Müzisyenler yavaşça ritimlerini yeniden bulduklarında ve Elias onu dans etmesi için kollarına aldığında, Dora sadece daha önce hiç bilmediği en parlak, en harika fener sıcaklığını hissedebiliyordu.

O ana kadarki atmosfer gergin ve biraz boğucuydu, tıpkı birçok balo gibi. Ama tüm o mumların sıcaklığı olmadan, o sakince süzülen peri ışıklarının yumuşak ışığında, aniden sessiz bir saygı oluştu; kimse hepsinin üzerine çöken güzel büyüyü ilk bozan olmak istemiyordu.

Titreyen yıldız ışığında Elias'a bakan Dora, kendini tamamen yakalanmış buldu. Az önce Elias'ta, en azından kısmen peri olduğunu düşündüren, uhrevi, dünya dışı bir güzellik vardı. Dora onun teninin ay ışığı gibi, saçlarının beyaz ipek gibi, gözlerinin sönmüş köz gibi olduğunu hayal etmişti. İnanamaz şekilde ona bakıyordu, etraflarındaki yıldızlara değil. Bu yumuşak atmosfer, ona her zamankinden daha fazla rüya görüyormuş gibi hissettirdi. Ama bu, çok erken uyanmak istemeyen birinin bilerek sürdürdüğü türden güzel bir rüyaydı.

Elias, Dora'yı dans pistinin köşesinden geçirirken bir dizi yıldız kümesi havalandı ve Dora arkalarından hayranlıkla baktı. Tekrar Elias'a baktığında adamın ifadesinde yeni bir sıcaklık vardı. "Gülümsüyorsun," dedi Elias nazikçe.

Dora yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Belli belirsiz bir şaşkınlıkla, "Sanırım öyle," diye mırıldandı. Ve aslında yüzünde mesafeli, dingin bir gülümseme olduğunu hissedebiliyordu. "Bu çok güzel, değil mi? Sadece bir an için bile."

Sihirbazın dudaklarında benzer, memnun bir gülümseme şekillendi ve Dora'nın göğsündeki sıcaklık da onunla birlikte büyüdü. "Çok güzel," dedi Elias ona. Hafifçe meraklı bir ifadeyle yüzünü inceledi. "Şimdi mutlu musun, Dora?"

Dora yavaşça gözlerini kırpıştırdı, soruyu düşündü. "Ben... çok memnunum," dedi. Ama adamın gülümsemesine bakmaya devam ettikçe göğsündeki sıcaklık arttı ve aniden iç çekti. "Hayır," dedi. "Sanırım ben *mutluyum*. Ne güzel bir his. Rüya görüyorum ve uyanmak istemiyorum."

Müzik durdu ve diğer dans edenlerle birlikte bir duraklama yaşadılar. Elias, loş yıldız ışığı örtüsü altında ona doğru eğildi. Dora, alnı hafifçe alnına değerken büyülenmiş hâlde ona baktı.

"Ben de uyanmak istemiyorum," diye fısıldadı Elias.

O sözcükleri söylerken Dora nefesini yanağında hissetti. Fısıltı titreşerek kalbine doğru ilerledi ve Dora, *Ah Tanrım,* diye düşündü. Çünkü artık âşık olduğundan son derece emindi. Yarım ruhunun kalan her bir kopmuş teli bunun farkındalığıyla titredi.

"Benimle bir kez daha dans etmek zorunda kalacaksın," diye mırıldandı Elias. "Söz verdin."

"Başka biriyle dans ettiğimi hayal edemiyorum," dedi Dora dürüstçe.

Ancak gece ilerledikçe kaç kez dans ettiklerini pek takip edemedi. Dora bunun olması gerekenden çok daha fazla olduğunu biliyordu. Ama yıldızlar dağıldığında, herkesin o anda kimin kiminle dans ettiğini tamamen unutmuş olmasını umabilirdi.

Sonunda onları kesintiye uğratan gece yarısından hemen sonra bir akşam yemeğiydi. Dora onun yüzündeki pişmanlık dolu ifadeden onun bu kadar geç vakte kadar kalmayı planlamadığını tahmin etti. Elias isteksizce onu serbest bıraktığında, kendini yıllardır ilk defa kesinlikle üşümüş hissetti.

"Bu dikkat dağıtma için çok teşekkür ederim," dedi Elias usulca. "Korkarım şimdi daha tatsız işlere geri dönmeliyim."

Dora'nın gülümsemesi bunun üzerine sarsıldı. *Gitmeni istemiyorum,* diye düşündü. Ama bu çok bencilceydi, özellikle de Elias'ın umutsuz çabalarıyla tekrar yüzleşmek istemediğini bildiği için.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi bunun yerine. "Gelmene sevindim."

Elias geri çekildi ama onun elini tuttu ve eldiveninin hemen üzerinden havayı öpmek için eğildi. Bu jest bir kez olsun alaycı görünmüyordu. "En kısa zamanda seni yeniden ziyaret edeceğim," dedi. "Tabii evde olmaya gayret edebilirsen."

Dora buna sessizce güldü. "Gayret edeceğim," dedi. "Ama ne kadar başarılı olabileceğimi bilmiyorum. Ejderha öldürme ekipmanların her neredeyse onları tekrar getirmen gerektiğinden şüpheleniyorum."

Elias ona yorgunca gülümsedi. "Sanırım bir şekilde birlikte üstesinden geleceğiz."

Dora'nın elini bıraktı ve ayrılmak üzere dönmeden önce ona son bir kez başını salladı.

Dora akşam yemeğinde kendini Vanessa'nın yanında buldu, bu sırada büyülü akşam boyunca şaşkınlık nidaları yükseliyordu. Belli ki Lord Büyücü uğramıştı ve gösteriyi bizzat yönetmişti; birinin anlattığına göre bu pek de ona göre değildi çünkü bir defasında "birkaç sihirli parti numarası" yapması istendiğinde Leydi Rhine'ı hayatı için korkuya kapılacak hâle getirmişti. Kesinlikle hayır, bu sohbet Lord Büyücü'nün belirli bir leydiyi etkilemek için gelmiş olduğunu varsayıyordu... ve hem leydiler hem de beyefendiler geceye dair hatırladıklarını karşılaştırırken, Dora yavaşça kendini masanın ilgi odağı olarak buldu.

"Elbette hayır!" dedi leydilerden biri şaşkınlıkla. "*Yaşlı* Bayan Ettings mi? Genç olandan mı bahsediyorsun?"

"Yaşlı bir Bayan Ettings mi var?" diye mırıldandı bir beyefendi şaşkınlıkla.

"Onunla bütün gece dans etti!" diye mırıldandı genç bir kadın. "Ne kadar romantik! Bu Sezon Londra'da başka sihirbaz yok mu? Gerçekten kendime bir tane bulmalıyım!"

Vanessa, Dora'ya gülümsedi ve elini masanın altından sıktı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Dora'nın diğer tarafındaki kız. "Bütün gece Lord Büyücü'yle dans *ettin* mi?"

Dora ona hafif bir ilgiyle baktı. "Onunla iki kez dans ettim," diye yalan söyledi sakince. "Başka herhangi bir şey kesinlikle çok fazla olurdu."

Bu yalan masadaki farklı kişiler tarafından az ya da çok şüpheyle kabul edildi. Ama Leydi Cushing'e gelince, bundan daha mutlu olamazdı; masanın başında dinleyen herkese alışılmadık kişiliğine rağmen Lord Büyücü'ye ne kadar düşkün olduğunu ve ona her zaman sırf iyi tavırlarından dolayı bir davet göndermeye özen gösterdiğini yüksek sesle anlatıyordu. Dora içten içe, zavallı Elias'ın küçük bir sihir kırıntısıyla yanlışlıkla itibarını yeniden

canlandırmış olabileceğini düşünüyordu çünkü yaptığı sihir, anında Leydi Cushing'in balosunu Sezon'un en heyecan verici etkinliği hâline getirmişti ve şimdi şehirdeki her parti onun beklenmedik katılımını umut ediyordu.

Balo salonundaki yıldızlar akşam yemeği boyunca ve hatta sabahın erken saatlerine kadar havada kaldılar, ardından yaklaşan şafakla birlikte solmaya başladılar. Dora geri dönüş yolunda arabada yengesinden veya kontesten bazı suçlamalar duymayı yarı yarıya beklemişti ama şaşırtıcı bir şekilde hiçbiri olmadı. Bunun yerine uykulu bir sessizlik içinde Hayworth Evi'ne geri döndüler ve Dora yatağa tırmanıp gözlerini kapattığında balo salonundaki yıldızlar rüyasında parladı.

14

Dora balodan sonraki sabah geç vakte kadar uyudu. Nihayet uyandığında kendini her şeyin bir rüya olup olmadığını merak ederken buldu. Elbette, diye düşündü Dora, Vanessa ona rüya mı gerçek mi olduğunu söyleyebilirdi ama Dora aşağı indiğinde kuzeni ortalıkta yoktu.

Kuzenini sorduğunda, "Bayan Vanessa, Bay Edward Lowe ile beraber dışarı çıktı," dedi uşak ona.

Dora bunu merakla düşündü. "Elbette bir refakatçiyle, değil mi?" diye sordu. "Acaba Bayan Jennings de onlarla mı gitti?"

"Hayır, Bayan Ettings," diye cevapladı uşak nazikçe. "Bay Lowe, Bayan Vanessa ile özel bir görüşme talep etti ve Leydi Lockheed ona izin verdi."

Dora yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Kesinlikle cemiyet konularında en zeki kadın sayılmazdı. Ama o bile böyle özel bir görüşmenin ne anlama geldiğini anlamıştı.

Edward Lowe, Vanessa'ya evlenme teklif ediyor, diye düşündü Dora. Bu fikir, Elias ile geçirdiği uzun, gerçeküstü akşamdan bile daha gerçek dışı görünüyordu. Yaşlı cadalozlar, tüm entrikaları ve diş gıcırdatmalarından sonra sonunda amaçlarına ulaşmışlardı: Vanessa her an bir vikontla nişanlanabilirdi. Kuşkusuz sadece birkaç hafta içinde evlenecekti.

Ve Dora yalnız kalacaktı.

Bu fikri hayal etmek bile öyle zordu ki Dora şaşkınlıkla bunu

görmezden geldi. *Belki de kalmam,* diye düşündü. *Vanessa evlendikten sonra yanında kalmamı istediğini söyledi. Fikrini değiştirmeyeceğinden eminim.*

Ama... hayır. Dora emin *değildi.* Vanessa'nın fikrini değiştirmesini beklemek için hiçbir neden yoktu ama ya *değiştirmişse*? Her iki durumda da Vanessa o kapıdan girdiği an her şey tamamen değişecekti.

"Dora!" diye bağırdı Frances yenge merdivenlerin tepesinden. "Görüyorum ki sonunda uyanmışsın. Güzel. Hizmetçilere hemen eşyaları toplamaya başlamalarını söyleyeceğim."

Dora dalgın bir şekilde kaşlarını çattı. Birdenbire orada durup kapıya ne kadar zamandır baktığından emin olamadı. "Toplamak mı?" diye sordu. "Neyi topluyoruz, Frances yenge?"

"Elbette eşyalarını," dedi Frances yenge bezginlikle. "Vanessa her an bir yüzükle geri dönebilir. Eminim kilise bu hafta evlilik ilanlarını duyurmaya başlayacaktır. Vanessa ve vikont güvenli bir şekilde evlenmeden önce nişanı bozacak aptalca bir şey yapman en son ihtiyacımız olan şey!"

Dora şaşkınlıktan sersemlemiş bir hâlde güldü. "Edward henüz bir vikont değil," dedi Dora. "Babası hâlâ vikont. Vanessa, Albert'ın babasıyla evlenirse bu ne kadar garip bir fikir olurdu. Leydi Carroway çok cömerttir ama bence *o kadar* cömert değildir–"

Frances yenge merdivenlerden aşağı indi ve onu kolundan yakaladı. "Bu *tam da* bahsettiğim türden aptalca bir şey!" dedi sertçe. "Böyle şeyleri toplum içinde söyleyemezsin. Lockheed'de olman çok daha iyi olacak."

Dora, Frances yengenin kavrayışına karşı mücadele ederek kemikli parmaklarından yarı yarıya kurtuldu. "Lockheed'e geri dönemem," dedi, tercih edeceğinden çok daha makul bir sesle. "Vanessa düğününde olmamı istedi. Ve bir koca bulmalıyım, demiştin ki–"

"Vanessa'nın düğününde sana ihtiyacı yok!" diye sözünü kesti Frances yenge sinirlenerek. "Ve ikimiz de biliyoruz ki sen

asla evlenmeyeceksin, Dora. Bay Lowe hâlâ sana teklifte bulunmaya yanaşmadı. Kontesin seni umutsuz bir hevesle burada barındırmaya devam etmesini bekleyemeyiz."

Ne oluyor? diye düşündü Dora belirsizce. Her şey çok çabuk oldu. Vanessa evleniyordu. Jane hâlâ ölüyordu. George Ricks hâlâ çok kötü bir adamdı. Dora kesinlikle Lockheed'e geri dönemezdi.

"Lord Büyücü bana kur yapıyor," dedi Dora sakince, ancak bu sözler karnında yeni bir keşmekeşe sebep oldu. "İlgisini daha da açık bir şekilde belli edemezdi, Frances yenge."

Sadece diğerlerini uzak tutmak için bana kur yapıyor, diye düşündü Dora. *Ama onun talip olması beni burada tutmaya yetmez mi?*

Frances yenge dudak büktü ve Dora'nın kolunu sertçe çimdikledi. "Bana o sihirbazdan bahsetme!" diye tısladı. "Nişanlıymışsın gibi onunla vakit geçirerek kendini yeterince aptal yerine koydun, Dora. Bütün gece birlikte dans etmek mi? Tüm o yakın valsler! Eğer adam gerçekten sana evlenme teklif etmek istiyorsa bunu Lockheed'de yapabilir ama kaba tavırlarıyla ailemizin itibarını daha fazla zedelemesine izin vermeyeceğim!"

Dora'nın kalbinden geriye kalanlar korkunç bir şekilde göğsünde sıkıştı.

Frances yenge onu merdivenlerden çekiştirerek yukarı götürdü ve apar topar yatak odasına itti. "Yola çıkmak için giyin, Dora," diye emretti yengesi. "Daha sabah. Tanrı aşkına, seni bir saat içinde güvenle yola çıkaracağım."

Dora cevap vermek için ağzını açtı ama daha bir kelime bile edemeden yengesi kapıyı *sertçe* kapattı.

Odanın sessizliği etrafında derinleşti. Yavaşça üzerine çöktü, ağır bir battaniye gibi düşüncelerini boğdu. Dora durup zihnini çalıştırmaya uğraştı ama her zamankinden daha fazla odaklanmayı reddetti. Her nasılsa kendini âna sabitlemek için ne kadar çok çaba harcarsa o kadar az konsantre olabiliyordu.

Sırf vücudunu hareket ettirmek için bile olsa kendini odanın karşısına birkaç adım atmaya zorladı. Çaresizce kendini şifoniyerin başında, gizli aynayı sakladığı çekmeceyi karıştırırken buldu.

Ama ayna gitmişti. Şifoniyerin üzerindeki çiçeklerin de gittiğini fark etti.

Dora artan bir korkuyla, *Yaşlı cadalozlar ikisini de attı,* diye düşündü. *Dün gece o kadar geç döndük ki fark etmedim bile.*

Dora şaşkınlıktan titreyerek tekrar geri çekildi.

Bir şeyler yapmalıyım, diye düşündü. *Ne kadar öyle hissettirse de bu bir rüya değil. Tüm bunlar olurken Lockheed'e geri dönemem.*

Ama zihninin üzerindeki battaniye şimdi giderek ağırlaşıyor, tüm makul düşünceleri yok ediyordu. Dora yatağın kenarına oturdu ve yüzünü ellerinin arasına alıp ani bir baş dönmesini bastırmaya uğraştı.

Kapana kısıldım, diye düşündü Dora. Havaya ihtiyacı vardı. Başka bir yerde, başka herhangi bir yerde olmak istiyordu.

Ama... hayır. Hiç de öyle değildi. Göğsündeki bu ezici ağırlık çok daha sinsi ve çözülmesi çok daha imkânsızdı.

Başka biri olmak istiyorum, diye düşündü Dora.

Gerçeğin farkına varmak, dünyadaki her şeyin hep yaptığı gibi yavaşça içine işledi. Bu defa sessizce boğuluyor gibi hissetti; kendisiyle bir rüyaya hapsolmuştu, kaçamıyordu.

Umutsuz baş dönmesi artarken Dora yatağın kenarında sallandı. Yastıkların üzerine uzanıp ortadan kaybolabilseydi, o anda bunu yapacağından emindi.

Dora, yıllarca neden kendisinin seçildiğini, neden dünyadaki herhangi biri yerine kendisinin lanetlendiğini merak etme zahmetine girmemişti. Bu her zaman alakasız, önemsiz, geri döndürülemez görünmüştü. Ama bugün, tüm bunların adaletsizliğini sımsıkı bağlanmış bir korse gibi hissediyordu.

Ruhunun o yarısını kaybetmeseydi Dora'ya ne olurdu? Eğer doğru düzgün gülümseyebilseydi Frances yenge onu daha mı çok severdi? Elbette Dora onu aynı şekilde seven bir adama daha fazla âşık olurdu. Boynunda demir makas taşımasına veya kendi emniyetleri için taliplerinden saklanmasına gerek kalmazdı.

Şimdi Lockheed'e tek başına geri dönmez, bir kez daha kırsalda güvenli bir şekilde unutulmazdı.

"Böyle düşünmemeliyim," diye fısıldadı Dora yüksek sesle. Sözleri odadaki ürkütücü sessizliği bozdu. Durumu daha gerçek, daha değişmez hissettirdiler. Kendi sesinin tekrar odaklanmasına yardımcı olacağını düşündü.

Birkaç derin nefes aldı ve Fransızca saymaya başladı.

"Un, deux, trois..." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak onları uzaklaştırdı. *"...quatre, cinq, six..."* Yengesinin sesi onu bir kukla olmakla suçlayarak tekrar kulağına tısladı. *"...sept, huit, neuf..."*

Dora gözlerini titrek bir şekilde sildi. Bakışları köşedeki makyaj masasının üzerinde duran aynaya çekildi ve dudaklarını birbirine bastırdı. Dora farkına varmadan ayağa kalktı ve o aynaya ilerledi, aynaya doğru eğildi. Gümüş rengi yüzeyine dikkatle bakıp Elias'a doğru uzandı.

Korumaları neredeyse hemen ona karşı koydu, teni uyarıyla karıncalandı. Dora zihnini onlara sadece nazikçe eğdi. *Bu tehlikeli hâle gelene kadar devam edeceğim,* diye düşündü. *Sadece o, birinin onu bulmaya çalıştığını fark edene kadar.*

Ah, ama o zaman bile Elias ne yapacak ki? Zihninin derinliklerinden küçük, şüpheli bir ses fısıldadı. Dora'nın taşraya yollanmasının Elias için ne önemi vardı? Kuşkusuz çok daha büyük meselelerle uğraşıyordu. Endişelenmesi gereken koca bir veba vardı. Ve pekâlâ, belki de Dora'nın ona bu konuda yardım etmek için çok uğraştığı doğruydu. Ama nihayetinde *o kadar* da yardımcı olmamıştı, değil mi?

Belki de yarımı kaybetmiş olmasaydım daha iyi yardım edebilirdim. Dora bu düşüncenin belirmesini engelleyemedi. Zihninde sabitlediği Elias imgesini dağıttı, belirsiz bir şekilde titreşmesine neden oldu.

Dora düşünceleriyle boğuşurken makyaj aynasındaki gümüş dalgalandı. Yavaşça siyaha dönmeye başladı. Dora başta, Elias'ın korumalarını kaldırıp kaldırmadığını merak etti ama aynanın karanlığında beliren imge ona ait değildi.

Kendisine aitti.

Aynadaki Dora, üzerinde ay ışığı gibi parıldayan kaliteli beyaz satenden bir elbiseyle piyanonun başında oturuyordu. Pas kırmızısı saçları Dora'nın alışkın olduğundan çok daha uzundu; zarifçe örülmüş saçları sırtından aşağı uzanıyordu ve her büklümüne parlak inciler yerleştirilmişti.

Diğer Dora ağlıyordu. Gerçekten hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, yüz ifadesindeki duygunun katıksız yoğunluğu gerçek Dora'yı afallattı. Ama yine de diğer Dora, performansını bozamayarak ya da bozmak istemeyerek önündeki piyanoyu dikkatli bir kesinlikle çalıyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Dora, aynadaki aksine bakarken. "Bu ne?"

Diğer Dora'nın parmakları piyanonun tuşlarında tekledi. Yüzünde hâlâ ıslak gözyaşlarıyla şaşkınlıkla yukarı baktı.

Sol gözü griydi.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı diğer Dora. "Bu ne?"

Yakınlarda ayak sesleri duyuldu. Gerçek Dora döndü ve incelikle oyulmuş, kenarları altın yaldızlı bir kapı gördü. Kapı, Leydi Hayworth'ün evindekilerden bile daha kaliteliydi. Dora daha yakından baktığında üzerindeki oymalarda su perileri ve satirlerin çocukların ellerinden sevinçle tutarak çılgınca dans ettiklerini gördü.

Kapı açıldı. İçeriye, soluk mavi gözleri ve üst üste giydiği pahalı ceketleriyle Lord Hollowvale girdi; uzun, gümüş rengi bir baston kullanarak hafifçe topallıyordu.

Dora dehşete kapılarak onunla göz göze geldi.

Dora'nın sadece görü görmesi ve gerçekte orada olmaması önemli değildi. Lord Hollowvale, tıpkı Elias'ın yapabileceği şekilde açıkça ona *baktı*. Marki ona merakla kaşlarını çattı. "Piyano çalışmana neden ara verdin?" diye sordu. "Ve sen ne giydin?"

Lord Hollowvale'in gözleri hâlâ piyanoda olan diğer Dora'ya kaydı ve daha da kafası karıştı.

"Ah, işte *bu* ilginç," dedi dalgınca peri. Bunu güzel bir kurdele ya da egzotik bir halı hakkında konuşurken söylenecek aynı duyguyla söyledi.

Dora içgüdüsel olarak göğsüne, demir makasın olması gereken yere uzandı. Ama boynundaki kılıf açıklanamaz biçimde boştu.

Demir ve büyü karışmazdı, Dora gecikmiş bir korkuyla bunu hatırladı. Bu garip yeri görüsünde görürken her şey bir şekilde onunla birlikte gelmiş gibi görünüyordu ama makas bedeniyle birlikte geride kalmıştı.

Lord Hollowvale gülümsedi ve Dora onun savunmasızlığını sezdiğini biliyordu. Dora gözlerini sıkıca kapatıp nefesini içine çekerken, adam ona doğru birkaç yavaş ve zarif adım attı.

Kendine, *Aynayı düşün,* dedi. *Ellerimin altındaki ahşabı düşün. Kesinlikle bundan başka bir şey düşünmeliyim.*

Soğuk bir el Dora'nın omzuna kondu. Bu hafif dokunuş bir anda ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. Dora'nın göğsünde çok önemli bir şey, piyano teli gibi korkunç bir kesinlikle koptu.

"Georgina Ettings'in ilk çocuğu, ziyaretin ne kadar da hoş," dedi marki. "Lütfen Hollow Evi'ne hoş geldin dememe izin ver."

15

Eğer Dora başka biri olsaydı paniğe kapılacağından emindi. O anda yüreğinde derin ve korkunç bir endişe vardı ama sakin olmaktan başka bir tepki veremeyeceği için gözlerini Lord Hollowvale'e açtı ve "Bana ne yaptın?" diye sordu.

Lord Hollowvale düşünceli biçimde Dora'ya kaşlarını çattı. "Borcumun geri kalanını aldım," dedi ona. "Ruhunun bu yarısı artık ölümlü dünyaya geri dönmeyecek. Ama işe bak! Tekrar tek bir kişi olacağını hayal etmiştim ve durum pek böyle görünmüyor."

Dora hâlâ piyanonun başında oturan diğer versiyonuna baktı. Diğer Dora öfkeli bir çığlık atarak ayağa fırladı. "Onu hemen serbest bırak seni canavar!" diye haykırdı. "*Bana* yaptıkların yetmedi mi?"

Lord Hollowvale diğer Dora'ya tısladı. "Terbiyeni takın!" dedi nefesini vererek. "Nasıl hâlâ bu kadar terbiyesiz olabiliyorsun, Theodora? Erdemlerini artırmak için harcadığım onca çabaya rağmen bir leydinin soğukkanlılığını korumakta aciz kalıyorsun." Soluk mavi gözleri, elini hâlâ omzunda tuttuğu Dora'ya doğru kaydı. "Ama şimdi anlıyorum! Çok uzun zaman önce, ruhunun daha tutkulu yarısını aldım. İkinizi tekrar bir araya getirebilirsem kesinlikle düzgün bir İngiliz kızım olacak!"

Dora'nın midesi bulandı. "Kızım mı?" diye fısıldadı. "Ben senin kızın değilim. Kesinlikle değilim."

"Ah, ama öylesin!" dedi Lord Hollowvale ona kibarca. "İngiliz olan her şeyden en az bir tane sahip olmayı kendime görev edindim. Annene bir İngiliz çocuğu istediğimi söyledim ve o seni daha doğmadan bana sattı. Sen büyüdükçe daha da paha biçilmez bir değere sahip olduğunda ısrar etti. Ona peri altınlarından bir servet vermiş olmalıyım! Ölmeden önce bir kız çocuğunun aslında paha biçilmez bir şey olduğunu söyledi." Buna bir şakaymış gibi güldü. "Ama şimdi bir İngiliz kızım var ve herkes beni kıskanacak! Zaten sırf yarısına sahip olduğum için bile çok kıskanılmıştım."

Dora, diğer yarısına baktı. *Ona Theodora diyeceğim,* diye düşündü. *Çünkü aklımı kaybetmemek için ona "ben"den başka bir şey demeliyim.* Theodora gerçekten de ondan çok daha tutkuluydu; şimdi bile gözyaşları yanaklarından kolayca süzülüyor, öfkeden kızarmış hâlde titriyordu. Dora, bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu fark etmeden evvel bir anlığına onu kıskandı.

Dora sakince, "Burada kalamam," dedi Lord Hollowvale'e. "Ait olduğum yer burası değil ve yapmam gerekenler var. Beni hemen geri göndermelisiniz."

Lord Hollowvale şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Sevgili Theodora," dedi. "Sonuçta her iki yarınız da küstah. Ama endişelenme! Daha sonra öğreneceğin gibi ben inanılmaz derecede cömert bir lordum. Erdemlerinin bin kat artmasını sağlayacağım! Bir peri lordunun sahip olduğu en kıskanılası İngiliz kızı olacaksınız; tüm o sabır, tatlılık ve sağduyuyla!" Sevgiyle yanağını okşadı. "Diğer yarına sorabilirsin. Ona en iyi derslerin hepsini aldırdım, değil mi?"

Theodora öfkeyle, "Bir sürü ders!" dedi. "Ve dinlenmeye hiç zaman yok! Bir keresinde piyano çalmam için beni üç gün bıraktın ve unuttun, parmaklarım kanamaya başladı!"

"Ve sen hayli başarılı bir piyanistsin!" diye gururla iç çekti Lord Hollowvale. "Duyduğuma göre bu bir İngiliz kızında erdem belirtisiymiş ve bu yüzden seni buraya ilk getirdiğimden bile *daha* erdemlisin!" Dora'yı omuzlarından tutup diğer yarısına

bakacak şekilde çevirdi. "Ne yazık ki," dedi, "çok kısa sürede bir randevuya yetişmeliyim. Ama döner dönmez sizi yeniden tek bir kişi yapmanın bir yolunu bulacağımdan eminim. Bu sırada lütfen kendinle yeniden tanış, Theodora!"

Lord Hollowvale, Dora'yı serbest bıraktı ve kapıya doğru döndü. O itiraz edemeden kapıyı arkasından kapatmıştı bile. Kilidin içinde dönen bir anahtarın belirgin sesi duyuldu ve sonra da uzaklaşan ayak sesleri.

Dora yine de kapı kolunu şiddetle sallayarak zorladı. Omzunu kapıya doğru dayadı ve hatta ayağıyla tekmelemeye çalıştı. Hiçbiri bir işe yaramadı, kapı kıpırdamadı.

Theodora kederli bir iç çekişle, "Açılmayacak," dedi ona. "Çok denedim." Dora dönüp arkasına baktı ve Theodora'nın alt dudağının titremeye başladığını gördü. "Ah hayır, yine ağlamaya başlayacağım. Neden hep böyleyim? Beni koparıp aldığında bir şekilde tüm sabrımı sana mı bıraktım?"

Dora sakince kendini gözden geçirmek üzere döndü. "Sanırım bu mümkün," dedi. "Benim açımdan ise tüm uzun soluklu hislerimi sana bırakmış gibi görünüyorum. Olaylara hiçbir zaman normal insanların vermesi gerektiği gibi tepki veremedim."

Theodora bunun üzerine ağlamaya başladı, hıçkırıklarla titreyerek yüzünü koluyla sildi. "Ne kadar korkunç!" dedi. "O zaman ikimiz de yıllardır tam olarak iyi değiliz! İkimiz de farklı şekillerde mutsuz muyuz?"

Dora bunu düşündü. "Belki de öyle değil," dedi yavaşça. "Daha birkaç dakika önce durumum yüzünden çok üzgündüm. Ama senin kadar kapana kısılmış değildim ve en azından gerçek bir arkadaşım oldu. Vanessa harikaydı ve Elias–" Aniden ne söylemesi gerektiğinden emin olamayarak Dora sözünü yarıda bıraktı.

Theodora birdenbire ağlamayı kesti. Gözlerini kocaman açtı ve ellerini göğsünde birleştirdi. "Elias kim?" diye sordu. "Ah. Aynı anda hem çok mutlu hem de çok korkmuş hissediyorum. Bunun sebebi aynı odada olmamız ve böyle hissetmemiz *gerektiği* için mi?"

Dora bakışlarını ayaklarına indirdi. "Ona âşığım," dedi, çünkü gerçeği kendisinden saklamaya çalışmak aptalca gelmişti. "Ama korkarım ki o aynı şekilde hissetmiyor." Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Sadece ona sormalıydım. İngiltere'ye geri dönmeyi *başarırsam* kesinlikle bunu yapacağım."

Theodora ayakta dururken sendeledi. Hemen piyano bankına oturdu, bunaltıcı bir duyguyu gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı. "Ah," dedi yumuşak bir sesle. "Ah, o zaman bu aşk. Ne kadar harika ve korkunç." Dora'ya baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Daha önce de kaçmaya çalıştım. Ama bu sefer gerçekten yapmalıyım. Elias'ı bir daha asla göremeyeceğimi hayal bile edemiyorum!" Theodora şaşkınlıkla duraksadı. "Onu tanımıyorum bile. Bu ne garip bir durum."

Dora yavaşça başını onaylarcasına salladı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye itiraf etti. "Her iki durumda da. Sen ve ben kesinlikle hâlâ birbirimize bağlıyız, aksi takdirde bir ayağım periler diyarında olmazdı ki bu sayede görü yeteneğine kavuştum. Ve... ah. Az önce *seni* kazara görümde görmüş olmalıyım. Bu şekilde buraya geldim. Aynaya bakıyor ve umutsuzca tekrar bütün bir insan olmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum."

"Evet, tekrar bütün olmak harika *olurdu*!" Theodora içini çekti. "Her zaman duygusal olmanın ne kadar yorucu olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Her zaman öfkeliyim ya da kalbim kırık ya da dehşet içindeyim ya da... *bazen* de neşeliyim ama burada neşeli olacak bir şey bulmak çok nadir." Theodora yeniden doğruldu ve aralarındaki mesafeyi katederek Dora'nın ellerini tuttu. Kesinlikle gerçeküstü bir deneyimdi. Aralarında hafif bir çınlama vardı ve Dora göğsünde uzak bir korku yankısı hissetti ama bu tam olarak yerini bulmadı. Bunun yerine çapası olmayan bir gemi gibi kayıp gitti.

"Eksik bir şey var," dedi Dora. "Biz nasıl tekrar bir araya geleceğiz bilmiyorum. Ama İngiltere'ye geri dönebilirsek, o zaman Elias'ın ne yapacağını bileceğinden eminim. O ülkenin en yetenekli sihirbazıdır."

Piyanonun karşı tarafındaki bir pencereye doğru yöneldi ve dışarı baktı. Yoğun bir sisle kaplı geniş beyaz bir gül bahçesi vardı. Bahçenin ilerisinde, sisin içinden büyük ve tehditkâr bir bina yükseliyordu ama bu mesafeden yalnızca kabaca şeklini seçebiliyordu.

"Pencereden dışarı çıkabiliriz," diye önerdi Dora. "Hollowvale, peri diyarında ne kadar geniş bir alanda yer alıyor? Yeterince uzağa yürürsek İngiltere'ye geri dönmenin bir yolu olup olmadığını biliyor musun?"

Theodora açık bir rahatsızlıkla kaşlarını çattı. "Pencereden aşağı inmek denediğim ilk şeydi!" dedi hızla. "Ne de olsa ben senim. Hollowvale'in ucuna kadar yürüdüm ama sınırlarına ulaştığımda öyle güçsüzdüm ki devam edemedim. Benim bir bedenim yok ve beni ayakta tutan tek şey Lord Hollowvale'in büyüsü."

Dora yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Bedenin yok mu?" diye mırıldandı. "Ama bu benim de bedenim olmadığı anlamına mı geliyor? Benimkini Hayworth Evi'nde mi bıraktım?" Dora şimdi konu üzerine daha fazla düşününce bu mantıklı geldi. Daha önce görü gördüğünde bedenini hiç yanında getirmemişti, öyleyse şimdi neden farklı olsundu ki? Bunu düşünürken aklına yeni bir düşünce geldi. "Belki de yeniden görü görmemi sağlayabilirsem bedenime geri dönebilirim," dedi. "Kulağa mantıklı geliyor mu?"

Theodora kollarını kavuşturdu. "Görü görmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi sertçe. "Derslerimde hiç geçmedi. Ancak sence bu mantıklıysa o zaman *bence* de mantıklı."

Dora bunu başıyla onayladı. "O zaman ihtiyacım olan tek şey bir ayna," dedi. "Burada hiç var mı biliyor musun?"

Theodora kaşlarını çattı. "Bilmiyorum," dedi. "Ve bu garip değil mi? Markinin İngiliz olan her şeyden bir tane bulundurmaktan nasıl da bahsettiğini düşününce, burada en azından bir aynası olmalı."

Dora içini çekti. "Pekâlâ," dedi. "Ne bulabileceğimize bakacağız. En azından marki randevusundan dönene kadar burada beklemeye niyetim yok."

Pencereyi açmanın bir yolunu aramaya başladı ama çok dikkatli bakamadan, Theodora piyano bankını aldı ve tüm gücüyle pencere camına çarptı, ince camı yüzlerce küçük parçaya ayırdı.

Verilen bir nefes gibi sis odaya sızdı. Dora bunun ıslak hissettirmesini bekliyordu ama bunun yerine teninde temas ettiği her yeri hafifçe uyuşturdu. Bu, çoktan pencereden çıkıp yakındaki bir ağaç dalını tutan Theodora'yı telaşlandırmadı, o yüzden Dora da sakince onu takip etti.

Yeniden bir ağaçtan aşağı inmenin hem tanıdık hem de rahatlatıcı bir yanı vardı ama Dora, Lord Hollowvale ile ilk tanıştığı, kaderini belirleyen o günden beri böyle bir şey yapmamıştı. Onun aşağısındaki Theodora'nın güzel elbisesi ağaç dallarına takıldı ve ipek terlikleri yırtıldı ama yüzünde eğlendiğini düşündüren neşeli bir gülümseme vardı.

Dora dikkatlice aşağı inerken, "Markinin randevusunda ne kadar kalacağını düşünüyorsun?" diye seslendi diğer yarısına.

"Korkarım ki uzun sürmeyecektir!" diye yanıtladı Theodora. "Pazarlıklarında dikkatsizdir ve her zaman zevkle fazla ödeme yapar. Yakında başka bir çocukla geri döneceğinden eminim."

Ayağı bir sonraki dalı ıskaladığında Dora kendini, tabanları *sertçe* zemine çarpana kadar ağacın son kısmından aşağı kayarken buldu. Hâlâ ağaçta birkaç metre yukarısında olan Theodora, ona endişeyle baktı. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Markinin çocuk satın aldığını mı söylemek istiyorsun?" dedi Dora. Sesi sakindi ama konuşurken bile kalbindeki dehşetin Theodora'nın gözlerine yansıdığını gördü.

"Ah!" dedi Theodora. Aşağı atlayarak inişin kalanını tamamladı ve ağzını eliyle kapattı. "*Bu* korkunç, değil mi? Periler bu konuda çok rahat davrandığından buradaki korkunç şeylere o kadar alıştım ki."

"Bu çocuklar bizim gibi mi, yani *benim* gibi mi?" diye sordu Dora. "Hollowvale'de kapana kısılmış yani? Marki onları nerede tutuyor?" Zihninin bir köşesinde korkunç bir şüphe belirmişti ve bunu doğrulayana kadar rahat edemeyeceğini biliyordu.

Theodora ona temkinli bir bakış attı. "Hepsini Yardım Evi'nde tutuyor," dedi. "Bu arada aptalca bir isim. Orada isminde geçen yardımla ilgili hiçbir şey yok." Theodora önlerindeki sisli bahçenin diğer tarafındaki yüksek ve korkutucu binayı işaret etti.

Dora bahçenin dikenli çalılarının arasından hemen o tarafa doğru yürümeye başladı. Güllerin vahşi görünümü yüzünden dikenlerin keskin ve tehlikeli olmasını bekliyordu ama Elias'ın ona görüdeyken dokunmaya çalıştığında hissettiği gibi neredeyse soyutlardı. Beyaz gül yaprakları parmaklarının altında onları çevreleyen sis gibi dalgalandı.

"Peri şeyleri pek sabit değil," dedi Theodora arkasından. "Sanırım bu yüzden markiz İngiliz ganimetlerini tercih ediyor."

Dora buna cevap verecekti ama Yardım Evi nihayet tamamen ortaya çıktığında kendini afallamış hâlde buldu. Aşina bir tanıma hissiyle midesi belli belirsiz bulandı.

"Burayı daha önce görmüştüm," dedi Dora. "Yardım Evi tıpkı İngiltere'deki Cleveland Sokağı Düşkünler Evi gibi görünüyor."

"Cleveland Sokağı Düşkünler Evi'ni hiç görmedim," dedi Theodora. "Ama markinin amacından tamamen saptırdığından eminim. Geçen gün içeri bir göz atmayı başardım. *Korkunç!* Sadece bir peri bu kadar berbat ve acayip bir şeyi tasarlayabilirdi!"

Dora, öndeki kapıyı açmayı denedi ve kilitli olmadığını gördü. Kapıyı iterek açtığında, keskin, tanıdık kül suyu kokusu onu rahatsız etti. Düşkünler evinin içi İngiltere'de ziyaret ettiğinin bir kopyasıydı; koridorlar daha temiz ve sessizdi ama hava hâlâ o kekremsi buharla yüklüydü.

Dora, yemekhaneyi hatırladığı yere doğru yavaşça ilerlediğinde orada farklı yaşlarda belki yirmi çocuğun uzun bir masada oturduğunu gördü. Masanın bir tarafındakiler küçük elleriyle ham kenevir ipi büküyorlardı ve diğer taraftakiler, Cleveland Sokağı Düşkünler Evi'ndeki insanların yaptığı gibi aynı ipi sessiz, yoğun bir konsantrasyonla *çözüyor* gibiydiler.

"Yarısı iplikleri ayırıyor gibi görünüyor," diye fısıldadı Dora şaşkınlıkla. "Ama diğer yarısı tekrar örüyor. Neden?"

Theodora derin bir iç çekti. "Periler söz konusu olduğunda *neden* diye sormayı bırakmalısın," dedi. "Eminim bir açıklaması vardır ama beklediğin kadar mantıklı olmayacaktır."

Dora'nın gözleri, şu anda ipi çözmeye çalışan saman sarısı saçlı ve çiçek bozuğu yüzlü küçük bir kıza takıldı. İçine bir şaşkınlık dalgası yayıldı ve Dora hiç ses çıkarmasa da Theodora tam olarak neye şaşırıp kaldığını bilmeden onun yanında yüksek sesle bir soluk verdi.

Masadaki birkaç çocuk merakla onlara baktı ama hiçbiri bir an bile çalışmaya ara vermedi. Jane, Theodora'ya sadece gergince şöyle bir baktı ve ardından önündeki işe geri odaklandı. Daha yakından baktığında Dora, küçük kızın ellerinin ham kenevirden yara izleriyle dolu olduğunu ve kanadığını görebiliyordu.

Dora kendine engel olamayarak öne çıktı. "Jane?" diye sordu. Kızcağız yanıt vermeyince Dora gecikmeli de olsa *Jane*'in ona taktıkları isim olduğunu hatırladı. Odanın karşısına doğru birkaç hızlı adım daha attı ve elini küçük kızın omzuna koydu.

Jane önce irkildi, sonra kaşlarım çattı ve tutuşundan kurtulmaya çalıştı. "Ne istiyorsun?" diye sordu pürüzlü bir sesle. "Mümkün olduğunca hızlı yapıyorum."

Theodora arkalarından yaklaşarak, "Daha hızlı yapsan ne fark eder ki?" diye sordu. "Diğer çocuklar hepsini geri çözecek!"

Jane önündeki ipe gözlerini kıstı. "Bunu hatırlatmana gerek yok," dedi huysuz bir şekilde. "Zaten istesem bile duramam."

"İngiltere'deki Cleveland Sokağı Düşkünler Evi'ndeydin," dedi Dora. "Seni köşede uyurken gördüm. Lord Büyücü günlerini sorununun ne olduğunu anlamaya çalışarak geçirdi." Daha telaşlı, daha rahatlamış, daha gözleri yaşlı görünmek istedi ama her zamanki gibi kelimeler doğal olmayan bir sükunetle ağzından çıktı.

Bunun üzerine Jane, dönüp Dora'ya *baktı*. "O ne yaptı?" dedi küçük kız. "Şaka yapıyorsun. Bu da başka bir peri numarası, değil mi?"

"Kesinlikle değil," diye güvence verdi Dora. "Bu yerin lordu beni kaçırmadan önce o sihirbaza yardım etmeye çalışıyordum."

Kızın omzunu sıktı. "Adını bilmediğimiz için sana 'Jane' diyoruz. Peki sana nasıl *seslenmeliyim*?"

Küçük kız kararsızca dudağını ısırdı. Ama durumunu daha da kötüleştirmek için yapabileceği bir şey bulunmadığına ikna olmalı ki sonunda cevap vermeye karar verdi. "Ben Abigail," dedi isteksizce.

Dora başıyla onayladı. "Ben de Dora," diye cevap verdi. "Ve bu da... aslında o da ben. Ama sanırım ona Theodora diyebilirsin."

Theodora bu söze gözlerini kırpıştırdı. "Theodora isminden nefret ediyorum!" diye itiraz etti. "Neden Theodora sen olamıyorsun?"

"Sana Charity diyebilirim," dedi Dora mesafeli bir şekilde. "Benim göbek adlarımdan *biri*."

Theodora bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Ah, peki," diye mırıldandı. "Theodora olsun. Ama yine de hoşuma gitmiyor."

"Kendinle... tartışmayı bırakır mısın?" diye sordu Abigail.

Küçük kız, Dora'nın iki versiyonuna kısa bir süre kafası karışmış hâlde baktı. "İkinizden birinin veya... kendini beğenmiş sihirbazının buradan çıkış yolu var mı?"

Dora buna kaşlarını çattı. "O kendini beğenmiş değil," diye mırıldandı. Ama bu tartışmanın sırası değildi, bu yüzden sonraya bıraktı. "Şimdi düşününce, Elias'ın burada olduğumuzu bildiğinden bile emin değilim–"

Garip bir sıcaklık dalgası Dora'nın ayaklarının üzerinde sallanmasına neden oldu. Theodora da onun yanında sallandığında bunun ikisini de etkilediğini fark etti.

"Çok üzgünüm, Dora," diye fısıldadı Elias'ın sesi. *"Hepsi benim suçum."* Ses tonunda korkunç bir ıstırap vardı ama kelimeler çok uzaklardan geliyor gibiydi. *"Uyan lütfen. Uyanman için ne yapmalıyım?"*

Theodora elini göğsüne bastırdı. Yüzü solgundu. "Bu onun sesiydi, değil mi?" diye mırıldandı, açık bir sıkıntıyla. "Kulağa çok üzgün geliyor."

Dora önündeki masaya güçlükle yaslandı. "Elias?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Beni duyabiliyor musun?"

Dora'nın vücudundaki ani ısınma azalmaya başladı. Ama sadece bir anlığına dudaklarında bir sıcaklık hissedebildiğine ikna oldu.

Theodora telaşla, "Bir şey mi yapıyor?" diye sordu.

Dora dudağını ısırdı. "Bir şey deniyor," dedi yumuşak bir sesle. "Ve başarısız oluyor, tıpkı daha önce hep başarısız olduğu gibi." Farkındalık hissiyle midesi altüst oldu.

Abigail yetmezmiş gibi, diye düşündü Dora. *Şimdi Elias benim de uyku vebasına yakalandığıma ikna oldu.* Masanın üzerindeki ellerine baktı. *Hastalığı düşkünler evlerinden kaptığımı düşünüyor olmalı. Yanlış olsa bile daha mantıklı bir varsayım.*

Elias, Dora'nın periler diyarına götürüldüğünü fark etmeyecekti. Hastalığının üzerinde çaresizce çalışacaktı... ve sonunda onun yavaş yavaş solup gitmesini izleyecekti.

"Elias'a neler olduğunu anlatmanın bir yolunu bulmalıyım," dedi Dora. "Şimdi her zamankinden daha fazla." Abigail'e doğru döndü. "Nerede bir ayna bulabileceğimi biliyor musun?"

Abigail başını iki yana salladı. "Öyle bir şey yok," dedi. "Bir keresinde, buraya geldiğimden beri değişip değişmediğimi görmek için aşağıdaki küvette kendime bakmıştım."

Dora buna başını onaylarcasına salladı. "Suya bakmak yeterli olabilir," dedi. "Daha önce hiç denemedim ama seçeneklerimiz az."

Abigail'e birinin onları kurtarmaya çalıştığını, bu dünyada hiçbirinin yalnız olmadığını ve unutulmadıklarını pekiştirmek istiyordu. Ancak düşkünler evinin kapısı açıldığında sözü kesildi ve Theodora, onu masanın altına saklanması için hızla aşağı doğru çekti.

"Bugün hepiniz ne kadar iyi görünüyorsunuz!" dedi Lord Hollowvale büyüleyici bir gülümsemeyle. "Söylemeliyim ki tüm erdemleriniz günden güne artmaya devam ediyor!"

Peri randevusundan dönmüştü ve kollarında, o anda ağlamaya başlayan küçük bir bohça tutuyordu.

16

"Peki bundaki erdem ne?" diye yüksek sesle sordu Abigail. "Biz sadece bir demet keneviri büküp çözüyoruz!" Küçük kız ayağıyla Dora'yı dürttü, belli ki Theodora ile birlikte masanın diğer ucuna gizlice geçmeleri gerektiğini ifade ediyordu.

Lord Hollowvale bu küstah yanıt karşısında hiç de etkilenmiş görünmedi. Küçümseyici bir şekilde gülümsedi. "Sıkı çalışmak ve acı çekmek erdemini geliştirecek," dedi Abigail'e. "Bunu fark etmiyorsun çünkü aşağı tabakadansın ve tembelliğe eğilimlisin. Ama ben daha yüksek bir mevkide doğdum ve bu yüzden senin için neyin en iyi olduğunu biliyorum."

"*Kime* göre?" diye sordu Abigail ve şimdi gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu.

"İngilizlere göre!" dedi Lord Hollowvale. "Başta seni bir düşkünler evine koymalarının sebebi bu değil miydi? Ama ben senin erdemini burada, Yardım Evi'nde daha da hızlı artırabilirim, çünkü burada uyumana bile gerek yok!" Kollarındaki bohçadan bir başka yumuşak inleme geldi ve adam onu dalgınca omzuna aldı. "Elbette aşağı tabakadan olduğun için bana teşekkür etmeni beklemiyorum. Ama cömertlik minnettarlık beklentisi olmadan sunulmalı ve ben de kendi erdemimi elimden geldiğince geliştirmeliyim!"

Dora ve Theodora, o konuşurken masanın diğer ucuna doğru nefes nefese sürünüp diğer çocukların ayaklarının arkasına saklandılar.

"Sen delisin!" diye ilan etti Abigail.

"Ah, belki de öyledir," diye güldü marki. "Ama eğer öyleysem, o zaman tüm soylularınız ve kralınız da deli olmalı!"

"Kral *zaten* deli," diye mırıldandı Theodora kendi kendine. Yüzü kıpkırmızı ve öfkeliydi. Dora hemen parmağını dudaklarına götürdü ama diğer yarısını susturmaya cesaret edemedi. *Fazla duygusal,* diye düşündü Dora. *Kontrolünü kaybetmeden önce buradan çıkmalıyız.*

"Bu yüzden," dedi Lord Hollowvale, "yeni bir tane satın aldım! Fiyatı çok pahalıydı –Müdür Ricks bana yeni doğan bebek bulmanın zor olduğunu söyledi– ama şimdi bununla ne yapacağımı bilmediğimi fark ettim. Yeni doğmuş bir bebeğin erdemi nasıl *artırılır*? Belki de daha sessiz ve daha az muhtaç olması öğretilmelidir?" Adımları masaya yaklaştı.

Ah hayır. Bu mümkün olamazdı, değil mi?

Ama Lord Hollowvale'in kollarındaki bebek yine ağladı ve Dora, George Ricks'in daha önce sokağa atmaya çalıştığı annenin çocuğunu periye sattığını kesin olarak biliyordu.

Theodora'nın ağzı açık kaldı. Uyumsuz gözleri tarifsiz bir öfkeyle parladı. Dora bunun gerçekte *kendi* öfkesi olduğunu biliyordu ama aynı zamanda ikisinin başını korkunç bir belaya sokacağını da biliyordu.

Dora, avuçlarını sıkıca Theodora'nın yüzünün iki yanına bastırmak için uzandı. Yavaşça başını iki yana salladı ve aralarındaki o zayıf bağlantıya şiddetle odaklandı. *Sabır,* diye düşündü. *Sabırlı olmalıyız. Hem George Ricks hem de o korkunç peri bunun bedelini ödeyecek ama şimdi Lord Hollowvale ile yüzleşemeyiz.*

Theodora yumruklarını sıktı ve dişlerini gıcırdattı. Dora'nın bazen önündeki konuya odaklanmakta zorlandığı gibi, onun da kendini kontrol etmekte zorlandığını anlayabiliyordu. Ama Dora'nın fiziksel varlığı ona yardımcı olmuş olmalıydı çünkü Theodora çok dikkatli bir şekilde nefes alıp vermeye ve gözlerini kapatıp Fransızca ona kadar saymaya başladı.

Lord Hollowvale'in adımları, masanın onların olduğu tarafına doğru yaklaşmaya başladı.

"Çocuğu ben alırım!" dedi birden Abigail.

Lord Hollowvale'in adımları duraksadı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu merakla.

"Ona erdemi ve bunun gibi şeyleri öğretirim," dedi Abigail. "Sessiz kalmak, yabancılara gülümsemek. Bu zor bir iş, bu yüzden beni de daha iyi yapacak, değil mi?"

Marki bunu uzun bir süre düşündü.

"Ne harika fikir!" Abigail gergin bir şekilde güldü. "Ben, güzel şeyler teklif ediyorum. Samrım tüm bu kenevir bükme işi gerçekten ruhuma işliyor, değil mi?"

Lord Hollowvale sonunda, "Ne hoş!" dedi. Ve bu sefer gerçekten de *hoşlanmış* görünüyordu. "Evet, yardımseverliğin sana yakışıyor, küçük kız! Tüm çabalarımın boşa gitmediğini biliyordum."

Parmaklarını şıklattı ve Abigail'in elleri çalışmayı bıraktı. Peri, ağlayan bohçayı onun küçük kollarına koyarken bile Abigail şaşkınlıkla ellerine bakıp gözlerini kırpıştırıyordu.

Abigail, bebeği kollarında sallayarak hızla susturmaya çalıştı. Bu hareket zavallıcığı pek sakinleştiremedi ama Dora, yeni doğmuş bebeğin deli bir peri tarafından taşınmaktansa bir insanın kollarında olmasının en azından daha rahatlatıcı olduğunu düşündü.

"Yaratık kontrolünde olduğuna göre ben gitmeliyim," dedi Lord Hollowvale. "İlgilenmem gereken kendi kızım var."

Ayaklarının üstünde döndü ve girişe doğru geri gitti. Kapı bir kez daha arkasından kapanırken Theodora şiddetli bir tıslama sesi çıkardı.

"O yaratıktan nefret ediyorum!" dedi. "Ondan nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum! Şimdi de bebekleri çalıyor, *daha* ne yapacak?"

Dora doğrulup ayağa kalktı. "Marki bebeği çalmadı," dedi usulca. "Korkarım ki satın aldı. O ne kadar korkunç olursa olsun, canının her istediğini yapmaya hazır İngiliz adamlar olmadan hiçbiri mümkün olmazdı."

Theodora tereddüt etti. "...ve İngiliz kadınlar da," dedi yavaşça. "Öyle değil mi?"

Dora'nın, Theodora'nın ne demek istediğini çözümlemesine gerek yoktu. Ne de olsa bu *onun* düşüncesiydi.

"Annem beni sattı," dedi Dora usulca. "Sanırım nihayetinde pişman olmuş olmalı. Ama bu dünyadaki en büyük teselli değil." Göğsüne kasvetli bir üzüntü yerleşti.

Theodora'nın gözlerine yaşlar doldu ama bu sefer onları sildi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Yine de," dedi. "Bunu elimizden geldiğince geri almalıyız. Yapacağın şey her neyse bunun için bir yıkama küvetine ihtiyacın varsa o zaman senin için bir tane bulacağız."

Dora, kollarındaki yeni doğmuş bebeğe çaresiz bir şaşkınlıkla bakan Abigail'e döndü.

"Markiyi bizim için oyaladın, teşekkür ederim," dedi Dora ona. Ve aralarındaki bebeğe dikkat ederek küçük kıza nazikçe sarılmak için *uzandı.* "Sen eve dönene kadar pes etmeyeceğim, söz veriyorum."

Abigail kederle gülümsedi. Ön dişlerinden biri kırıktı. "Eve en yakın sahip olduğum yer Müdür Ricks'in yanıydı," dedi. "Ve beni satan o değil miydi?"

Dora dişlerini sıktı. "George Ricks seni bir daha görmeyecek," dedi. "Temiz, rahat bir yatakta uyuyorsun, Bayan Dun adında hoş bir kadın sana bakıyor. Seni kurtarmak için bu kadar uğraştıktan sonra Elias'ın seni tekrar düşkünler evine göndereceğine inanmam. Ama eğer yaparsa, o zaman... sana yeni bir yuva buluruz."

Abigail omuz silkti, Dora küçük kızın ona inanmadığını biliyordu. Ama Lord Hollowvale şimdiden onu ve Theodora'yı arıyor olmalıydı, ısrar edecek zaman yoktu. Dora küçük kızı tekrar isteksizce bıraktı.

Dora, Bayan Jennings ile çamaşır odasına bir veya iki kez gitmişti, oraya giden yol Cleveland Sokağı Düşkünler Evi'ndekiyle aynıydı. Theodora ile birlikte merdivenlerden inerken kül suyu kokusu dayanılmaz hâle geldi ve ikisi de öksürmeye başladı.

Alt kattaki yıkama küvetleri taze, sabunlu suyla doluydu, ancak çamaşır yıkanacak yer yoktu ve çamaşırları yıkayacak kimse

de yoktu. Belki de, diye düşündü Dora, Lord Hollowvale sadece gerçek, hakiki bir düşkünler evinin atmosferini olabildiğince yeniden yaratmak istemişti.

Duvarların tepesine yakın parmaklıklı pencerelerden yarı bodruma yollarını aydınlatmaya yetmeyecek kadar soluk, titrek bir ışık sızıyordu. Dora, pencerelerden birine en yakın küvete yöneldi ve önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Sabunlu suya bakarken, "Bu ideal olmaktan çok uzak," dedi iç çekerek. Ama yine de suda belli belirsiz, çarpık bir yansıma görebiliyordu ve Dora, bu kadar kısa sürede düzgün bir aynaya en yakın bulabileceği şeyin bu olduğunu biliyordu. "İş görmek zorunda."

Theodora telaşla, "Bu şekilde Elias ile konuşabilecek misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Dora. "Bu türden izinsiz müdahalelere karşı korumaları var ve daha önce onları hiç geçemedim. Kendim hakkında görü görmeyi ve onun da yakınlarda olduğunu ummayı düşünüyordum ama bunun onunla konuşmama izin verip vermeyeceğinden emin değilim."

"Şey, kesinlikle fazla zamanımız yok," dedi Theodora. "Elinden gelenin en iyisini yap, ben kapıda nöbet tutacağım."

Dora sabunlu suya baktı ve konsantre olmaya çalıştı. Her zamankinden daha zordu, Hayworth Evi'ndeki odasındaki makyaj aynası bile daha çok işe yaramıştı. Ancak Theodora yakındayken kendisini ayrıntılı olarak hayal etmek daha kolaydı, sadece daha kısa saçlıydı ve yüzünde daha az duygu vardı. Elbette, diye düşündü Dora, saçları açık bir yerlerde uyuyor olmalıydı.

Görüntü tekrar tekrar kaybolup gitti. Her iki yarımın aynı anda periler diyarında olması yardımcı olsa da, diye düşündü Dora, ama sabunlu su, faydalı bir büyülü aynanın yerini almakta oldukça yetersizdi. Yine de... birkaç dikkatli denemeden sonra suda kenarlardan sızan siyah dallar görmeye başladı. Yavaşça, tanıdık bir görüntü önünde belirdi: iki küçük, temiz yatağıyla güneşli, üst katta bir oda.

Jane –ya da daha doğrusu *Abigail*– hâlâ uzaktaki yatakta uyuyordu ama vücudu her zamankinden daha solgun ve bitkin görünüyordu. Dora kendini diğer yatağa uzanmış hâlde gördü. Abigail ile karşılaştırıldığında Dora öğle uykusuna yatmış gibi görünüyordu, yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

Hatta Dora'nın yanındaki sandalyeye yerleşen adam ondan çok daha kötü görünüyordu. Elias'ın yüzü bitkin ve gergindi, gözlerinin altında büyük siyah halkalar vardı. Dora'nın elini tutuyordu ama istemese de uyuyakalmış olmalıydı; sandalyeye son derecede rahatsız görünen bir pozisyonda yığılıp kalmıştı.

Onu görmek Dora'da şaşkın bir rahatlamaya neden oldu. Sadece Elias'ı tekrar görmek bile onun hayal ürünü olmadığının bir kanıtıydı. Ama şimdi aptallığıyla onun kederine katkıda bulunduğu fikri Dora'yı üzdü.

Dora birkaç adım daha yaklaştı ve o vahşi, beyazımsı sarı saç tutamlarından birini yüzünden çekmek için uzandı. Tabii ki parmakları içinden geçti ve Dora iç çekti.

"Elias?" diye fısıldadı usulca. "Beni duyabiliyor musun? Uyanmalısın. Hemen uyanmazsan kendine çok kızarsın."

Gözleri uykulu bir şekilde açıldı ve Dora'nın kalbi göğsünde hopladı. "Bu yüzden kimseye odamın anahtarını vermiyorum," diye mırıldandı Elias. "Lanet olsun, saat kaç..."

"Elias, beni dinlemelisin," dedi Dora kararlılıkla. "Diğer yarımla birlikte Hollowvale'de sıkışıp kaldım. Marki, düşkünler evi müdürlerinden çocuk satın alıyor; George Ricks'ten kesinlikle ama muhtemelen diğerlerinden de. Jane'i de Hollowvale'de gördüm ama asıl adı Abigail."

Elias birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve Dora onun altın gözlerinin uykudan ayılmaya başladığını gördü. "Dora?" diye mırıldandı. Şimdi tamamen uyanık hâlde, seri bir hareketle doğruldu. Eliyle ona uzandı ama tıpkı Dora'nın parmaklarının saçından geçtiği gibi onun içinden geçti. Kaşları çatıldı ve hâlâ yanındaki yatakta uyuyan Dora'nın bedenine doğru baktı.

Yüzünden bir duygu dalgası geçti, o kadar ani ve yoğundu ki

Dora bunun ne olduğunu anlayamadı. "Çıldırmıyorum," dedi Elias boğuk bir sesle. "Buradasın. Düşündüm ki... veba yüzünden..." Düşüncesini yüksek sesle bitirmek için kendini toparlayamıyor gibiydi. Yorgun gözyaşları gözlerine hücum etti.

Dora aşağı baktı. "Ben de öyle düşündüm," dedi yumuşak bir sesle. "Seni konuşurken duydum, en azından biraz. Daha erken gelip konuşurdum ama ayna bulmak çok zor oldu."

Elias içgüdüsel olarak tekrar ona doğru uzandı ama Dora hâlâ ondan daha az somuttu. Onun uyuyan bedenine doğru baktı ve sonra şiddetle ayağa kalktı, ceketinin cebine uzanıp balo salonunda yıldızları yapmak için kullandığı aynı cam asayı çekti. Asayı Dora'nın üzerinden geçirirken, üzerine taze bir sıcaklık yayıldı ve Dora titredi. Bir an için tenine değen çarşafı ve yanağındaki yastığı hissedebildiğini sandı.

Ancak yatağın hissi neredeyse hemen kayboldu. Sıcaklık süzgeçten geçen su gibi yok oldu. Elias kendi kendine usulca küfretti ve ellerini karmakarışık saçlarının arasından geçirdi.

"Marki seni bedenine değil, kendine bağladı," dedi. "Bu bağlantıyı koparana kadar seni geri getirebileceğimi sanmıyorum."

Dora sabırla başını onaylarcasına salladı ama bu açıklama büyük bir hayal kırıklığıydı. Elias'ı bulmanın her şeyi bir anda çözeceğini ummuştu ve durumun öyle olmadığı açıktı.

Düşüncesi aklından geçtiği anda bile garip bir zayıflık onu ele geçirmeye başladı. Dora hemen yatağın kenarına, bedeninin yanına oturdu.

"Ah Tanrım," diye mırıldandı. "Yani şimdi tıpkı diğer yarım gibi Hollowvale'e bağlıyım. Çok uzun süre kalmam güvenli olmayabilir, yoksa tamamen yok olurum."

Elias, cam asasını yeniden yerine koydu. Gözleri telaşla parladı ve Dora'yı sabitlemek için elini yeniden hareket ettirdi ama bu hareket ne kadar iyi niyetli olursa olsun yine de işe yaramadı. Sinirli bir hırıltı çıkardı.

Elias inanamayarak, "Periler diyarı," diye mırıldandı. "Sen *periler diyarındasın*. Diğerleri de. Seni tedavi edememem şaşır-

tıcı değil çünkü tedavi edilebilmek için burada bile değilsin!" Yanındaki sandalyeye tekme attı. "O lanet yaratığı öldüreceğim, gör bakalım!"

Dora gözlerini kırpıştırdı. "Ama sen asla periler diyarına gitmezsin," dedi. "Bizi buradan çıkarıp çıkaramayacağını ya da kaçmak için tavsiye verip veremeyeceğini soracaktım. Sana şunu yapman gerekeni ima etmek istemedim–"

"Elbette senin için geliyorum!" dedi Elias hararetle. Altın gözleri ona bakarken yanıyordu. "Her şeyi denedim, Dora. *Her şeyi.* Hiçbir fikrim kalmadığında, Tanrı aşkına, *dua* bile ettim. Kuzenin seni bulduğundan beri tam bir buçuk gündür uyuyorsun ve ben bunun her korkunç saniyesini saydım!"

Dora bir an için kendini konuşamaz hâlde buldu. Elias'ın öfkesinde ürkütücü bir şeyler vardı, ancak bunun çoğu onun adına olduğundan tam olarak korkmuş hissetmeyi başaramadı.

"...her şey mi?" diye sordu Dora, kendini durduramadan önce.

Elias donup kaldı.

"Tercümesini yaptığım makaledeki olası *her bir* tedaviyi denedin mi?" diye sordu Dora ona. "Hatırladığım kadarıyla, uyku lanetleri için geçerli birkaç şeyden biri gerçek aşkın öpücüğüydü."

Elias'ın yanaklarına parlak bir kızarıklık yayıldı. "Her şeyi dedim," diye mırıldandı. "Hepsi işe yaramazdı."

Dora gülümsedi. "Gerçek aşkın öpücüğünün bir ruhu periler diyarından geri getirebileceğini sanmıyorum," dedi. "Ama öyle olsa bile bana âşık olman gerekirdi, Elias."

Dora, bu fikrin saçmalığı yüzünden ona çıkışmasını beklemişti. Ancak bunun yerine tuhaf bir sessizlik oldu ve sessizlik uzadıkça kalbi göğsünde daha da takla atmaya başladı.

Sonunda Elias daha sakin bir tonda, "Seni geri getireceğim," dedi. Ansızın onunla göz göze gelemez gibi göründü. "Sen ve diğer tüm çocuklar. Her iki durumda da artık açıkça görevlerimin kapsamına giriyor, bu yüzden bana şikâyet etmenin bir anlamı yok."

"Ah," dedi Dora. Belli belirsiz gülümsedi. "Sadece bilmeni isterim ki *sana* âşığım. Bunu fark etmekte biraz zorlandım çünkü âşık olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama artık bundan çok eminim."

Elias ona öylesine şaşkın bir ifadeyle baktı ki Dora hemen yine alışılmadık bir şey söylediğini anladı. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Anlıyorum," dedi iç çekerek. "Sanırım normalde insanlar bunu söylemez. Bu konuda çok daha zarif ve dolaylı hareket etmişim gibi davranmalısın."

Elias yutkundu. "Olduğun hâlinle mükemmelsin, Dora," dedi usulca. "Ve... ve sana söylemem gereken şeyler var–"

Ne var ki ona söylemeyi amaçladığı şeyi Dora'nın öğrenme şansı olmadı. Çünkü omzunda soğuk bir el hissetti ve çok uzaklardan sertçe geri çekiliyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Dora, Yardım Evi'ndeki çamaşır odasında gözlerini açtığında, "Benim dikbaşlı kızım," diye iç geçirdi Lord Hollowvale. "Bu yarın, diğer yarından bile daha kavgacı!" Soluk mavi gözleri ona suçlarcasına bakıyordu. "Belli ki seni yakında tekrar bir araya getirmeliyiz."

17

Dora, Theodora'yı bulmak için bakındı. Diğer yarısını Lord Hollowvale'in hemen ilerisinde, dalgınca boşluğa bakarken buldu. Saçları dağılmış ve elbisesi yırtılmıştı; Dora, onun periyle savaşmaya çalıştığını anladı.

"Kendini helak ettin canım," dedi Lord Hollowvale usulca. "Korkarım ki kelimenin tam anlamıyla. Sen ortaya çıkana kadar çok usluydun!"

Dora sakince ona baktı. Mantık onu hiçbir yere götürmez, diye düşündü, bu yaratığın kendi sanrılarıyla oynamalısın. Dora, "Ben Lord Lockheed'in himayesindeyim," dedi ona. "Ve beni yengemin bakımına verdi. Ona geri dönmek için elimden geleni yapmam erdemli bir davranış."

Lord Hollowvale kaşlarını çattı. "Hatanı anlıyorum," dedi. "Ama Lord Lockheed senin bakıcın *değil,* Theodora. Annen beni senin vasin yaptı ve ben bu görevi çok ciddiye alıyorum."

Dora ona gülümsedi. "Ama bu konuda hiçbir belgeniz yok mu?" diye sordu. "O hâlde size nasıl inanmalıyım?"

Marki soğuk bir öfkeyle dikleşti ve Dora yanlış bir adım attığını fark etti. "Kızım olduğun için şanslısın," dedi ona buz gibi bir sesle. "Çünkü aksi hâlde onurumun böyle aşağılanmasının intikamını almak zorunda kalırdım. Ben Hollowvale Markisi'yim ve bunu yapmak elimde olsa bile yalan söylemem!"

Sahip olduğu soğuk güç Dora'nın üzerine boğucu bir battani-

ye gibi çöktü, kemiklerine işleyip damarlarında gezindi. Dizleri büküldü ve kendini zar zor dik tutmayı başardı.

Dora soluğu kesilerek, "Üzgünüm," dedi. "Elbette daha iyi bilmeliydim. Hatam için beni cezalandırmadığınız için çok cömertsiniz."

Marki kaşlarını çattı. Etrafındaki havada asılı duran ezici güç yavaşça geri çekildi. Sonunda Dora nefesini kontrol etmeyi başardı.

"Doğru," dedi Lord Hollowvale. "Karşılaşabileceğin tüm peri lordları arasında en cömerti benim."

"Elbette öylesiniz," dedi Dora. Ve o an için bu doğruydu çünkü hayatında başka bir peri lorduyla hiç karşılaşmamıştı ve bu yüzden Lord Hollowvale zorunlu olarak en cömertiydi.

Marki ona kaşlarını çatmaya devam etti ve Dora, soluk bakışları altında ezilip büzüldüğünü fark etti. Sonunda marki tekrar konuştu. "İki kızım olmasını sevmiyorum," dedi. "Bir tam olarak mükemmel miktardı. Seni kendinle bir araya getirmenin bir yolunu bulmalıyım, yoksa birinizi ortadan kaldırmak zorunda kalacağım."

Dora yavaşça yutkundu. "Yeniden tek bir insan olmaktan mutluluk duyarım, lordum," dedi dikkatlice.

Lord Hollowvale parmaklarını şıklattı ve Theodora irkilerek kendine geldi. "Dora!" dedi soluk soluğa. "Lord Hollowvale–"

"Evet, anlıyorum," diye cevapladı Dora sakince. "Az önce tek kişi olarak daha iyi olacağımızı fark etti." Dora, Theodora'nın yine çok fazla heyecanlanıp perinin dengesiz ruh hâllerinden birini tetiklememesi için konuyu değiştirmesi gerektiğini biliyordu.

"Ama sizi *nasıl* bir araya getireceğim?" dedi Lord Hollowvale dalgınca. İkisine de baktı ve Dora, kendisinin göremediği bir şeye baktığı izlenimine kapıldı. "Ah!" diye haykırdı. "Evet, sizi hâlâ bir arada tutan bir şey var. Bir duygu sızıntısı. Eğer bunu harekete geçirirsem belki de doğal olarak bir araya gelirsiniz." Kendi dehasına gülümsedi. "Sadece kendine yakınken seni çok duygulandırmam gerekiyor, Theodora!"

Dora, onun kafasında dönen korkunç düşünceleri anladı. Deli perinin kendi iyiliği için ona işkence etmeye karar vermeden önce bir şeyler söylemesi gerektiğini fark etti. "Bir parti!" dedi hemen. "En son çok güçlü bir duygu hissettiğim zaman bir partide yakışıklı bir adamla dans ediyordum. Ve şu anda Londra'da balo sezonu, bu yüzden gerçekten bir tane düzenlemelisiniz."

Lord Hollowvale, kendisi de aynı şeyi önermek üzereymiş gibi bilgece başını sallayarak bunu onayladı, yine de Dora onun zihninin çok daha karanlık bir yönde ilerlediğinden hayli emindi. "Harika bir balo!" dedi. "Evet, tek makul cevap bu. Öyle bir parti vereceğim ki *cemiyet* kıskançlıktan çılgına dönecek!"

Açıkça ikisinin de onu takip edeceğini bekleyerek çamaşırhanenin çıkışına doğru döndü. Dora, ona bu kadar kısa sürede yeniden itaatsizlik etmesinin kendisine bir faydası olacağını sanmıyordu ve bu yüzden Theodora'ya da aynısını yapmasını işaret ederek adamın peşinden gitti.

Yemekhaneden çıkarken ikisi de Abigail'e bakmaya cesaret edemedi. Ancak Dora, yanlarından geçerken küçük kızın omzunu sıkmak için uzandı.

Hepimizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım, diye düşündü Dora kararlılıkla.

Dora'nın umduğu gibi, marki mükemmel İngiliz balosunu planlamak için hiç zaman kaybetmedi. Ne yazık ki Dora'yı ikinci kez kendi hâline bırakma hatasını yapmadı. Bunun yerine kendini Theodora'dan uzaklaştırılmış ve nezaket kuralları için özel bir peri eğitmeninin gözetimine verilmiş hâlde buldu. "Elbette balo becerilerini mükemmelleştirmek için!" dedi Lord Hollowvale neşeyle.

Dora'yı büyük şaşkınlığa uğratarak eğitmen –kapkara kömür gibi gözleriyle, doğal olmayacak derecede uzun bir peri kadınıydı– ona Mourningwood Baronesi olarak tanıtıldı. Dora unvanı tanıdı ama nereden olduğunu hatırlayabilmesi birkaç dakikasını

aldı; sonunda Leydi Mourningwood'u sihir dükkânında incelediği soylu periler arasında yer aldığı aklına geldi. "Herhalde bir barones bana bir baloda nasıl davranacağımı öğretmek için çok meşgul olmalı," diye itiraz etti Dora, peri kadına. "Ve şimdiye kadar birçok baloya gittim, bu yüzden tavırlarım en azından tahammül edilebilir olmalı."

Leydi Mourningwood derin, karanlık bir kuyuyu andıran bir sesle, "Lord Hollowvale'in kızı için tahammül edilebilir diye bir şey olmaz," dedi. Siyah gözleri rahatsız edici şekilde Dora'ya yönelmişti. "Elbette sen sadece bir insansın ve bu yüzden seninle idare etmeliyiz."

Leydi Mourningwood, Dora'ya önce akşam yemeğinin önemini açıkladı. Yemekleri tam olarak doğru sırayla yemeliydi. Ayrıca, dedi Leydi Mourningwood, Dora her zaman bir gözünü Lord Hollowvale'den ayırmamalı ve ne zaman lord kadehini dudaklarına götürse o da şarabından bir yudum içmeliydi, aksi hâlde utanç içinde balodan ayrılmak zorunda kalabilirdi.

"Ve eğer hizmetkârlardan birine bakarsan," dedi Leydi Mourningwood, "onlara kaşlarını çatmalısın, tıpkı böyle." Yüz hatları onu rahatsız eden bir şey yemiş gibi hafif bir iğrenme ifadesine büründü.

Dora, baronesi taklit etmeye çalıştı ama herhangi bir duyguyu sergilemede o kadar kötüydü ki muhtemelen sadece hafifçe şaşkın göründüğünü biliyordu.

Derslerinin ne kadar sürdüğünden emin değildi. Hollow Evi'nde zamanın özel bir önemi yok gibiydi. Görüsünde uyuyan bedenini görmeden önce burada birkaç saatten fazla geçirmiş olamayacağını geç de olsa fark etmişti ama yine de Elias aradan tam bir buçuk gün geçtiğini söylemişti.

Dora ihtiyatla, *Bu iyi değil,* diye düşündü. *Belki de cenazem her an olabilir.* Ama İngiltere'de hangi gün olduğunu bilmesinin ve Leydi Mourningwood'un kasvet dolu bakışlarından kaçmasının bir yolu yoktu ve bu yüzden şimdilik itaatkâr görünmeye razı oldu.

Sonunda barones, Dora'yı Hollow Evi'nin başka bir odasına götürdü ve ona hareketsiz durmasını ve gözlerini kapatmasını söyledi. "Hizmetkârlara karşı doğru ifadeyi kullanamadığın için," dedi Leydi Mourningwood, "onlara hiç bakmamalısın."

Yumuşak bir kayma sesi Dora'nın etrafını sardı ve Dora gerilerek kaşlarını çattı. "Onların ne olduğunu ve burada ne yaptıklarını sorabilir miyim?" dedi baronese.

"Onlar hizmetçi periler," dedi Leydi Mourningwood. "Ve seni balo için giydirecekler." Dora'nın göremediği bir şeye dilini şaklattı ve etraflarını saran perilere seslenmek için döndü. "Ona ay ışığından bir elbise yapmayacağız, sizi aptallar!" dedi barones sertçe. "En azından geçen haftadan beri popüler değil bu! Lord Hollowvale'in kızına kendi balo salonunda gülünmesini mi istiyorsunuz? Günün modası unutulmuş anılarla giyinmek!"

Dora bunun üstüne gerçekten gözlerini açmak istedi ama tam zamanında kendini durdurdu. Mourningwood adlı bir perinin kendisine verilen talimatları görmezden geldiği için ona ne tür cezalar verebileceğini öğrenmek istemiyordu.

Dora, Londra'daki elbise dükkânındaki kadının yaptığı gibi hizmetçi perilerin de ölçülerini almasını bekliyordu. Fakat bunun yerine, onlar etrafta aceleyle koşturmaya devam ederken ve elbise etrafını sararken teninde hafif bir fısıltı hissetti. Acayip kumaşın her dokunuşu uzak, eksik bir anıyı beraberinde getiriyordu, bu yüzden Dora hızla bunaldığını hissetti.

Yaz esintisinde süzülen taze pişmiş ekmek kokusu, tekrar tekrar servis edilen yavan lapanın tadı, bir leydiye dans teklif eden bir beyefendinin iç çekişi. Dışarıda yine yağmur çiseliyordu ve bir rahip, hangi kutsal kitap figürünün hangi *diğer* kutsal kitap figürünü doğurduğunu sanki sonsuz bir süre boyunca anlatıyordu.

"Çok aptalca davrandım, küçük Theodora'm," diye fısıldadı bir kadın. *"Sevdiğim adamla evlenmek için paraya ihtiyacım olduğunu sandım. Ama şimdi sana sahibim ve yaptığım şeyin korkunçluğunu biliyorum."*

Anı öyle bir bulanıklıkla geçti ki Dora diğerlerinin arasında onu neredeyse kaçıracaktı. Tekrar bulmaya çalıştı ama elbisenin geri kalanı arasında kaybolmuştu. *Eminim o benim annemdi,* diye düşündü Dora. Bu Dora'nın çok küçükken unuttuğu bir anı mıydı?

"Aşk diye bir şeye inanmıyorum," diye alay etti Elias. *"Belki cazibe ya da arkadaşlık veya dostluk. Ama pek çok erkek, aşk özel bir tür sihirmiş gibi davranıyor. Öyle olmadığını söylemek için yetkili olduğumu hissediyorum."*

Albert şaşkınlıkla, *"Şey, ama sanırım az önce aşkı tarif ettin,"* diye cevapladı. *"Cazibe, arkadaşlık ve dostluk. Bunlarda özel bir şey yok mu, özellikle de hepsi aynı anda bir aradaysa?"*

Peri hizmetçilerinin sesi kesildi ve Leydi Mourningwood, Dora'ya gözlerini açmasını söyledi. Aşağı baktı ve pencerenin buğulu ışığında parıldayan gri, yırtık pırtık bir tül elbise gördü. Elbise güzel olmaktan çok sinir bozucuydu ama yine de onda lime lime katmanlarının sergilemesi gerekenden daha vakur olmasını sağlayan nadide bir şey vardı.

Dora elbiseye bakarken barones boynuna parlak, ışıldayan incilerden oluşan uzun bir dizi taktı. Teninde doğal olmayan bir şekilde soğuk hissettiriyorlardı ve Dora ürperdi. "Şey," dedi. "Bunlar normal inciler mi?"

"Daha neler, hayır," dedi Leydi Mourningwood sakince. "Bunlar çocuk gözyaşları. Sanırım biraz yaygınlar ama Yardım Evi sayesinde burada bol miktarda bulunuyorlar."

Dora'nın midesi altüst oldu. Boynundaki incileri koparıp atma içgüdüsüyle savaşmak zorunda kaldı. O anda daha nazik bir şey uyduramayarak, "Anlıyorum," dedi. "Aynada kendime bakabilir miyim acaba? Düzgünce giyindim mi bilmek istiyorum."

Leydi Mourningwood hoşnutsuzlukla başını iki yana salladı. "Aynalar periler diyarında tehlikeli bir şeydir," dedi. "Kendine *bakmak* için değiller."

Ama aynalar tam da bunun için var, diye düşündü Dora. Yine

de sözlerini kendine sakladı ve tavrını değiştirdi. "O zaman belki Theodora'yı görür–"

Sözü bölünerek arkalarındaki kapı açıldı ve Dora, Lord Hollowvale'in bastonunun zemine çarpmasıyla çıkan belirgin, düzensiz tıkırtıyı duydu.

"Muhteşem!" dedi marki. "Demek hazırsın. Hiç olmadığın kadar mutlu olabilmen için baloya gitmeliyiz."

Dora hafif bir telaşla ona doğru baktı. "Şimdi mi?" diye sordu. "Ama Londra'da düzgün bir balonun hazırlanması haftalar alır."

Lord Hollowvale güldü. "Ah, belki Londra'da!" dedi. "Ama periler diyarında balolar her zaman istediğimiz zaman olur!" Eşlik etmek ister gibi Dora'ya doğru kolunu uzattı. Dora, reddetmeye cesaret edemedi ama elini onun koluna koyduğunda içinde bir şey ürperdi. Bu sırada Lord Hollowvale'in daha önce giydiğinden en az bir ceket daha fazla giydiğini fark etti.

Dora kendini durduramadan, "*Kaç* ceket giydiniz?" diye sordu.

Marki gülümseyerek, "Toplamda beş!" dedi, bunu fark ettiği için açıkça memnun olmuştu. "Anlarsın ya, en yeni stillerin her birinden bir tane. Çok güvenilir bir kaynaktan zenginliğin bir erkeğin erdemini geliştirdiğini duydum, özellikle de sergilenirse ve bunların hepsi de hayli pahalı."

"Ya," demeyi başardı Dora. "O zaman gerçekten çok erdemli olmalısınız."

Lord Hollowvale neşeyle, "Herkes bu konuda hemfikir," dedi.

Hollow Evi'nin koridorlarına doğru ilerlerken Leydi Mourningwood, diğer taraftan, "Zenginlik bir hanımefendinin erdemini geliştirmez elbette," dedi Dora'ya. "Ancak iyi bir refakatçi onun itibarı için olmazsa olmazdır. Doğal olarak refakatçin ben olacağım ve eğer herhangi bir adamın gözlerinin içine bakarsan, karşılık olarak gözlerini kafandan çıkaracağımdan emin olabilirsin."

Lord Hollowvale, bu tamamen normalmiş gibi onaylarcasına başını salladı. "Leydi Mourningwood refakatçilerin en iyisidir," dedi. "Kimse onun onuruna leke sürmeye cesaret edemez!"

Theodora bu kadar uzun süre nasıl tek parça kalmayı başardı? diye düşündü Dora. *Balo boyunca gözümü kapatacağım ama Lord Hollowvale ne zaman şarabından içse ben de içmeliyim.*

Dora daha önce balo salonunu görmemişti ama bir perinin evinden beklediği kadar gülünçtü. İnanılmaz büyüklükteki odanın üzerinde büyük kubbeli bir tavan yükseliyordu ve bu kesinlikle Leydi Cushing'in balo salonunun beş katından daha büyüktü. Zemin, tuhaf siyah beyaz mermerle bir dans pistinden çok satranç tahtasına benziyordu. Beyaz mumlar Elias'ın Carroway Evi'nde taşıdığı feneri anımsatan ürkütücü mavi bir ışıkla her yüzeyde yanıyordu.

Duvarlar boyunca sıralanmış atıştırmalık masalarında tuhaf süs eşyaları vardı. İçlerinden birinde etkileyici kurdelelerle kaplı tek bir siyah uzun çizme gibi görünen bir şey vardı; Lord Hollowvale, Dora'ya gururla bunun Lord Wellington'ın kendi çizmelerinden biri olduğunu söyledi. Bir diğerinde bir zamanlar Kraliçe Elizabeth'e ait olduğunu söylediği çok büyük bir porselen sos kâsesi vardı ve başka birinde, bir yığın ananasla göze çarpacak bir şekilde çevrili gerçek bir teşhir direği vardı; bunun, bir zamanlar Londra Kulesi'nde kullanıldığını söyledi. Bunların hiçbirinde bir uyum veya mantık yoktu, yine de peri ne olursa olsun her birinden son derecede memnun görünüyordu.

Görünmez yaylıların sesi havada süzülüyordu ama Dora, ne orkestra ne dansçı ne de katılımcı görebiliyordu. Kaşlarını hafifçe çattı. "Balo daha başlamadı mı?" diye sordu yanındaki Lord Hollowvale'e.

Marki coşkuyla, "Elbette başladı!" diye cevapladı. "Ancak katılımcılardan hiçbirine resmî olarak takdim edilmedin. Resmî olarak takdim edilmeden onları görmen senin için iyi olmaz."

O sırada görünmeyen biri ayağına bastı ve Dora aniden geriye sıçrayarak gözlerini kırpıştırdı. "Yani tüm odanın benim için görünmez olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye şaşkınlıkla sordu. "Ama bütün akşam yanlışlıkla insanlara çarpıp duracağım!"

"Tabii ki nezaket uğruna ödenecek küçük bir bedel," dedi Leydi Mourningwood tam bir ciddiyetle.

O sırada Dora, Theodora'nın görünmez birinin kolunda diğer taraftan odaya girdiğini gördü. En azından kendi eşlikçisine tutunabilmek için oraya gitmek istedi ama Lord Hollowvale bunun yerine onu dans pistine yönlendirdi. "İlk dansını ben alacağım," dedi ona. "Ama eminim ki yakında seninle tanışmak isteyecek birçok yakışıklı peri vardır."

Yaptığı dans, Dora'nın İngiltere'de öğrendiği hiçbir şeye benzemiyordu ve o yönlendirirken takip etmekte zorlandı. Minuet dansına benziyordu ama her birkaç adımda bir başka ağırbaşlı selamlama vardı, bu yüzden güç bela dans sayılabilirdi.

Ama en kötü kısmı, Lord Hollowvale'in dansın ortasında partner değiştirmesiydi. Dora kendini etrafındaki kalabalığın farkında bile olmadan görünmez bir periyle dans etmeye çalışırken buldu. Bunun kesinlikle hiçbir anlamı yoktu, her saniye biri ona çarpıyordu ve her yeni yanlış adımda kendini refleks olarak özür dilerken buldu.

Müzik sonunda değişip yepyeni bir dansın başladığını işaret ettiğinde Dora çok rahatladı. Duvarın yanındaki bir sandalyeye doğru sendeleyerek ilerlemeye çalıştı ama Leydi Mourningwood onu kolundan yakaladı ve görünmeyen bir peri beyefendisine doğru götürdü. "Bu Lord Hollowvale'in İngiliz kızı Bayan Theodora," dedi barones önlerindeki boşluğa. "Bayan Theodora, bu vikont Lord Blackthorn."

Dora'nın önündeki boşluk dalgalandı ve sonra önünde uzun, kıvrak bir figür belirdi. Lord Blackthorn uzun parmakları ve çok soluk teni olan bir periydi. Çok hoş siyah kadife bir ceket giymişti ve uzun, kıvrımlı bir gül asması vücuduna dolanıp boynunda tek bir sarı güle dönüşüyordu. Duruşunda neşeli bir hava vardı fakat Dora gözlerini göremeden önce tam zamanında ayaklarına bakmayı hatırladı; Leydi Mourningwood'un eğer hata yaparsa ve peri adamın bakışlarına karşılık verirse gözlerini çıkarma sözünü yerine getireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Lord Blackthorn melodik bir sesle, "Ne kadar da büyüleyici!" dedi coşkuyla. "Ah, bir insan için çok güzel! Ve unutulmuş anılardan oluşan ne güzel bir elbise!"

Leydi Mourningwood sertçe, "İltifatlarınızda bu kadar cömert olmamalısınız, Lord Blackthorn," dedi. "İngilizler bunun yerine genellikle havadan bahsederler."

Lord Blackthorn neşeyle, "Ah evet, aklım nerede benim?" dedi. "Dışarısı çok sisli, değil mi, Bayan Theodora?"

Dora mesafeli bir şekilde, "Hollowvale'de hava her zaman sisli değil mi?" diye sordu.

Lord Blackthorn aynı coşkulu ses tonuyla, "Öyle!" dedi. "Ah, İngiliz sohbetinde çok iyisiniz, Bayan Theodora. Sanırım bu beklenen bir şey." Eldivenli elini uzattı. "Sizinle dans edebilir miyim?"

Dora cevap vermek için ağzını açamadan, "Edebilirsiniz," dedi Leydi Mourningwood. "Ama işiniz bittiğinde Bayan Theodora'yı hemen bana getirmelisiniz, yoksa onunla evlenmek zorunda kalırsınız."

Bunda garip bir şey yokmuş gibi, "Ah evet, elbette," dedi Lord Blackthorn. "Bu gerçek İngiliz balolarını çok seviyorum. Görgü kuralları çok hoş bir şekilde tuhaf!"

"İngiliz görgü kuralları hiç de böyle işlemez," dedi Dora. Ama Lord Blackthorn onu elinden tutup dans pistine götürdü ve Dora derin bir iç çekti.

O bitmek bilmeyen sıkıcı selamlamalar sırasında, "Hava hâlâ hayli sisli," dedi Lord Blackthorn yardımsever bir şekilde.

"Evet," dedi Dora ona. "Bunu zaten söylediniz."

"Belki de hava güneşli olsaydı daha iyi olurdu," dedi Lord Blackthorn ve bir kez daha eğilip birbirlerini selamladılar. "Güneşli havayı sever misiniz, Bayan Theodora?"

Dora soğuk bir şekilde, "İngilizler hava dışında başka şeylerden de *bahsederler,*" dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Lord Blackthorn merakla. "Peki başka nelerden *bahsederler*?"

Dora yıllar boyunca katıldığı tüm bahçe partilerini ve baloları

düşündü. Gerçekten de yabancılarla etkileşimlerinin neredeyse yarısının hava durumuyla ilgili olduğunu fark edince utandı. Neyse ki hatırladığı başka etkileşimleri de vardı. "Eğer bir yunusu bir atla çoğaltırsak," dedi Dora düşünceli bir şekilde, "ortaya çıkan yaratık bir yunus başı ve bir at kuyruğu mu olurdu, yoksa tam tersi mi olurdu?"

"Ah!" dedi Lord Blackthorn. "Açıkçası yaratığın bir yunus kafası olurdu. Çünkü yunuslar okyanusta kalmak zorundadır ve atlar nefeslerini tutmada çok kötüdürler."

"Bu beklediğimden daha mantıklı bir cevap," diye itiraf etti Dora. Bu sefer biraz daha eğildi. "Biriyle kültür hakkında bilgi alışverişi yapmak bir başka İngiliz geleneğidir," diye yalan söyledi. "Eğer periler hakkında bir soruma cevap verirseniz, ben de İngiltere'yle ilgili başka bir sorunuza cevap veririm."

"Ne kadar da ilginç!" dedi Lord Blackthorn. "Evet, elbette. O zaman size sorayım, Bayan Theodora: İngiltere'deki en erdemli kişi olarak kimi görüyorsunuz?"

Dora buna gözlerini kırpıştırdı. "Ben... bunu daha önce hiç düşünmemiştim," diye itiraf etti. "Sanırım Kral, Naip Prens ya da eleştiriden tamamen muaf biri, mesela Wellington Dükü gibi bir şahsiyeti söylemem en doğrusu olurdu."

"Ah," dedi Lord Blackthorn. "Ama benim sorduğum hiç de bu değildi! Lord Hollowvale, İngiliz erdemlerinden bahsedip duruyor, görüyorsunuz ama ben sizin en erdemli olarak gördüğünüz kişinin kim olduğunu merak ediyorum."

Dora dudaklarını birbirine bastırdı. Muhtemelen yine yalan söyleyebilirdi ve peri farkı anlamazdı. Ama soru onu *düşündürmüştü* ve aklına aniden gelen cevap karşısında irkildi.

"Bence Lord Büyücü," dedi Dora.

Lord Blackthorn bu cevaba düşünceli bir "hmm" sesi çıkardı. "Sadece Fransa'nın bir Lord Büyücüsü olduğunu sanıyordum," dedi.

"Artık bir de İngiliz var," dedi Dora. "Ve evet, ben... onun tanıdığım en erdemli adam olduğunu düşünüyorum." Bunları söylerken kendini anlaşılmaz bir şekilde utanırken buldu.

"Ama neden?" diye sordu Lord Blackthorn. "Onu erdemli yapan şey nedir?"

Dora ayaklarına bakarken mesafeli bir şekilde gülümsedi. "Bence erdemli olmasının sebebi güçsüzlere karşı nazik ve güçlülere karşı acımasız olması," dedi.

Lord Blackthorn merakla, "Ama zengin mi?" diye sordu. "Lord Hollowvale gibi beş ceketi mi var, yoksa hizmetçilerle dolu bir malikânesi mi?"

"Zengin olduğunu sanmıyorum," dedi Dora. "Aslında parasının çoğunu bağışladığından şüpheleniyorum."

"Ne kadar şaşırtıcı!" dedi Lord Blackthorn. "Paranın İngiliz erdemiyle bir ilgisi olduğundan emindim. İngiltere'deki en saygın adamların tümü daha fazla para kazandıkça daha saygın hâle gelmiyorlar mı?"

"Geliyorlar," diye itiraf etti Dora. "Ama saygı ile erdem aynı şey değildir. Ve siz bana özellikle İngiltere'de en erdemli olduğuna inandığım kişinin kim olduğunu sordunuz."

"Öyle yaptım," diye düşündü Lord Blackthorn. "Ve ne kadar kafa karıştırıcı bir cevap. Ama şimdi bana sorunuzu sormalısınız, Bayan Theodora."

Dora, uzun perinin etrafında bir daire çizip onu tekrar selamlamak için yeterince uzun bir süre durdu ve sorusunu zihninde çok dikkatli bir şekilde dile getirdi. "Bir ölümlünün güçlü bir periyi yenmesinin en makul yollarını bilmek istiyorum," dedi.

Lord Blackthorn'un buna gücenmesini bekliyordu ama bunun yerine, bir oyun oynuyorlarmış gibi güldü. "Ah, ama bu basit!" dedi. "Demir her zaman en iyisidir çünkü büyümüzü hemen sona erdirir ve bizim için korkunç bir zehirdir. Demiriniz yoksa o zaman güçlü bir büyü işe yarayabilir ama çoğumuz en büyük ölümlü sihirbazlardan bile çok daha deneyimliyiz." Bir an daha düşündü ve sonra ekledi: "Bazı ölümlüler hile ve dikkatli kelimelerle bizi yenmeyi başardılar ama yaptığımız her anlaşmada neredeyse daima daha iyi sonuç alıyoruz."

Dora buna belli belirsiz gülümsedi. "Ne kadar ilginç," dedi.

"Periler hakkında daha çok sorum var. Başka bir soru alışverişinde bulunmak ister misiniz?"

"Çok isterim!" dedi Lord Blackthorn. "Ama ne yazık ki dans sona ermek üzere ve sizi refakatçinize geri götürmeliyim, yoksa evlenmek zorunda kalırız."

Vikont onu Leydi Mourningwood'a doğru götürürken Dora iç çekti. Kara gözlü peri kadın onu tekrar kolundan tuttu ve başka bir adama doğru döndü ama bu sefer Dora onu zaten görebildiğini fark edince şaşırdı. Peri beyefendiye bakmaya cesaret edemedi ama çizmelerinin Lord Blackthorn'unkinden daha yıpranmış olduğunu gördü. *Her kimse,* diye düşündü Dora, *hâlihazırda bir şekilde tanıştırıldık.*

"Bu Bayan Theodora, Lord Hollowvale'in İngiliz kızı," dedi barones yeniden. "Bayan Theodora, bu kont Lord Longshadow."

"Ne kadar da büyüleyici," dedi Elias, Lord Blackthorn'un daha önce kullandığı aynı tonla ve elini uzattı. "Bu dansı bana lütfeder misiniz, Bayan Theodora?"

18

Elias konuşurken Dora ona bakmamak için tüm iradesini kullandı. Neyse ki Leydi Mourningwood daha önce yaptığı gibi cevap verdi: "Edebilirsiniz. Ama işiniz bittiğinde Bayan Theodora'yı hemen bana getirmelisiniz, yoksa onunla evlenmek zorunda kalırsınız."

"Ne korkunç," dedi Elias. "Cezayı aklımda tutacağım."

Elini tuttuğunda Dora'nın içindeki hafif gerginlik çaresiz bir rahatlamayla eridi. Elias'ın eli sıcak ve tanıdıktı, Dora onu gördüğüne o kadar sevindi ki birdenbire göğsünde gerçek bir sevinç parladı.

Elias onu dans pistine götürdü ve Dora derin bir nefes aldı. "Yönlendirirken seni takip etmekte zorlanacağım," dedi ona. "Resmî olarak takdim edilmediğim sürece burada kimseyi göremem. Birisinin omzumun üzerinden beni dinlediğini bile anlayamam." Elias'ın bu ipucunu anlayacağını umarak parmaklarını parmaklarının üzerine bastırdı.

Elias sessizce, "Öyleyse bizi diğerlerinden elimden geldiğince uzak tutacağım," diye mırıldandı. "Ve eğer biri çok yaklaşırsa elini daha sıkı tutacağım." Göstermek için parmaklarını sıkıp sonra gevşetti. "Bu partiye birçok aptalca kural koyduklarına eminim. Bu yüzden mi bana bakmıyorsun?"

"Bir erkeğe doğrudan bakarsam Leydi Mourningwood gözlerimi çıkarır," dedi Dora ona sakince. "Çok iyi bir refakatçi, görüyorsun."

Elias iğrenme dolu yumuşak bir ses çıkardı. "Bu saçma balolardan birine katılmamın çok erken olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Neyse ki periler birbirlerinden yalan söylemelerini beklemiyorlar. Şu anda Lord Longshadow'un yüzünü takıyorum çünkü iyi tanıdığım birkaç kişiden biri. O olduğumu iddia ettim ve kapıdan girmeme izin verdiler."

"Yani sen Lord Longshadow *değilsin,*" dedi Dora. "İtiraf ediyorum bir an için merak etmiştim."

"Değilim," dedi Elias alçak sesle. "Unvanım yok. Babamı öldürdüm ve bu yüzden onun unvanını almış olabilirim ama ben periler diyarını terk ettim ve unvanım üstünde başka biri hak iddia etti."

"Sen babanı *öldürdün–*" Elias elini sıktı ve Dora aniden sustu. Onları birkaç uzun adımda ileri götürdü ve parmakları tekrar gevşedi.

"Bu perilerde yaygın bir veraset yöntemidir," dedi Elias, şimdi sesinde hüzün vardı. "Onu öldürmek istemedim. Ama bana bu konuda pek fazla seçenek bırakmadı. Yerine geçen, onu da devirmeye karar verme ihtimali yüzünden geri döndüğümü görmekten pek mutlu olmayacaktır."

Tekrar birbirlerine eğilip selam verdiler ve Elias başını iki yana salladı. "Buraya son gelişimden bu yana bu dansta daha çok selamlama var," diye ekledi ve Dora, onun bu konuyu kapatmasını umduğunu biliyordu.

Son birkaç dakikadır yürümek ve eğilmek dışında pek bir şey yapmasa da Dora, garip bir şekilde başının döndüğünü hissetmeye başlamıştı. Odanın karşı tarafında görünmez bir partnerle dans eden Theodora'yı gördü; diğer yarısı da aynı şekilde dengesi sarsılmış görünüyordu ve nefesini tuttu.

"Lord Hollowvale, aynı odadaysak diğer yarımla tekrar bir araya geleceğime inanıyor ve ben çok heyecanlıyım," dedi Dora. "Sanırım haklıydı. Başım dönmeye başladı. Çocuklar burada, bahçelerin karşısındaki Yardım Evi'nde. Lord Blackthorn'a bir periyi nasıl yenebileceğini sordum; bana demir, büyü ve

hilenin en iyisi olduğunu söyledi. Hiç demirimiz yok ve Lord Hollowvale'in büyüsü gerçekten çok güçlü, bu yüzden belki de hile–"

Elias ceket cebinden bir şey çıkardı ve Dora'nın eline tutuşturdu. Bunu yaparken parmakları titriyordu... ve Dora aşağı bakmadan önce bile ne göreceğini biliyordu.

"Makasım," diye fısıldadı Dora. "Onu buraya kadar getirdin mi?"

"Demir, perilere ve onların büyülerine karşı çok güçlüdür," dedi Elias. "Daha önce kanlarını tatmışsa daha da güçlüdür. Lord Hollowvale seni ve çocukları kader ipleriyle kendine bağladı, ben bile onları zar zor görebiliyorum. O ipleri kesersen hepiniz kendi bedenlerinize dönersiniz. Neler olduğunu hemen fark edecektir, bu yüzden sen bununla uğraşırken ben de onun dikkatini dağıtacağım."

Dora dudaklarını birbirine bastırdı. "Kulağa senin için çok tehlikeli gibi geliyor," dedi. "Peki bedenleri çoktan ölmüş olan çocuklara ne olacak, Elias? Geri dönecek bir yerleri yok." Bu düşünce Dora'yı başka bir korkunç endişe dalgasıyla vurdu ve onun koluna yaslanmak zorunda kaldı.

Elias usulca, "Öldüklerinde gitmeleri gereken yere gidecekler," dedi. Eli sırtında gezindi. "Benim de hoşuma gitmiyor, Dora. Ama sonsuza kadar burada sıkışıp kalıp devam edememekten daha iyi."

Gözleri yaşardı ve Dora bir an için kendi gibi değil de daha çok Theodora gibi hissetti; aynı anda bir sürü kafa karıştırıcı duyguyla bunaldı. "Onların -ya da senin– başına korkunç bir şey gelsin istemiyorum," dedi. "Başka bir yol olmalı."

Elias uzanıp başparmağıyla yanağına dokundu. "Sadece kısıtlı bir zaman var," dedi yumuşak bir sesle. "Ve ölmene izin vermeyeceğim. Bir keresinde bana kuzeninin senin için sıcak bir fener olduğunu söylemiştin, Dora. Bununla ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Her şeyden önce sen de benim fenerim oldun ve sönmene izin veremem."

Dora'nın kalbi göğsünde sancıdı. Sendeledi ve bu sefer Elias yere düşmeden önce onu tamamen yakalamak zorunda kaldı. Dora her zamankinden daha fazla gözlerinin içine bakabilmeyi diledi. Ama Elias, ceket cebinden bir parça parıldayan toz çıkarıp onun başının üzerine üfledi ve Dora aniden onları çevreleyen yüzlerce bulanık siluet gördü, her biri başka bir peri soylusunun belirsiz şekliydi.

Adımlar hızla onlara doğru geldi ve Dora, Leydi Mourningwood'un sert sesini duydu. "Onu hemen bana geri vermeniz gerekiyor," dedi barones. "Dans bitti, Lord Longshadow."

"Yapmamam gerekiyor," dedi Elias keyifli bir şekilde. "Onu hemen geri getirmem gerektiğini *yoksa* onunla evlenmek zorunda kalacağımı söylemiştiniz. İkinci seçeneği seçiyorum, Leydi Mourningwood."

Dora şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Çevrelerindeki karanlık gölgelerde şaşkınlık dolu nefesler verildi. Leydi Mourningwood, Elias'a anlamayarak baktı. "Ama bu yapılamaz," dedi. "Kimse ikinci seçeneği seçmez."

"O zaman neden iki seçenek sunuyorsunuz?" diye sordu Elias nazikçe. "İkisini de teklif ettiğinizde bana yalan söylemediniz herhalde."

Bu, baronesi daha önce hiçbir şeyin başaramadığı gibi afallattı. Bir an şaşkınlıkla orada kalakaldı ama en sonunda Lord Hollowvale kaşlarını çatarak yaklaştı.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu marki. "Kızımı neden serbest bırakmıyorsunuz, Lord Longshadow?"

"Bana onunla evlenmem gerektiği söylendi," dedi Elias neşeyle. "Ve şimdi bu kaderi kabul ediyorum."

Dora alçak sesle, "Öyle mi?" diye mırıldandı.

Elias ona, "Pekâlâ, neden yapmayayım?" diye sordu. "Birkaç gün önce Lord Lockheed'e seninle evlenmek için bir mektup gönderdim. Çeyizin hakkında oldukça makul davrandım ve o da bana hemen onay verdi. Sana daha önce söylemeyi düşünüyordum ama ben söyleyemeden ortadan kayboldun." Belindeki

eli sıkılaştı. "Bu fikre razı olup olmadığını sormak isterdim ama Leydi Mourningwood ültimatomunu çok net bir şekilde dile getirdi. Ve seni ona geri vermeyi düşünmüyorum."

"Ah," dedi Dora ve aniden öyle başı döndü ki nefes almakta zorlandı. "Ama *ben* razıyım."

"Ama ben razı *değilim*!" diye öfkeyle ilan etti Lord Hollowvale. "İngiliz kızımla evlenemezsin." Soluk mavi gözlerini kıstı. "Ve sen Lord Longshadow falan da değilsin, değil mi? Ona hiç benzemiyorsun."

Marki, Elias'a şiddetle işaret etti ve Dora aralarındaki havada bir şeylerin çatırdadığını hissetti. Dora hâlâ Elias'a bakamıyordu ama kılık değiştirmesinin kabaca sona erdiğinden şüpheleniyordu.

"Ben Elias Wilder, Majestelerinin saray sihirbazı ve İngiltere Lord Büyücüsü'yüm," dedi Elias sertçe. "İngiltere vatandaşlarını çaldın ve onları senden geri almak benim görevim."

"Ne cüretle!" dedi Lord Hollowvale ve hava, gücüyle soğudu. "Ben hiçbir şeyi ve hiç kimseyi çalmadım! Aldığım her İngiliz vatandaşı için adil bir şekilde ödeme yaptım!"

"İngiltere'de insan alıp satmak yasadışıdır," dedi Elias. "Aslında 1807'den beri yasalara aykırı."

Lord Hollowvale, "Satın aldığım yaratıklar, İngiltere'de yapmayacakları hiçbir şeyi burada yapmıyorlar!" diye inatçı bir şekilde tısladı. "Nankör sefillere karşı hep iyiliksever davrandım. Evime gelip erdemime saldıramazsın, seni melez yaratık!"

"Ah!" Lord Blackthorn'un sesi eğlenerek yankılandı ve Dora onu kalabalığın içinde çok yakınında dururken gördü, Theodora hafifçe omzuna yaslanmıştı. "Ama Lord Hollowvale, İngiltere'nin en erdemli adamına hitap ediyorsunuz! Bunu çok güvenilir bir kaynaktan duydum!"

Bu sadece markinin yüzünün daha da kararmasına ve daha da korkutucu olmasına neden oldu. "Bir an bile inanmam!" dedi. "Ne saçma bir fikir! Çizmelerinin acınası hâline bak! Ve üzerinde sadece bir ceket var, görüyorsunuz ya!"

Dora'nın diğer yarısı garip bir şekilde görüş alanında belirip kayboluyordu. Dora, Theodora ile kendisi arasında uzanan aşınmış kırmızı bir ip gördü ve Elias görüşüne her ne yaptıysa, bunun ona etrafındaki görünmez perilerden daha fazlasını gösterdiğini fark etti. Dora izlerken bile kırmızı ip sıkılaşmaya ve kısalmaya başladı.

Lord Hollowvale'e doğru baktı, kollarına ve parmaklarına bağlanmış bir düzineden fazla kırmızı ip gördü. *O ipleri kesmem gerek,* diye düşündü Dora. *Tekrar bütün olana kadar bekleyemem, yoksa çok geç olacak.*

Dora, çok çaba sarf ederek kendini ayakları üzerinde durmaya zorladı. Elias'ın verdiği deri kılıfı avucunda kavradı, demir makasın avucunda bıraktığı soğuk dokunuşu hissetti.

Elias onu bıraktı, "Sanırım o zaman düello yapmalıyız," dedi yardımsever bir şekilde. "Çünkü Dora ile evlenmek, onu ve çocukları eve götürmek niyetindeyim. Ve sen de onurunu korumalısın, çünkü seni kölelik suçuyla suçladım."

"Ne kadar heyecan verici!" dedi Lord Blackthorn. "Her zaman bir İngiliz düellosu izlemek istemişimdir. O zaman Lord Büyücü'nün bu düelloda yardımcısı olacağım!"

Lord Hollowvale'in soluk gözleri öfkeyle parladı. "Benim yardımcıya ihtiyacım yok," diye ilan etti. "Çünkü bu düello göz açıp kapayıncaya kadar bitecek."

Dora, kalabalığın gölgeleri arasından geri çekilerek Lord Hollowvale'in arkasına doğru ilerlemeye çalıştı. Bir kutup soğuğu patlaması oldu ve korkuyla nefes vererek başını eğdi. Buz, ayaklarının altında hayali desenlerle kıvrılarak mermer zemin boyunca çatırdayarak ilerledi. Terlikleri ona çok az tutunma sağladığından yüzüstü düşmemek için dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı.

Bir el kolunu sıkıca kavradı ve Dora şaşkınlıkla geriye baktı. Leydi Mourningwood onu yakalamaya çalışmak için peşinden gelmişti; baronesin kömür karası gözleri yabancı bir öfkeyle kaynıyordu.

Ancak Dora korkunç peri kadınla geçirdiği onlarca dersi hatırlamaya başlamıştı ve duyguları artık o kadar keskindi ki Theodora'nın yakında olduğunu, sendeleyerek ayağa kalktığını *hissedebiliyordu.* Diğer yarısı öfkeli bir çığlık atarak Leydi Mourningwood'un sırtına atladı.

"Gözlerini oyacağım *senin,* şeytani yaratık!" diye bağırdı Theodora.

Kavurucu bir sıcağın tıslaması doğal olmayan buzu geri püskürttüğü anda Dora kolunu baronesin elinden kurtardı. Bu, Elias'ın Fransa'daki savaş meydanında kullandığı parlak ateşti ve markinin gücü ne kadar korkunç olursa olsun, Dora perinin hiçbir zaman büyük ordularla savaşmaya cesaret edemediğini ve Elias'ın hissettiği korkunç yaraların acısıyla savaşmadığını düşündü.

Belki Elias kazanır, diye düşündü Dora umutla. *Ne de olsa daha önce bir peri lordunu öldürdü.*

Kalabalığın arasından sürünerek sıyrıldı, artık Lord Hollowvale'in hemen arkasındaydı. Onu çevreleyen kıpkırmızı ipler güçle gergindi ve Dora, makasıyla bir kesik atmanın onları serbest bırakmaya yeteceğini biliyordu. Elbette o zaman Dora'yı fark edecekti ama bu konuda bir şey yapmak için dikkatini düellodan uzaklaştırması gerekecekti.

Dora soğuk demir makası kınından çıkardı... ama ilk kırmızı ipe yaklaştığında tereddüt ettiğini fark etti.

Hayır, diye düşündü üzgünce. *Bu işe yaramayacak.*

Haklısın. Theodora'nın zayıf bir şekilde aynı fikirde olduğunu hissetti. *Herkesin iyiliği için bundan daha iyi olmalıyız.*

Dora makası iki elinin arasına alıp kaldırdı ve Lord Hollowvale'in sırtına, tam kalbinin üzerine sapladı.

Peri şaşkınlıkla öne doğru sendeledi. Dora'nın tahmin ettiğinden çok daha hızlı bir şekilde yaradan parlak kırmızı kan akmaya başladı. Dora, korkunç bir mide bulantısı hissetti ama makası tutup daha da derine sapladı.

Onu saran doğal olmayan soğuk kaybolmaya başladı. Dora başını kaldırdı ve geldiğinden beri ilk kez Elias'ın gözlerine bak-

tı. Yüzünde korkmuş bir ifade vardı ve Dora, onun yaptığı şeyin tüm sonuçlarını tahmin edip etmediğini merak etti.

"İngiliz düellolarında pek bilgili değilim," diye gözlemledi Lord Blackthorn. "Ama eminim ki genç hanımefendilerin katılımcılara bir şeyler saplamaması gerekiyor!"

Lord Hollowvale göğsünü boş yere tutarak yere yığıldı. Dora ona keder, üzüntü ve kendi hareketlerinden duyduğu iğrenmenin bir karışımıyla baktı. Yoğun, yapışkan kan, ellerini kapladı ve dokusu kesinlikle punçtan çok farklıydı.

Dora yumuşak bir sesle, "Hiçbir düelloyu kabul etmedim," dedi.

Lord Hollowvale, kan lekeleriyle dolu dudakları titrerken ona baktı. "Ben... sana karşı... sadece merhametli davrandım," diye fısıldadı.

Dora gözyaşlarını bastırdı. "Her kötü adamın kendisinin merhametli olduğuna inandığından eminim," dedi ona. "En azından bu açıdan gerçek bir İngilizsin."

Marki bir kez irkildi... ve sonra hareketsiz kaldı.

Çok yavaş bir şekilde bedeni sakin, soğuk bir sisle dağılmaya başladı. Ona bağlı kıpkırmızı ipler tehlikeli bir şekilde sallanıyordu artık.

Theodora, Dora'ya doğru atıldı ve sendeleyerek kollarına girdi. Dora'nın diğer yarısı titrek bir sesle kalabalığa, "Babamı öldürdüm," diye ilan etti. "Bu andan itibaren bana Leydi Hollowvale diyeceksiniz!"

Theodora ellerini sisin içine uzattı ve parmaklarıyla kavradı.

"Yapma!" dedi Elias hemen. Onu durdurmaya çalışmak için öne atıldı ama çok geçti.

Daha önce dalgalanan kızıl ipler aniden Theodora'nın kollarına ve parmaklarına bağlandı. Yarı saydam formu güçlendi ve katılaştı. Korkunç güç ruhuna yayıldı ve onu Dora'ya bağlayan ipi geçti. Dora bu gücü kalbinde soğuk, ıslak bir sis gibi hissetti.

Dora, nefesi kesilerek dizleri üstüne düştü. Hollowvale'in anıları ve içinde yeni yeni kabaran parlak, canlı duygular aniden

tekrar kayboldu. Kendi eylemlerinden duyduğu keskin korku ve çirkin dehşet, donuk ve uzak bir üzüntüye dönüştü.

Theodora, "İpini serbest bırakacağım," dedi Dora'ya. Yüzünden aşağı iri gözyaşları süzüldü ve Dora onun göründüğü gibi gerçekten kederli hissettiğini biliyordu. "Ve hâlâ yaşayan tüm çocukları da. Diğerleri kalmak istedikleri sürece sevilecek ve bakılacak."

Dora kayıtsızca başını sallayarak onayladı. "Sen daha zor yolu seçtin," dedi yumuşak bir sesle. "Teşekkür ederim."

"O kadar zor değil," dedi Theodora hıçkırarak. "Her zamankinden daha yakınız. Sen mutlu olduğun sürece ben de mutlu olacağım. Bu yüzden bu konuda elinden gelenin en iyisini yapmalısın, lütfen."

Elias yüzünde hâlâ belirgin olan dehşetle ikisine doğru koştu. Hâlâ kanla kaplı hâldeki Dora'yı yakaladı. "Ne yaptın?" diye fısıldadı ona. "Ne yaptın, Dora? Bir daha asla bütün olamayacaksın."

Dora ona solgun bir şekilde gülümsedi. "Tüm o çocukları kurtarmak için o kadar uğraştın ki," dedi, "sanki onları kendin öldürüyormuşsun gibi hissediyordun. İkimiz de bu düşünceye dayanamazdık. Sadece bu seferlik sana yardım etmeme izin vermelisin, çünkü bunu yapacak gücüm var." Yeniden gözleri buluştu. "Bu benim yok etmem gereken küçük kötülük, Elias."

Dora teninde sıcak güneş ışığını ve pamuklu kumaşı hissettiğini fark etti. Elias onu sıkıca tuttu ve tatlı reçine kokusunu bir anlığına aldı; gözlerini bir kez daha açtığında kendini Bayan Dun'ın yetimhanesindeki bir yatakta buldu.

19

Dora yalnız değildi.

"Bayan Ettings! Uyandınız!" Albert'ın şaşkın sesi, daha önce Elias'ın oturduğu Dora'nın sol tarafından geliyordu. Albert onun dik oturmasına yardım etmek için uzandı. "Öyleyse Elias başardı mı?"

Dora yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Baş ağrısı vardı ve midesi neredeyse bomboştu ama bunun dışında da kendini çok sağlıklı hissetmiyordu. "Başardı," dedi donuk bir şekilde. Abigail'm kıpırdanmaya başladığı diğer yatağa doğru baktı. "Ama lütfen Abigail'a yardım edin. Muhtemelen benden çok daha güçsüz."

Albert korkuyla nefes vererek küçük kızın yatağına koştu. Abigail şaşkınlıkla mırıldandı ama ona uzattığı suyu aldı ve muayene etmesine yorgun bir şekilde boyun eğdi. Dora kendi başına suyunu aldı, sonra geceliğiyle merdivenlerden sendeleyerek aşağı inip mutfağa doğru yöneldi. Orada, kollarında yeni uyanmış bir bebeği sallayan Bayan Dun'ı buldu.

Dora sakince, "Bayan Dun?" dedi. "Sizi rahatsız etmek istemem ama müsait olduğunuzda biraz yemek yiyebilir miyiz?"

Çıkan velvelenin tamamen yatışması için bir saat kadar geçmesi gerekti. Dora bolca yiyecek ve içecekle tıka basa doydu ve sonra "dinlenmek" üzere nezaketle yatağına itildi.

"Ama ben zaten uyuyordum, değil mi?" diye sordu.

Albert ciddiyetle, "Doğru düzgün beslenmeden uyuyordun,"

dedi ona. "Şimdi vücuduna ona verdiğin şeyi kullanması için şans tanımalısın." Abigail ise çoktan yatıp uykuya dalmıştı ve Dora bu fikrin biraz da olsa mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Albert'ın niyeti ne olursa olsun bu isteği gerçekleşmeyecekti çünkü Vanessa çok geçmeden ortaya çıktı ve kuzeni Dora'yı hemen görmek için ısrar etti.

"Ah, sen iyisin!" dedi Vanessa hıçkırarak ve Dora'ya doğru atılıp onu kucakladı. "Çok endişeliydim ama seni götürdüklerinde yanına yaklaşmama izin vermediler!"

Albert ciddi bir tonda, "Bayan Ettings karantinadaydı," dedi Vanessa'ya. "Kardeşimle nişanlanıp sonra sonsuza dek uykuya dalmanız hiç hoş olmazdı, Bayan Vanessa."

Dora mesafeli bir şekilde, "Yani nişanlandınız mı?" diye sordu. "Ne kadar harika, Vanessa. Umarım düğününe gelebilirim."

Vanessa şaşkınlıkla, "Neden gelemeyesin ki?" diye sordu. "Her şeyden evvel düğün ziyafeti için davetiyeni yazdım, Dora! Ah, bunu anneme söyleme, o ilk olmadığı için üzülecektir, eminim."

Dora kaşlarını çattı. "Kontes bana artık bir daha oda vermeyecek," dedi. "Ve Frances yenge de taşraya dönmemi istiyor, öyle dedi."

Vanessa'nın nefesi kesildi. "O korkunç kadınlar!" dedi ve bu Dora'nın tatlı kuzeninden gelen o kadar alışılmadık bir haykırıştı ki Albert bile ona şaşkın bir bakış attı. "Buna cesaret edemeyecekler!" dedi Vanessa. "Eminim Leydi Carroway en azından düğüne kadar *yanında* kalmana izin verir."

Dora buna gülümsemekten kendini alamadı. "Nişanlanmak seni cesurlaştırmış," dedi. "Bu sana çok yakışıyor, Vanessa."

"Annemle birlikteyken Bayan Jennings'e, Bayan Ettings'e eşlik edip edemeyeceğini soracağım," dedi Albert.

Dora ona doğru baktı. "Anneniz bir refakatçi olarak fazlasıyla yeterli olacaktır, Bay Lowe," dedi yavaşça.

Albert gözlerini kırpıştırdı ve Dora, onun yanaklarının aniden hafifçe kızardığına yemin edebilirdi. "Ah," dedi. "Evet, sanırım öyle."

Dora ona kaşını kaldırdı. "...ama tabii ki Bayan Jennings'in etrafta olması beni daha çok rahatlatır. Onun arkadaşlığını çok sevdim ve anneniz de her saat ortalıkta olamaz. Leydi Carroway'in planlanmasına yardım edeceği bir düğün olduğundan eminim."

Albert utangaçça güldü. "Ne kadar da cömertsiniz, Bayan Ettings," diye mırıldandı.

Dora şaşkınlıkla, *Albert refakatçime âşık oldu,* diye düşündü. *Sezonun skandalı olacak bu, eminim.* Her nasılsa taraflardan birinin bile bu skandalı umursayacağından şüpheliydi.

Albert hafifçe öksürerek Vanessa'ya, "Gerçekten Bayan Ettings'i dinlenmek için rahat bırakmalısınız," dedi. "Söz veriyorum Bayan Jennings gelir gelmez onu Carroway Evi'ne geri götüreceğim."

Vanessa isteksizce onu bıraktı. O gittikten sonra Dora kendini uykudan gözlerini kırpıştırırken buldu.

"O zaman Elias geri dönmedi," dedi bitkin bir sesle. "Sanırım bu mantıklı. Hemen geri döndüm ama o periler diyarını daha uzun bir yoldan terk ediyor olmalı."

Albert usulca, "Gerçekten periler diyarında mıydın?" diye sordu. "Çok tuhaf bir yer olmalı."

"Hayır," diye mırıldandı Dora. "Aslında çok tanıdıktı. Sanırım en kötüsü de bu, Bay Lowe." Ama Dora başını tekrar yastığa koydu ve birdenbire bir an daha uyanık kalamadı, yeniden derin bir uykuya daldı.

Uyurken geniş balo salonları ve sisli bahçeleriyle Hollowvale'i hayal etti. Dora, Yardım Evi'nin koridorlarında dolaştı ve hepsinin çok değiştiğini gördü. Orada kalan birkaç çocuk neşeli kahkahalarla çığlık atarak, mobilyalardan kaleler inşa ederek ve saklambaç oynayarak koşuşturuyordu.

Onları izlerken göğsünde bir mutluluk balonu büyüdü ve hiç pişman olmadığını biliyordu.

Dora gecenin yarısı uyandığında, Abigail'ın biraz daha aklı başında olduğunu gördü. Küçük kız yatakta doğrulup kollarını bacaklarına dolamıştı, yoğun bir dikkatle pencereden dışarı bakıyordu.

"Abigail," dedi Dora. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Küçük kız başını çevirdi ve gözlerini kırpıştırdı. "Hiç olmadığım kadar," dedi. "En son ne zaman birinin istediğim kadar uyumama izin verdiğini hatırlayamıyorum." Tereddüt etti, sonra ekledi: "Bayan Dun bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini söylüyor. Sonunda ev işlerim ve derslerim olacağını söyledi."

Dora buna gülümsedi. "*Birkaç* ev işi ve ders o kadar da kötü değil," dedi. "En azından ip çözmeyeceksin."

Abigail uzun süre sessiz kaldı. "Lord Hollowvale öldü mü?" diye sordu usulca.

Dora yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Evet," dedi. "Ama nasıl anladın?"

"Sanırım öldüğünü hissettim," dedi Abigail. "İyi uyumamın tek nedeni bu."

Dora kucağındaki ellerine baktı. Çok temizlerdi ama öyle gelmiyorlardı. İlk uyandığında bile üzerlerinde kan yoktu. "Onu ben öldürdüm," diye itiraf etti usulca. "Böyle bir şey yapabileceğimi bilmiyordum. Ve şimdi buna ağlayıp ağlayamayacağımı bilmiyorum."

Abigail yatağından aşağı inip ona doğru yöneldi. Dora'nın kucağına oturup ona sıkıca sarıldı.

"Eğer yapabilseydim Müdür Ricks'i öldürürdüm," dedi Abigail alçak sesle. "Bunu deneme şansım asla olmayacak sanırım. Bay Lowe onun kara büyüden tutuklandığını söylüyor."

Dora donuk bir şekilde başını sallayarak onayladı. "Lord Hollowvale'i *öldürmeseydim* daha çok pişman olacağımı biliyorum," dedi. "Ama her koşulda yine de bu çok berbat geliyor."

Abigail'ın buna bir cevabı yoktu. Yine de gecenin geri kalanında Dora'nın yanında kaldı, sonunda ikisi de yeniden uykuya daldı.

Bayan Jennings, Dora'yı bir sonraki uyanışında görünce çok sevinse de eski mürebbiye, Vanessa'dan daha ağırbaşlı bir tavır takınmayı başardı. Dora, Bayan Jennings'in karantinaya rağmen kendisine göz kulak olmak için gönüllü olduğunu öğrendi, ne var ki Albert onu kararlılıkla uzaklaştırmıştı.

Bayan Jennings, araba yolculuğu sırasında şaşkınlıkla, "Ama Carroway Evi'nde bana neden ihtiyaç duyduğunuzu anlamıyorum," diye itiraf etti. "Elbette kimse Leydi Carroway'in uygunsuz bir refakatçi olduğunu düşünemez?"

Dora hâlâ arabanın diğer tarafında oturan Albert'a baktı ve sükunetle gülümsedi. "Birisi bana kur yapmaya gelebilir," dedi. "Ama o zamana kadar sanırım sadece arkadaşlığımızın tadını çıkaracağız." Duraksadı. "Yine de ilgili tarafların derhal niyetlerini belli etmeleri gerektiğini düşünüyorum."

Albert başını iki yana sallayarak, "Kesinlikle," diye mırıldandı. "Belirttiğiniz nokta gayet iyi anlaşıldı, Bayan Ettings."

Bayan Jennings kaşlarını çattı ama daha fazla soru sormadı.

Vardıklarında Leydi Carroway onları karşılamak için oradaydı. Yaşlı kadın, Dora zaten uyuduğunu söyleyerek itiraz etmesine rağmen onu doğruca odasına götürüp yatağına yatırmakta ısrar etti.

Leydi Carroway sertçe, "Bir daha hastalanmamalısınız!" dedi. "İstediğinizi yapabilirsiniz –hatta ziyaretçileriniz bile olabilir– ama en azından bir süre daha yatakta olmalısınız!"

Dora daha fazla itiraz edecek gücü kendinde bulamadı. Bu kadar endişenin rahatlatıcı bir yanı da vardı, hizmetçiler ayaklarını ısıtmak için yatağa sıcak tuğlalar koymuşlardı. En sonunda birinin Hayworth Evi'nden eşyalarını getirmiş olması gerektiği aklına geldi, çünkü elbiseleri dolapta düzgün bir şekilde asılı duruyordu.

Vanessa kaçınılmaz olarak ziyarete geldiğinde, "Onları annemden zorla aldım," dedi Dora'ya. "Şimdi onun ne kadar suçlu

hissettiğini anlayabiliyorum. Bu yüzden seni görmeye gelmedi ama gelmek istediğini biliyorum."

Dora, Frances yenge ve onun suçluluk hissetmesi fikrini garip bir şekilde umursamadığını fark etti. *Belki gelip aramızı düzeltmeye uğraşır,* diye düşündü Dora. *Ama belki de uğraşmaz. Her koşulda endişelenecek çok daha önemli şeylerim var.*

"Veba sona erdi," dedi Vanessa. "Bu da Lord Büyücü döndüğünde senin durumunu düzeltebileceği anlamına mı geliyor?"

Dora yavaşça başını iki yana salladı. "Diğer yarım sonsuza dek periler diyarında kalacak," dedi. "Onu orada bırakmayı seçtim ve pişman değilim."

Vanessa buna üzülmüş görünüyordu. "Ama tüm bunlardan sonra, Dora!" dedi. "Seni Londra'ya getirmenin hiçbir anlamı yok muydu?"

Dora sakince kuzenine gülümsedi. "Londra'ya geldiğim için çok mutluyum," dedi. "Ve ne olursa olsun bundan pişman da olmayacağım. Ama sen nişanlandığın için mutlu musun, Vanessa? Edward istediğin koca mı?"

Vanessa tereddüt etti. "Çok yakışıklı," dedi. "Ve çok nazik görünüyor. Ve etrafımızı saran o yıldızlar varken dans ettiğimiz gece çok romantikti." Bakışlarını kucağına indirdi. "Şimdi onu çok iyi tanımadığımı anlıyorum. Ama sanırım kocamı hiçbir zaman çok iyi tanıyamayacaktım. Umarım gerçekten göründüğü gibidir."

"Albert, kardeşinin iyi bir adam olduğuna inanıyor," dedi Dora. "Ve bu konuda dürüst davrandığına güveniyorum."

Vanessa dudağını ısırdı. "Marki sorun olmaktan çıktı mı, Dora?" diye sordu. "*Şimdi* Albert'la evleneceğini düşünüyor musun? İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz ve bu sayede birbirimizi çok daha fazla görürdük."

Dora, kuzenine şaşkın bir bakış attı. "Marki artık yok," dedi. "Ve istediğim kişiyle evlenebilirim, yeter ki onlar sadece benim yarımla evlenmekten çekinmesinler. Kabul etmeliyim ki sana yakın kalma şansını tanıyan herhangi biriyle evlenmeyi düşünebi-

lirim. Ama zaten âşığım ve sanırım başka biriyle evlenmeye söz verdim."

Vanessa'nın gözleri kocaman açıldı. "*Sanırım* mı?" dedi. "Ve sen âşıksın! Dora neden hiçbir şey söylemedin?"

"Ben de kendimi yakın zamana kadar tanımıyordum," dedi Dora. "Ama belki de her şey en iyi şekilde sonuçlanmıştır." Kararsızca duraksadı. "Söz konusu erkeğin bir gün geri döneceğini varsayarsak–"

Kapının çalınmasıyla bu düşünce zinciri kesintiye uğradı. Leydi Carroway, kollarında taze beyaz güllerle dolu bir vazoyla telaşla içeri girdi. Ancak bu çiçeklerde göze çarpan bir farklılık vardı ve Dora, onlara bir kez baktıktan sonra bazen gülden çok sise benzediklerini fark etti. *Bunlar Hollowvale bahçelerinden,* diye düşündü.

"Bunlar sizin için, Bayan Ettings," dedi Leydi Carroway. "Bence sizi aşağıya inmeye ikna etmek için yapılmışlar." Çiçekleri şifoniyerin üzerine koydu ve gülümseyerek başını iki yana salladı. "Lord Büyücü sizinle özel bir görüşme yapmak istiyor. Onun burada Fransızca tercüme hakkında soru sormak için olmadığını hepimiz biliyoruz. Siz giyinirken onu aşağıda bekletmeli miyim, yoksa gururunu kurtarmak için onu geri mi çevirmeliyim?"

Vanessa sadece birkaç gün önce Edward ile kendi özel görüşmesini yeni bitirdiğinden bu imayı hemen yakaladı. Küçük bir sevinç çığlığı attı ve ellerini ağzına kapattı.

Dora bir kez olsun yüzüne gerçek bir gülümsemenin yayıldığını hissetti. "Mümkün olan en kısa sürede onu görmeye geleceğim," dedi.

Leydi Carroway bunun üzerine iç çekti ama ifadesinde sevgi vardı. "Onu elinizde tutmanız için hepimiz size güveniyoruz, Bayan Ettings," dedi.

Vanessa hemen Dora'nın giyinmesine yardım etti. "Saçını ve makyajını bir hizmetçiye yaptırmamız gerek–" diye başladı ama Dora başını iki yana salladı.

"İkisine de ihtiyacım yok," dedi Dora. "Mutlu görünmediğimi biliyorum ama mutluyum. Onu bir an önce görmek istiyo-

rum." Kendine karşı gerçekten dürüst olsaydı, her şeye rağmen kalbinde hâlâ mantıksız bir korku zerresi olduğunu anlardı. Ya Elias o asla iyileşmeyeceği için fikrini değiştirmişse? Kuşkusuz periler diyarından dönerken bunun hakkında çok düşünmüştü ve aklında herhangi bir şüphe varsa bunlar büyümüş olmalıydı.

Dora merdivenlerden aşağı inerken, Leydi Carroway'in hizmetçilerinin onu dikkatle izlediğini hayal etmediğini düşündü. Hizmetçilerden biri onu yan odaya götürdü; Dora kapıyı açtı ve devam eden endişelerinin sonuncusu da hemen yok oldu.

İçeri girdiği anda Elias ona doğru baktı. Odada volta atıyordu ama Dora görüş alanına girdiğinde birdenbire durdu. Gözlerinin altındaki gölgeler neredeyse gitmişti ama karanlığın belli belirsiz bir anısı hâlâ orada asılıydı. Her zamankinden daha şık giyinmişti, boyun bağı düzgünce bağlanmıştı ve bu onu çok yakışıklı gösterse de buna alışkın olmadığı belliydi.

Dora kapıyı arkasından nazikçe kapattığında Elias tuhaf bir öksürükle duruşunu dikleştirdi. Kollarıyla ne yapacağını bilemiyor gibiydi ve bu yüzden onları arkasında kavuşturmaya karar verdi.

"Hizmetçi periler tarafından yolunun kesildiğini düşünmeye başlamıştım," dedi Dora gülümseyerek.

Elias gözlerini kırpıştırdı. "*Hizmetçi periler mi*?" dedi telaşlı bir tonda.

"Eh, bu kıyafetini açıklardı," diye belirtti Dora. "Bugün neredeyse bir beyefendi gibi görünüyorsun ve ikimiz de bunun senin tercihin olmadığını biliyoruz."

Elias'ın ağzı açık kaldı. "Ben *değilim*–" diye başladı. "Ben *asla* olmadım–" Ama hâlâ o kadar kafası karışıktı ki bir karşılık veremiyordu.

Dora kollarını ona doladı.

Elias bir an için kaskatı kesildi. Ancak kısa bir süre sonra katı duruşu gevşedi ve rahat bir nefes alarak onu daha sıkı kavradı. Dora yanağını onun göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı, her zaman üzerinde olan o tanıdık reçine kokusunu içine çekti.

"Seni iyi görmek güzel," diye mırıldandı Elias. "Belki de uyanmamışsındır diye endişelenmeden edemedim."

"Çok iyiyim," dedi Dora usulca. "Hiç kendimi zorlamama izin verilmedi. Eğer bol bol dinlenmek sağlıklı olmayı sağlıyorsa, o zaman ben ülkenin en sağlıklı kadını olmalıyım."

Elias elini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve Dora saçlarını toplamak için durmadığı için çok mutlu oldu. "Bu sefer çiçek getirdim," diye mırıldandı.

Dora gözlerini açtı ve onu garip bir yoğunlukla kendisine bakarken buldu. Altın rengi gözleri onu yepyeni bir şekilde büyüledi ve parmakları ceketindeki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Ne diyeceğimden emin değilim," diye itiraf etti Elias. "Aklımda kelimeler vardı aslında ama aniden çıkıp gittiler." Ses tonu şimdi gergindi ve Dora, Hollowvale Markisi'yle kendi diyarında yüzleşmiş bir adam için bunun gerçekten çok tuhaf olduğunu düşündü.

"İçinden ne geliyorsa onu söylemelisin," dedi Dora. "Seni gördüğüme sevindim. Gerisinin önemli olmadığını kesinlikle biliyorsundur."

Elias gözlerini kıstı. "Bunun önemli olduğunu hissediyorum," dedi ve sesinde aniden bir inatçılık tınısı belirdi. "Biri öylece *eğer razıysan sadece gidip evlenelim* diyemez."

"Ama bunu söyledin." Dora ona nazikçe gülümsedi. "Ve ben razıydım. Hâlâ da öyleyim."

"Bir kereliğine benimle tartışmaz mısın?" dedi Elias aniden kızararak. "Dinle beni, Bayan Ettings! Sana âşığım. Bunu duymayı hak ediyorsun. Aklını ve zekânı seviyorum. Nazik olmanı ama neredeyse hiç kibar olmamanı seviyorum. Gözlerini, saçlarını, çillerini ve her zaman muazzam bir çiçek parfümü gibi kokmanı seviyorum." Duraksadı, şimdi kendinden biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Ve seninle dans etmeyi seviyorum. Bu açık ara en kötüsü."

Dora yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Her kelime kalbini parça parça ısıttı, ta ki şaşırtıcı bir şenlik ateşine dönüşene kadar. O

ateş zihnine doğru yol aldı, yüzeyinin altında hâlâ kalan bütün çirkin şeyleri tüketti. Dora yalnızken, yorgunken veya kendinden emin değilken, artık aklına diğerleri yerine bu kelimelerin geleceğini biliyordu ve elinde olmadan aptalca, hülyalı bir şekilde gülümsedi.

"Ve tabii ki," dedi Elias hışımla, "seninle evlenmek istiyorum. Kendimi pek coşkuyla tavsiye ettiğimi söyleyemem ama yine de bu teklifi yapıyorum."

Dora yanağını okşamak için elini uzattı. "Ancak ben seni tavsiye ederim," dedi ona. "Zaten yaptım, biliyorsun. Lord Blackthorn'a İngiltere'deki en erdemli adam olduğunu düşündüğümü söyledim." Bir an düşündü. "Aslında şunu sormalıyım, bu hâlimle benimle sonsuza dek mutlu olabileceğinden emin misin? Hiçbir zaman diğer insanlarm hissettiği gibi hissedemeyeceğim."

"Dora," dedi Elias. "Diğer yarının çok hoş olduğuna eminim. Ama ben sana olduğun hâlinle âşık oldum. Ve belki de bu en iyisidir, eğer aniden iki kat daha çekici olsaydın, o zaman tamamen kendimi kaybedebilirdim." Elias elini onun elinin etrafına doladı ve Dora teninde hoş bir karıncalanma hissetti.

Dora aşağı baktı ve parmağında tek bir parıldayan yıldızla süslü gümüş bir yüzük gördü.

Elias, parmaklarını çenesinin hemen altına kaydırıp ona bakması için kaldırdı. "Henüz evet demedin, seni sinir bozucu kadın," diye soludu. "Beni merakta bırakma."

O sözlerini söylerken Dora nefesini yanağında hissetti. Fısıltı teninin altına doğru ilerledi ve titremesine neden oldu.

Dora'nın kalbi minik bir takla attı. "Evet," diye fısıldadı usulca.

Elias ona doğru eğildi. Dudakları dudaklarına değdi. Dokunuş o kadar hafif, o kadar acı verici derecede nazikti ki Dora omurgasından aşağı gönderdiği baş döndürücü karıncalanma şelalesi dışında bunun yaşandığına asla inanmayabilirdi.

Elias'ın başparmağı çene hattı boyunca ilerledi. Tepkisini test etmek istercesine dudaklarını biraz daha sertçe bastırdı. Dora karşılık olarak kollarını boynuna doladı ve ona doğru eğildi.

Elias'ın vücudu sıcaktı, bu sıcaklık onu tamamen eritti ve etraflarındaki dünyayla ilgili diğer tüm farkındalığı silip attı.

Hayatımın geri kalanında, diye düşündü Dora, *içinde yaşayacağım rüya bu olacak.* Bu kesinlikle mutluluk dolu bir düşünceydi.

Kapanış

Dora, kolunda nişanlısıyla kuzeninin düğün ziyafetine katılma ayrıcalığını yaşadı. Bu münasip bir düğün ziyafetinin olması gerektiği gibi ve daha fazlasıydı. Elias, o sıralarda haftalardır alışılmadık derecede memnun bir ruh hâlindeydi ve öyle keyifliydi ki herkesin eğlenmesi için kuğu şeklinde katlanmış peçeteleri havalandırıp etrafta uçuşturdu. Bunun sonucunda Vanessa'nın gülümsemesi neredeyse tek başına sihirli bir büyü gibiydi.

Dora'nın kendi düğünü küçüktü ama Leydi Carroway onun için de Carroway Evi'nde bir ziyafet düzenlemekte ısrar etti. Albert'ın annesi, başka bir yetimhane açma planlarını unutmamıştı ve sabahki sohbetlerin çoğu hava durumu veya düğünden ziyade, skandal bir şekilde bu planlar etrafında döndü. Dora bunun mükemmel bir ziyafet olduğunu düşündü.

Evlendikten sonraki hayat, Dora'nm hayal edebileceğinden çok daha farklıydı. Aslında mümkün olan her yönden çok daha iyiydi fakat büyük ölçüde bunun koca seçimiyle çok ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Evli bir kadın olarak zamanını istediği gibi geçirmekte çok daha özgürdü ve çoğu konuda kocasıyla aynı fikirdeydi, Elias da hem Bayan Dun'a hem de yeni yetimhaneye yardım etmek için kollarını sıvamasına izin vermekten fazlasıyla mutluydu. Dora'nın sık sık söylediği gibi, soylu kadınların çoğunun yalnızca birkaç çocuğu olurdu ama onun bir sürü çocuğu vardı ve hepsini aynı şekilde seviyordu.

Ve Dora'nın nefesini kesecek bir neşe hissetmesi nadir olsa da parmağındaki yıldız gibi her zaman yumuşak, memnun bir ışıltıyı yanında taşıyordu.

Cemiyet kısa süre sonra evlilik hayatının Lord Büyücü'ye hayli uygun olduğunu mırıldanmaya başladı, çünkü Elias hiçbir zaman iyi huylu olmayacak olsa da kesinlikle belirgin şekilde daha mutluydu. Elbette karanlık şeylerin tehdit ettiği ve büyük kötülüklerin huzurunu bozduğu zamanlar vardı ama bazen karanlıkta öylece uyanık oturmak için eve geldiğinde, Dora her zaman en azından onunla birlikte uyanık kalmakta ısrar ediyordu.

Bayan Jennings önceki işverenine bir daha geri dönmedi. Aslında leydi çok saygın bir doktordan sessiz sakin bir evlilik teklifi aldığında şaşırdı. O ve Bay Albert Lowe, münasip bir beyefendinin kur yapmasının gerektiği kadının refakatçisiyle evlenmesinin uygunsuzluğuyla nefesleri kesilen küskün sosyete hanımefendilerinden ve sivri dillerinden uzakta, taşrada bir düğün yaptılar. Bay ve Bayan Albert Lowe, Leydi Carroway'in verdiği partiler dışında hiçbir saygın partiye davet edilmediler ve bu da mutluluklarını biraz olsun azaltmadı. Ama Bayan Henrietta Lowe, yeni yetimhaneye yardım etmek için epey zaman harcadığından, bu da Dora'nın yıllar geçtikçe onunla daha fazla zaman geçirme zevkine eriştiği anlamına geliyordu.

Ne yazık ki İngiltere yetimler, fakirler veya düşkünler için daha iyi bir yer hâline gelmedi. Aslında Lord Carroway ve Lord Büyücü'nün tüm itirazlarına rağmen, yoksulların doğal olarak erdemden yoksun olduğu varsayımıyla, düşkünler evlerini her zamankinden daha cezalandırıcı hâle getirmek için yasalar çıkarıldı. Ama en azından Londra'da bazı küçük kötülüklere çare olan iki yetimhane vardı ve düşkünler evi sahipleri giderek daha acımasız ve cezalandırıcı hâle geldikçe, çocuklar bazen iki gözü birbirine uymayan bir peri leydinin gelip en kötü suçluları götürdüğünü ve onların bir daha hiç görülmediklerini mırıldanmaya başladılar.

Çok uzak bir gelecekte bir gün, Elias ve Dora son kez veda etmek için en yakın arkadaşlarını ve ailelerini ziyaret ettiler. Ertesi

sabah İngiltere, Lord Büyücü ve karısının bir daha görülmemek üzere tamamen ortadan kaybolduklarını keşfetti.

Ama periler diyarmda bir yerde, sonunda Leydi Hollowvale'in uyumsuz gözlerini düzelttiği söylenir ve o, kocasıyla beraber bugün bile Hollow Evi'nde hüküm sürmektedir.

Lord Büyücü

1

Her iyi İngiliz askeri gibi Albert da şikâyet etmekten kaçınmayı tercih etti. Dağ yollarında yürümekle geçen uzun bir hafta olmuştu –hem de sert kış havasında– ama bunun katlanılması gereken bir şey olduğuna karar verdi. Sağlam, daha pahalı botları en azından diğer adamlarınkinden daha iyi dayanıyordu ve sonraki mektubunda annesine onları satın almakta ısrar ettiği için teşekkür etmesi gerektiğine karar verdi.

"Siktir," diye küfretti yanındaki Gillett. "İspanya'ya giderken hiç o kadar uzak görünmüyordu."

Albert'ın diğer tarafından, "Hiç o kadar uzak görünmüyordu çünkü o zaman *kazanıyorduk*," diye homurdandı Baxter. "O kendini beğenmiş Fransız herif, geride bıraktığımız her şeyi geri alacak."

Albert yardımsever bir şekilde, "Metin olun, beyler," diye hatırlattı. "Eminim Napolyon'un da kendi dertleri vardır. Ayrıca bizi kovalayan Fransızları da düşünün. Çektiğimiz her sefaleti aynı şekilde paylaşmaya zorlanıyorlar."

Fransızlardan bahsedilince Gillett yere tükürdü. "En azından o var," diye mırıldandı. "O kurbağaların titrediğini düşünmek beni biraz daha sıcak tutuyor."

Baxter inledi. "Bahse girerim çoğu tıpkı bizim gibidir; subayları tarafından yürütülüyorlar, sadece kendilerine söylendiği için öldürüyorlar. Bizi yalnız bırakıp tatil için kolonilerinden

birine gitseler daha mutlu olurdum. Yılın bu zamanında Hint Adaları'nın güzel olduğunu duydum."

"Yine de Fransızlar *aslında* bizim gibi değiller, değil mi?"

Bu gözlem, Gillett'in hemen arkasındaki bir adamdan geldi ve birçoğunu şaşırttı. Albert başını çevirdi ve konuşan kişiye odaklanırken kaşlarını çattı.

Wilder'dı; ya da en azından Albert soyadının bu olduğunu sanıyordu. Bu asker, ordunun geri çekilen kanadına yapılan en yıkıcı saldırılardan birinin ardından yakın zamanda alaylarına katılmıştı. Wilder, gruplarındaki en tuhaf kişiydi; muhtemelen Albert'ın yaşlarında olmasına rağmen, yüzünde soğuk ve sefaletin asla azaltamadığı bir gençlik ile yaşsızlık vardı. Wilder'ın bir zamanlar kırmızı olan ceketi de herkesinki kadar lekeli ve yıpranmıştı ama onu, aslında olduğu sıradan askerden çok bir subay gibi görünmesini sağlayan garip bir asaletle taşıyordu.

Albert merakla, "Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Fransızlar nasıl bizim gibi değil? Yani... apaçık ortada olan farklar dışında."

Wilder, Albert'ın sözünü düşünmek için başını çevirdi. "Elbette kötüler," diye cevapladı. Bunu öyle basit ve doğal bir şekilde söylemişti ki Albert duraksamadan edemedi. Bu sözde abartı yoktu; daha çok Wilder, sanki bir peri masalındaki efsanevi bir canavardan bahsediyormuş gibi tam bir ciddiyetle söylemişti. "Belki de Fransızlar kötü *görünmüyorlardır*," diye ekledi Wilder. "Ancak bu dünyadaki birçok korkunç şey, güzel veya sıradan biçimler alır. Örneğin periler."

Bu söz üzerine Baxter titredi ve haç çıkardı. Gillett bile bir anlığına hızını yavaşlattı, yüzünde rahatsızlık ifadesi belirdi.

"Ben..." diye başladı Albert. Yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Bunu söylemem gerekip gerekmediğini bilmiyorum. Ama korkarım bu konuda yanılıyorsun, Wilder. Fransızlar, en azından evrensel ölçekte bizden daha iyi veya kötü değiller. Ne de olsa Tanrı tüm çocuklarını sever."

Wilder bu sözlere gözlerini kıstı. Bu kadar yakından Albert,

adamın gözlerinin pek doğal görünmeyen tuhaf bir erimiş kırmızımsı altın renginde olduğunu gördü. Albert neredeyse Baxter'ın yaptığını yapıp o ürkütücü bakış karşısında haç çıkaracaktı ama bu isteğine zor da olsa karşı koydu.

Wilder soğukkanlılıkla, "Fransızların kötü olduğunu defalarca duydum," dedi. "Aslında İngiltere'deki her korkunç şeyin sebebi onlar. Şimdiyse siz kötü *olmadıklarında* ısrar ediyorsunuz. İtiraf ediyorum ki Bay Lowe, bu bana garip geliyor."

Albert alnını ovmak için elini uzattı. Wilder'ın tuhaf biri olduğunu düşünüyordu. Hatta zavallı adamın kafasından hafifçe darbe aldığından şüphelenmeye başlamıştı. Albert ona, "İnsanların tüm dertleri için suçlayacakları kolay bir kötü adam araması o kadar da garip değil," dedi. "Zor zamanlarda biraz olsun rahatlamak için birbirimize yalan söylediğimiz kadar kendimize de yalan söyleriz." Duraksadı. "Beni yanlış anlama, Fransızlar değer verdiğimiz her şey için bir tehlike. Ama yenilgileri İngilizlerin her derdini bir gecede çözmeyecek."

Wilder'ın bakışları bu sözlerle daha da koyulaştı ve Albert rahatsız bir şekilde duruşunu değiştirdi. "Yalan söylemek mi?" diye sordu Wilder. "*Yalan* derken neyi kastediyorsunuz, Bay Lowe?"

Baxter homurdandı. "Bu yeni şaka da ne?" diye sordu. "Bizi mi kandırıyorsun, Wilder?"

Wilder'm yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. Albert aslında kandırmadığından şüphelendi.

"Yalan söylemek..." Albert'ın sesi giderek azalırken gözlerini kırpıştırdı. Bu basit kavramın açıklamasını bir araya getirınek için çabaladı. "Yalan söylemek," dedi sonunda. "Örneğin, şey... Bugün gökyüzünün yeşil olduğunu söyleyebilirim." Albert, soluk kış göğüne doğru işaret etti.

Wilder sertçe yukarı baktı ve Albert, adamın gerçekten yeşil bir gökyüzü görmeyi beklediğine dair tuhaf bir duyguya kapıldı. Ancak gözleri yukarı odaklanırken aniden belirsizlikle kaşlarını çattı.

"...ama gökyüzü yeşil değil, Bay Lowe," dedi Wilder yavaşça. Adamın sesinde artık alttan alta bir korku tınısı vardı.

Gillett kahkahalara boğuldu. "Hayır, hayır, Wilder," diye güvence verdi ona. "Gökyüzü yeşil, tamam mı? Sadece doğru düzgün göremiyorsun, öyle değil mi, Bax?"

Albert, Gillett'e onaylamayan bir bakış attı. "Gökyüzü yeşil değil, Wilder," dedi güven verici bir şekilde. "Ve Fransızlar da saf kötü değil."

"Elias," diye düzeltti Wilder onu. Erimiş altın gözler gökyüzünü taradı; boşuna, nafile yere umutlanarak, diye düşündü Albert, yeşil bir şey yakalamayı umarak. "Benim adım *Elias*, Bay Lowe. Wilder, bana düşkünler evinde verdikleri soyadım."

Albert derin bir iç çekti. "Elias," diye düzeltti kendini. "Bu kadar sıkıntılı görünmene gerek yok. Fransızlar saf kötü değil ama yine de düşmanımız. Onları öldürdüğün için suçluluk duymana gerek yok çünkü eğer yapabilselerdi onlar da sana aynısını yaparlardı."

Albert, daha sonra kaypak Peri Halkı'nın geçtiği konuşmada böyle kehanet dolu sözler söylememesi gerektiğini daha iyi bilmesi gerektiğini düşünecekti. Kuşkusuz ki soylu perilerden kötü niyetli bir tanesi duymuş ve uğursuz gözlemini yerine getirmeye karar vermişti.

İlk bağırışlar arkalarından, dağ yolunun aşağısından geldi. Silah sesleri art arda duyuldu, her gürleyen yankının ardından çığlıklar yükseldi.

Arka hatlarmdaki çatışmalar sırasmda her zaman olduğu gibi kaos patlak verdi. Adamlar tüfeklerini arıyor, cephanelerini dolduruyorlardı. Burada uygun bir atış hattı için yer yoktu; Albert, patika boyunca dağılmış olduklarından en yakın üst düzey subayı nerede bulacağını bile bilmiyordu.

Baxter küfretti. "Ve hâlâ cephane yok bende!" diye tısladı. "Sıçtığımın aptal ikmal hatları!"

Albert gerildi. "Bende de yok," dedi. "Sanırım bizim barut doldurma çubuklarıyla ateş etmemizle alay ederler, değil mi?"

"Yine de öyle yaparsam kolumu uçurur," diye mırıldandı Baxter. Ama ses tonunda şimdi bir panik tınısı vardı ve Albert onun bu olasılığı ciddi olarak değerlendirdiğini düşündü.

Wilder –*Elias*, diye düzeltti Albert kendini usulca– bir kese çıkardı ve Baxter'a doğru fırlattı. Diğer asker gözlerini kırpıştırdı ve kasvetli bir kurşun şıngırtısıyla onu yakaladı. Baxter gözlerini kocaman açtı. Kese neredeyse tamamen dolu olmalıydı ama Elias şimdiye kadar diğerleriyle birlikte Fransızları vuruyordu, değil mi?

Elias ciddiyetle, "Benimkini al," diye önerdi Baxter'a. "Ve silahını doldurmaya başla." Albert'ı kolundan yakalayıp geriye doğru sürükledi. "Daha yukarı gidin, Bay Lowe," dedi Elias. "Cerrahımızın yüzüne kurşun yemesine izin veremeyiz."

Albert bu öneriyle kızardı. Tehlike anında diğer adamların onu koruma şekillerinden hoşlanmamıştı, bu ona kendini korkak hissettiriyordu ve soylu babasının bunu onaylamayacağını hissetmekten kendini alamıyordu. Yine de tehlike ihtimaline karşı tüfeğini sırtından indirip patikada sendeleyerek ilerledi.

Fransızlar arka safları taciz etmede giderek daha yetenekli hâle geliyorlardı. Albert istediğinden çok daha kısa süre sonra silah seslerinin yaklaştığını duydu ve dumanlar arasında kirli mavi Fransız üniformalarını gördü. Bir tüfek mermisi omzunun yanından vızıldayarak geçti ve biraz toprak saçarak kayalara saplandı.

Elias, dik duruşu ve tekinsiz altın gözleriyle dumanın arasından aşağıya bakan Albert'ın birkaç adım gerisinde kaldı. Albert, pusa rağmen adamın gerçekten olan her şeyi *görebildiğini* düşündü. Diğer adamın dudakları hareket etti ama Albert mırıldandığı kelimeleri tam olarak anlayamadı.

Aşağıdan bir *çatırtı* daha duyuldu ve Elias sendeleyerek yere yığıldı.

Albert ona doğru koştu, dizlerinin üzerine çöktü. "Nerenden vuruldun?" diye bağırdı telaşla. Gürültü artık sağır ediciydi ve yüzündeki donuk ifadeden en başta Elias'ın kendisini duyma-

mış olabileceğini düşündü. Ama Elias sadece başını iki yana salladı ve bir şeyler mırıldandı.

"Daha yüksek sesle!" diye ısrar etti Albert. "Sen. Nerenden. Vuruldun?"

Elias ona yavaşça gözlerini kırpıştırdı. "Vurulmadım," dedi. Bu sefer konuştuğunda yumuşak, sakin ve ölçülüydü ama bir şekilde, kelimeler gürültünün arasından mükemmel bir şekilde geçerek Albert'ın kulağına ulaştı.

Albert kaşlarını çattı. *O şokta,* diye düşündü. Elias'ın ceketini çekiştirip kan lekeleri aramaya başladı.

Elias onun ellerinden kurtularak ayağa kalkmaya çalıştı. "Vurulmadım," diye tekrarladı o yumuşak, ürkütücü tonda. "Ve gökyüzü yeşil değil, Bay Lowe. Nasıl yalan söyleyeceğimi bilmiyorum, anlıyor musunuz?"

Yakınlarda bir çığlık yükseldi ve Elias bakışlarını önlerine çevirdi. Dumanların arasmdan bir figür belirdi; mavi ceketli, kırmızı değil. Albert'ın, Fransız askerin ellerindeki tüfeği doğrudan onlara doğrulttuğunu fark edecek ancak zamanı oldu ve sonra tüfek ateşlendi.

Daha sonrasında neler olduğunu açıklamakta çok zorlandı.

Elias kolunu kaldırdı ve bir kelime söyledi. Albert'ın daha önce hiç duymadığı bir kelimeydi ve kendini gerçekten çok iyi bir dilbilimci olarak görüyordu; en azından Fransızca, Latince ve İspanyolcada yetenekliydi. Bu etraflarındaki dünyayı titreten bir kelimeydi, bir şekilde kayaları korkudan *takırdattı.*

Önlerindeki dumanlı pus şimdi kırmızımsı altın gözlerini açan ve Fransız askere tıslayan yılan benzeri bir şekle dönüştü. Elias ve Albert'a ulaşması gereken tüfek mermisi yılana saplanmıştı; sonra etkisiz bir şekilde yere düştü. Dumandan oluşan yaratık Fransız askerine korkutucu bir hızla saldırıp çenelerini onun omzuna kapattı.

Fransız asker çığlık attı, acıdan olduğu kadar ölümcül bir dehşet yüzünden de olduğuna Albert emindi. Yılan yükselip düşman askerini ayaklarından sürükledi ve onu bir çöp gibi dağın yamacından aşağı fırlattı.

Elias rahatsız bir şekilde bakışlarını kaçırdı.

Dumanın içindeki yılan tekrar kıvrıldı ve tısladı. Ve sonra yeni bir Fransız av aramak üzere hızla uzaklaştı.

Albert ağzı açık hâlde Elias'a baktı. Ayağa kalkması gerektiğini biliyordu –ilgilenmesi gereken yaralı adamlar vardı muhakkak– ama durumun tamamen gerçek dışı olma hissi henüz geçmemişti.

Elias uzanıp Albert'ın kolunu kavradı ve onu ayağa kaldırdı.

"Sen bir sihirbazsın," diye fısıldadı Albert.

Elias cevap vermedi. Albert'ın aklına eğer cevap verirse gerçeği kabul etmek zorunda kalabileceği geldi. *Yalan söylemeyi bilmiyorum,* demişti.

Ama kısa süre sonra Elias da dumanın içinde kayboldu ve dünya dışı yılanının peşinden gitti.

"Cerrah!" diye bağırdı aşağıdan bir adam. "Cerrahı bulun!"

Albert'ın daha fazla düşünmeye vakti olmadı.

Çarpışmanın sonuçları olması gerekenden daha azdı.

Albert yoluna çıkan yaralıları tedavi etmek için acele ederken bile bunu biliyordu. Baxter'ın bacağına bir saçma isabet etmiş, şükür ki hayati bir yere çarpmamıştı ama adam bundan sonra her zamankinden daha yavaş topallayacaktı. Albert gerçek endişesini dile getirmedi: Eğer yara enfeksiyon kaparsa bacağın neredeyse muhakkak kesilmesi gerekecekti.

Teğmen Banks, Albert yaklaşırken, "Bay Lowe!" diye bağırdı. "Bu defa bir zayiat var mı?" Sorunun altında bıkkın bir ton vardı.

"Birkaç tane olduğunu duydum," diye itiraf etti Albert. "Henüz arka tarafa gitmedim. Ancak ilk pusuda bir ya da iki adamın düştüğünü biliyorum."

Teğmen Banks yüzünü buruşturdu. "Bundan daha fazlasını beklerdim," dedi.

Albert yavaşça, "Belki de öyle değil," diye yanıtladı. "Fransızlar bu sefer oldukça ani bir şekilde geri çekildiler." Tam Elias Wilder'ın

garip büyüsü ve konusunu nasıl açacağını düşünüyordu ki Gillett'in patikada onlara doğru gelirken haykırdığını duydu.

"...silahını çekmeden ortalıkta dolanıyorsun!" dedi sertçe Gillett. "Bir dahaki sefere, bunu aklına yaz, geri kalanımız senin sefil kıçını kurtarmayacağız!"

Yanındaki Elias'ı azarlarken Gillett'in yüz hatları inanılmaz bir öfkeyle çarpıldı. Elias ise meseleyi ciddiye almaya pek meyilli görünmüyordu. Aslında Albert, Elias'ın verilen silaha ihtiyacı olmadığından ve aslında onu hiç kullanmadığından şüphelenmeye başlamıştı.

Teğmen Banks sertçe doğruldu. "Bu da ne şimdi?" diye sordu.

Gillett donup kaldı. Ne kadar kızgın olsa da Albert onun silah arkadaşını cezalandırmak istemediğinden şüpheleniyordu. "Küçük bir yanlış anlaşılma, efendim," diye kekeledi Gillett. "Biz hallederiz, efendim, endişelenmeyin. Endişelenecek başka bir sürü şey olduğuna bahse girerim."

Teğmen Banks gözlerini kıstı. "Görevini ihmal mi ettin, Wilder?" diye sordu kurnazca.

Elias teğmene baktı. Altın rengi gözleri sert ve etkilenmemişti. "Bugün en az üç Fransız öldürdüm, efendim," diye bilgilendirdi Teğmen Banks'i.

Gillett hızla Elias'a döndü. "Yok artık!" dedi. "Silahını çıkarmadan bir adamı öldüremezsin, Wilder!" Gillett'in daha önce koruduğu o nazik cömertlik şimdi savaş meydanındaki duman gibi yok oldu.

Albert aniden araya girip, "Eminim ki birçok adamı öldürdü," dedi. Teğmene doğru baktı. "Kendi gözlerimle gördüm efendim. Elias -yani Wilder- Fransızları uzaklaştırmak için korkunç bir büyü kullandı. Onun yüzünden kaçtılar."

Teğmen Banks bunun üzerine yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Albert, teğmenin kendisine yalancı deme isteğine karşı koyduğunu anlayabiliyordu ve ekledi: "Şerefim üzerine ve ailemin onuru üzerine. Bildiğiniz gibi ben Lord Carroway'in oğluyum.

Size yemin ederim ki Elias Wilder bir sihirbaz ve bugün bizim taraftan birden fazla kişiyi kurtardı."

Elias şimdi o altın gözlerini Albert'a çevirdi ve bakışları hiç de dostça değildi. Aksine bir ihanet izi ve yorgun bir boyun eğme vardı.

Teğmen Banks derin bir nefes verdi. Sert bakışlarını Elias'a sabitledi. "Pekâlâ," dedi. Sonra bir nefes daha aldı. "*Pekâlâ.*"

Gillett de Elias'a baktı. Yavaşça ondan bir adım uzaklaştı.

"Bunu emir komuta zincirinde yukarı bildirmek zorundayım," dedi Teğmen Banks. Çenesini Elias'a doğru salladı. "Benimle gel, Wilder."

Elias gözlerini yere dikip sessizce patikayı tırmandı. Elias yanından geçerken Albert hafif bir suçluluk hissetti ama neden böyle hissetmesi gerektiğinden emin değildi. *Elbette,* diye düşündü Albert, *bunun için ona bir takdir nişanı vereceklerdir.*

Elias daha fazla uzaklaşmadan önce Albert, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Elias karşılık olarak hiçbir şey söylemedi ama Albert, belki de onun başını sallayarak onayladığını gördüğünü sandı.

2

Elias o akşam cepheye geri dönmedi. Aslında Albert sonraki birkaç hafta boyunca onu hiç görmedi.

Albert söylentileri ancak Portekiz'e ulaşıp kış için konuşlandıklarında duydu.

Bir akşam birkaçı ceketlerini onarmak için otururken Baxter, "Alayın sihirbazı bir yardımcı sihirbaz aldı," diye mırıldandı Albert'a. "Acemi erlerden ham bir yetenek. Acaba *bu* kim olabilir?"

"Sihirbazların gerçek hayatta bu kadar yaygın olduğunu sanmıyorum," diye itiraf etti Albert. "Yine de... Elias'ın büyüsünü bir amaç için saklamış olması gerektiği aklıma geldi. Onun yardımına kötü bir karşılık verdiğimden korkmaya başladım."

"Belki onun için kötü bir karşılık," diye homurdandı Baxter. "Bizim için iyi. Daha fazla sihirbaza ihtiyacımız var ve bu bir gerçek. Napolyon'un Lord Büyücüsü'nün yine savaş meydanlarında gizlice dolaştığını duydum. Corunna'da ne olduğunu söylediklerini biliyorsun."

Albert bunu kasvetli bir şekilde düşündü. Corunna Muharebesi onun intikalinden önce olmuştu. Her açıdan İngilizler için tam bir bozgundu. Kuşkusuz Napolyon'un kötü şöhretli Lord Büyücü'sünden başka faktörler de vardı... ama bazıları Fransız sihirbazın, İngilizleri İspanya'dan kovmak için gerçek bir kasırga yarattığını söylüyordu. Lord Büyücü'nün olaylara doğrudan

müdahalesi nadirdi fakat varlığının bilgisi hepsinin üzerinde ağır, uğursuz bir bulut gibi ısrarla asılı duruyordu.

"Yardımcı sihirbazımızı Lord Büyücü'nün karşısına çıkaracaklarından şüpheliyim," dedi Albert. "Ama belki de Elias, Büyücü Lilley'ye konuya daha fazla odaklanması için zaman kazandırır."

Baxter bunun üzerine başını iki yana salladı. "*Lilley*," diye mırıldandı. "Bazen bizim için Lord Büyücü'den daha fazla tehdit olup olmadığından emin olamıyorum."

Albert bu yorumu duymamış gibi davranmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

Albert, Elias Wilder'ı sonraki görüşünde subaylarla çevrili bir yemek masasındaydı. Albert'ın aile bağlantıları ve bir beyefendi olarak statüsü, savaşın daha az acil olduğu zamanlarda genellikle akşam yemeği davetleriyle sonuçlanıyordu. Böylece kendini Lizbon'da, birkaç İngiliz subayının konaklaması için nazikçe el koyulmuş yerel bir malikânede buldu.

Elias'ın kendisi doğrudan görevlendirilmemişti ama Sihirbaz Lilley'nin daimi gölgesi olarak atanmış gibi görünüyordu. Daha yaşlı ve seçkin beyefendinin yanında Elias çaresizce pejmürde görünüyordu ve Albert, bu karşılaştırmanın Elias'ın duruşuna dair değerlendirmesinde yaptığı değişikliğe hayret etti. Albert bir zamanlar adamın garip bir şekilde ağırbaşlı olduğunu düşünürken, şimdi sadece dağınık, yamalı bir üniforma giymiş yorgun bir genç adam görüyordu.

Ancak Elias sofra adabına nasıl uyulacağını çok iyi biliyordu. Hatta Albert oturacak yer bulmak için içeri girdiğinde, yeni yardımcı sihirbazın o anki yemek için uygun çatalı seçtiğini gördü. *Belki de Büyücü Lilley, Elias'a sihirden başka şeyler öğretiyordur*, diye düşündü Albert tembelce.

"Ah, teğmen!" Teğmen Banks, Albert'ın önünden yürürken Sihirbaz Lilley onları selamladı. "Oturun, oturun. Biz de şimdi İspanya'yı tartışıyorduk. Baharda oraya döneceğimizi sanıyorum, değil mi? Siz ne düşünüyorsunuz?"

Teğmen Banks masaya oturdu ve Albert da sessizce onu takip etti. "Sanırım spekülasyonda bulunmaya cesaret edemem," dedi teğmen ifadesiz bir yüzle. "Çünkü ne zaman yapsam çılgınca yanıldım."

Sihirbaz Lilley buna kıkırdadı ve avucunu masaya vurdu. "Bravo," dedi. "Planlamayı üst rütbelere bırakın. Onlar için daha fazla sorun, bizim içinse daha az."

Masanın diğer tarafındaki bir yüzbaşı, "Kendi uzmanlık alanın hakkında spekülasyonda bulunmak daha iyi, değil mi?" diye sordu. "Eğer bir sonraki savaşta Lord Büyücü ortaya çıksa kendine ne kadar şans tanırdın sihirbaz?"

Belki de bu sadece Albert'ın hayal gücüydü ama Sihirbaz Lilley'nin bu soru karşısında sararıp solduğunu gördüğünü sandı. Elias yanındaki sandalyeden ona yan bir bakış atmasına rağmen sihirbaz zoraki bir şekilde gülümsedi. "Lord Büyücü hakkındaki hikâyeler kesinlikle abartılı," diye güvence verdi Lilley masadakilere. "Bu dünyadaki hiçbir sihirbaz gerçek bir kasırga yaratamaz. Hepsi saçmalık ve abartı. Askerler bir grup ev hanımı kadar çok dedikodu yapıyor."

"Özür dilerim," diye aniden araya girdi Elias. "Ama yanılıyorsunuz, Sihirbaz Lilley."

Başlar masanın diğer tarafına döndü. Lilley, nezaketteki eksiklikten dolayı kısa bir süre şaşkına dönerek yardımcı sihirbaza gözlerini kırptı. "Affedersin, Wilder," dedi. "Az önce büyü hakkında bir görüş ortaya koyduğunu duyduğuma yemin edebilirim. Tam bir sihirbaz olmadığının *farkında* mısın?"

Elias küçümseyici bir şekilde kaşını kaldırdı. "Üst rütbede olmak birine abartılı bir yalan söyleme izni vermez," dedi. Elias, bu sözleri söylerken altın gözlerini Albert'a dikti ve Albert bu tuhaf adamın sonunda bir yalanın doğasını anlayıp anlamadığını merak etti. "Yeterince güçlü bir sihirbaz bir kasırga *yaratabilir,*" diye devam etti Elias. "Daha doğrusu tehlikeli bir yaratığı –bir elementali veya soylu bir periyi– çağırır ve korkunç bir bedel karşılığında iyilik ister."

Lilley'nin yüzü pancar gibi kızardı. Bir an sessizce geveledi, bir cevap arıyordu. Ama bu ifadenin doğruluğunu inkâr edemeyeceği açıktı çünkü sonunda bir cevapta karar kıldığında sadece şunu söyledi: *"İtaatsiz! Dışarı!* Çık dışarı demek istiyorum!"

Elias sandalyesini itti ve ayağa kalktı. Toplananlara sertçe eğilip kapıya yöneldi.

Elias'ın tavrında Albert'ın tam olarak anlamlandıramadığı yoğun bir gerginlik vardı. Böylece Albert birkaç dakika yemek yedikten sonra ayağa kalktı ve kibarca özür dileyerek yapması gereken bir görevi olduğunu söyledi.

Albert geçici kışlalarına dönerken tamamen şans eseri bir şekilde yardımcı sihirbaza yetişti. Elias sokakta durmuş, tıpkı dağlarda yaptığı gibi gökyüzüne bakıyordu. Albert yanına geldiğinde yardımcı sihirbaz gözlerini gökyüzünden ayırmadan konuştu.

"Gökyüzü bugün yeşil, Bay Lowe," dedi Elias. "En azından Büyücü Lilley söz konusu olduğunda."

Albert buna şaşırdı. "Anladığımdan emin değilim," dedi.

Elias ona doğru döndü. "Sihirbaz Lilley bir sahtekâr," dedi Albert'a. "Kendisinin aslında olduğundan daha iyi olduğuna mı inanıyor, yoksa başkaları için bilinçli bir gösteri mi yapıyor, emin değilim. Her iki durumda da birine yalan söylüyor."

Albert ürperdi. Elias'ın yeşil gökyüzü hakkında düpedüz yalan söylediğini duymuş olsa da onun *bu konuda* yalan söylediğini sanmıyordu. "Sihirbaz Lilley'yi daha önce büyü yaparken gördüm," dedi Albert cılız bir sesle. "*Biraz* yeteneği olmalı."

Elias başını iki yana salladı. "Biraz yetenek," diye kabul etti. "Daha kullanışlı ve daha güçlü görünmek için ustaca şişirilmiş salon hileleri. Pratik bilgisi eksik. Lord Büyücü onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürürdü."

Albert derin bir nefes aldı. "Bu konuyla ilgili ne yapılması gerektiğinden emin değilim," dedi. "Sihirbaz Lilley uygun şekilde görevlendirildi. Alay söz konusu olduğunda büyü otoritemiz odur. Daha kötüsü, çok az sihirbazımız var, diğer alaylar da muhtemelen ondan tavsiye istiyordur."

Elias parmaklarını alnına bastırdı. Akşam yemeği ile sokaktaki karşılaşmaları arasında bir yerde, yardımcı sihirbaz uhrevi saygınlığını yeniden kazanmıştı. Belki de sadece kıyaslanacak tüm o düzgün boyun bağları ve temiz giysileri içindeki askerlerle yan yana durmadığı içindi. Belki de ışığın bir oyunuydu. Ya da belki de, diye düşündü Albert, bu kasıtlı bir şeydi.

Elias yumuşak bir sesle, "Artık bunun benim mücadelem olduğundan emin değilim," diye itiraf etti.

Albert gözlerini kırpıştırdı. "Öyle değil mi?" diye sordu. "Siz bir İngilizsiniz ve kralın parasını aldınız."

Elias kaşlarını çattı. "İngiliz olduğumdan emin değilim," dedi. "Bana bunu kimse söylemedi. Ve kesinlikle, tüm düşkünler evi yöneticileri benden kurtulmak için acele ediyordu. İngiltere'nin hiçbir yerinde bir evim yoksa, Bay Lowe, bu beni yine de bir İngiliz yapar mı?"

Albert rahatsız bir şekilde duruşunu değiştirdi. "Düşkünler evlerinde bulunduğun için üzgünüm," dedi. "Askere gelmeden önce gönüllü olarak oralarda çalıştım. Onlar kesinlikle ülkemiz için kirli birer utanç kaynağı."

Elias kollarını arkasında birleştirerek düşündü. "Düşkünler evlerinin neden bu kadar korkunç olduğunu sordum, Bay Lowe," dedi. "Bana hepsinin vergilerle, savaşla ve bunların arkasındaki kötü Fransızlarla ilgili olduğu söylendi. Ama yarın Lord Büyücü'yü öldürsem bile hiçbir şey değişmeyecek, değil mi? Fransızlar kötü değil. Bu bir yalandı. Şu anda tüm bunların amacını anlayabildiğimden emin değilim."

Albert tereddüt etti. "Fikrinizi değiştirmek için herhangi bir yetkim olduğunu sanmıyorum," diye itiraf etti, "ama firar gerçekten de korkunç bir suçtur. Ama tüm bunların bir anlamı var, en azından benim için." Çaresizce gülümsedi. "Elimden geldiğince sık eve, anneme mektup gönderiyorum. Onu, babamı ve kardeşlerimi düşünüyorum ve onları güvende tutmak için ne kadar çaresiz olduğumu. Bu dalgayı durduramazsak Napolyon ve imparatorluğunun onlara neler yapabileceğinden korkuyorum."

Albert konuşurken Elias'ın yüz hatları şaşkınlıkla gölgelendi.

"Ailenizi seviyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Elias. Bu kafasını karıştırmış gibi görünüyordu; yalan söyleme kavramı kadar hem de.

"Elbette ailemi seviyorum," dedi Albert şaşkınlıkla. "Tanıdığım en iyi insanlar onlar. Çok şaşırdım senin–ah." Utançtan kızardı. "Çok üzgünüm. Sen düşkünler evlerinde kaldın. Öyleyse bir ailen yok mu?"

Elias karamsarca kaşlarını çattı. "Sanırım bir zamanlar benim de vardı," dedi. "Orada sevgi yoktu. İzninizle sormak istiyorum... insanın ailesini sevmesi normal mi?"

Albert irkildi. Sesinde bir özür tınısıyla, "Sanırım öyle," dedi.

Elias sertçe başını sallayarak onayladı. "Anlıyorum," dedi. "Bütün bunları aklımda tutmam gerekecek, Bay Lowe. Katkılarınız için teşekkür ederim."

Albert iç çekti. "İstersen bana Albert diyebilirsin," dedi. "Kaldığın sürece yani."

Elias buna gülümsedi. Albert yüzündeki bu ifadeyi ilk kez görüyordu. Onda yarattığı değişim görülmeye değerdi; Albert bunu gören tek kişinin kendisi olmasından dolayı üzüldü.

"Teşekkür ederim, Albert," dedi Elias.

Tekrar sokağa döndü ve yürümeye devam etti. Elias bir köşede gözden kaybolurken, Albert şüpheyle onu bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

3

Albert, yardımcı sihirbazın gece firar ettiğine dair bir söylenti duymadı ve bunun iyiye işaret olacağını umuyordu. Yine de bu konu hakkında endişelenecek çok az zamanı vardı. Bahar kendini hissettirdiğinde, İngiliz ordusu gerçekten de Torres Vedras Hatları'nı geçip İspanya'nın içlerine, Vitoria'ya doğru yol aldı.

Vitoria'da korkunç bir savaş olacağını varsaymak mantıksız değildi. Fransızlar Fransa'ya geri çekilmeye çalışıyorlardı ve elbette Wellington oraya varmalarına izin vermeyi düşünmüyordu.

Albert'ın alayı, Monte Arrato'yu geçip doğudaki nehre ulaşmak üzere *birçok* alaydan oluşan bir kola atandı. Daha sonra köprünün onlar ilerlerken çok kolay bir şekilde yıkıldığını hatırlayacaktı. Arkadaşlarıyla birlikte köprüden geçtiğini çok net hatırlıyordu ve sonra ansızın içgüdüsel bir korkuyla nehre baktı.

Su tısladı ve kükredi... ve sonra Zadorra Nehri yatağından taştı.

Sel onları karşılamak için yükselmeden önce Albert, nehrin akıntısından dışarı fırlayan beyaz, köpüren boğanın sadece kısa bir görüntüsünü yakalayabilmişti. Köprüden o kadar hızlı süpürüldü ki yer ve yön duygusunu tamamen kaybetti, suyun altına sürüklendi.

Gerçekten de çaresizdi, en kötü kısmı buydu. Telaşla ayaklarını savurup yüzse de nehir ona karşı kabarıyor, çabalarını ağırlığıyla bastırıyordu. Albert, tutunabileceği sağlam bir şey arayarak akıntıya karşı mücadele etti. Bir ara başka bir adamın

elini buldu ve tutunmaya çalıştı ama her kimse kısa sürede birbirlerinden uzaklaştılar, nehrin kasıtlı kaosuna geri çekildiler.

Eğer bunlar benim son anlarımsa, diye düşündü Albert uzaktan, *en azından hoş bir şeyler düşünerek geçirmeliyim.*

Annesini düşündü, evde nakış işleyerek oturuyor, çayını yudumluyor ve onu düşünüyordu. Leydi Carroway'in şarkı söylerken kendini utandıracak kadar kötü bir sesi vardı ama Albert onun mırıldanmasını dinlemeyi her zaman çok sevmişti.

Ondan duyduğu son şarkıyı hatırlamaya çalışıyordu ki nehir aniden onu geri tükürdü.

Albert görüşündeki bulanıklığı gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırırken öksürerek yuttuğu suyu çıkardı. Etrafındakilerin, kıyı boyunca emekleyen diğerlerinin de aynısını yaptığını duydu.

Alayın geri kalanı –tuhaf akıntıya yakalanmayanlar– pozisyonlarını koruyarak köprünün girişinde kaldılar. Köpüren su boğası, köprünün diğer tarafında kaynarken alayın içindeki görünmeyen bir figüre baktı. Bir anlığına daha kıvrıldı ve kıvrandı, onu yakalayan görünmeyen güce karşı koydu. Ardından son bir yüksek kükremeyle tamamen gözden kayboldu.

Köprünün üstünde parlak altın rengi bir ateş alevlendi. Albert çıkış kaynağını göremiyordu ama alevlerin altındaki figürün kirli, pejmürde görünümlü yardımcı sihirbaz olduğundan şüphelendi.

Albert köprüye olan mesafeyi ölçerken hızla ayağa kalkmaya çalıştı. Boğanın saldırısı alayın yarıdan fazlasını dağıtmıştı, bazıları şimdi geldikleri yoldan sendeleyerek geri çekiliyor ve yoldaşlarına katılmak için acele ediyorlardı. Albert onları bulutlu bir pus içinde takip etti.

Köprüye yaklaşırken görüş alanına giren görüntü hem nefes kesiciydi hem de korkunçtu. Askerlerin kalanı, düşmana doğru ilerlerken Elias'a geniş ve saygılı bir mesafe bırakmışlardı. Fransız askerleri çığlık atıp yandılar, tehdit karşısında çaresizce geri çekildiler. Yardımcı sihirbaz, Albert'ın çok iyi bildiği kasvetli, dikkatli bir ifade takınmıştı ve bu Albert'ın normalde başka

bir adamın uzuvlarını kestiğinde takındığı ifadeydi. Önlerindeki dehşet kesinlikle cerrahi olarak gerekliydi... ve aynı zamanda son derece çirkindi.

Savaş alanında bir gök gürültüsü yankılandı. Albert başta açık mavi gökyüzünden bir fırtına yaklaştığını sandı ama toprak uçuşup insanlar haykırdığında Fransızların köprüye top ateşi açtığını fark etti.

Altın rengi ateş ortaya çıktığı kadar aniden söndü.

Albert köprüye doğru kalan yolu hızla katetti. Biri, "Cerrah!" diye bağırdı tanıdık bir sesle. "Birisi şu lanet sihirbazı kurtarsın!"

Albert panikleyen askerlerin arasından geçerek, "Cerrah!" diye bağırdı. "Yani, ben bir cerrahım! Çekilin hepiniz!"

Biri onu dirseğinden yakalayıp çekiştirdi. Başka bir asker onu öne doğru itti, neredeyse burnunu başka bir adamın sırtına çarpıyordu. Sonunda Albert kendini, özellikle yaralı bir adamı korumak için adamların oluşturduğu bir savunma çemberinin ortasında buldu.

Elias sırtüstü yatmış, Azrail ruhunu almaya gelmiş gibi çığlık atıyordu.

Albert dizlerinin üzerine çöküp onu tutmak için çabaladı. Elias, Albert'ın varlığını zar zor fark etmiş gibiydi, altın gözleri kocaman açılıp acıdan şaşkına dönmüştü ve çektiği acıdan sırtı bükülmüştü. Albert hareketsiz durması ve çalışmasına izin vermesi için yalvarsa da yardımcı sihirbaz çırpınmasını durduramıyordu.

"Yakalayın onu!" diye bağırdı Albert diğerlerine. "Tanrı aşkına, biri onu tutsun!"

Yakındaki askerlerden birkaçı itaat etti. İki yetişkin adam kollarını tutarken, bir diğeri bacaklarının üzerine tüm ağırlığıyla oturdu. Albert ilk başta bu berbat çığlığa neyin sebep olduğundan emin değildi. Ama kısa süre sonra gözleri iki kan lekesine takıldı: biri sihirbazın sağ kolunda, diğeri omzunda. O izlerken bile kan su gibi yayılmaya başladı fakat daha kötüsü yaraların yanıyor gibi görünmesiydi.

Albert dehşet dolu bir hayranlıkla baktı. *Bu bir büyü mü acaba?* diye merak etti. *Parçaları çıkarmaya çalışırsam bana da zarar verir mi?*

Sonuçları düşünmeye vakti olmadığını biliyordu. Neticede bu pek de bir seçenek değildi.

Albert, cerrah bıçağını çıkardı ve daha büyük şarapnel parçasının girdiği Elias'ın omzuna sapladı. Sihirbaz o kadar acı çekiyordu ki Albert eğri demir parçasını omzundan çıkarırken neredeyse hiç çığlık atmadı.

Bu sadece şarapnel, diye düşündü Albert şaşkınlıkla. *Hiç de büyülü değil!*

Albert hızla kolundaki şarapnele doğru geçti ve utanç verici bir gaddarlıkla onu da çıkardı. Kancalı diğer ucu da çıkardığında Elias son çığlığını bastırdı... ve gözleri geriye doğru kaymaya başladı.

Albert hemen yanağına tokat attı. "Bayılma!" diye bağırdı. "Şimdi değil, *kesinlikle* şimdi olmaz!"

Elias baygın gözlerle Albert'a odaklandı. Vücudu hâlâ titriyordu ve nefes almakta zorlanıyordu. "Çıktı mı?" diye sordu alçak sesle. Şaşkın görünüyordu.

Albert yaralarını sararken, "Şarapnel mi?" diye sordu. "Bulabildiğim hepsi. En azından artık yanmıyorsun."

Elias, Albert'ın kolunu kavradı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Kendini sabitlemek için uzun süre cerraha yaslanmak zorunda kaldı. Top ateşinin korkunç sesi devam ederken bile etraflarındaki adamlar tezahürat yapıyordu.

Elias hırıltılı bir şekilde Albert'a, "Demir," dedi, savaşın gürültüsünde sesi neredeyse duyulmayacak kadar alçaktı. "Büyü demiri engelleyemez Albert ve ben de demirle delinmemeliyim. Anlıyor musun?"

Albert başıyla onayladı ama buna nasıl engel olacağından tam olarak emin değildi. *Sanırım bir daha olursa demiri tekrar çıkarmalıyım,* diye düşündü.

Fransızlar karışıklıktan yararlanmak için acele etmişlerdi, Albert köprünün diğer tarafındaki ateş hatlarını gördü. Ama

o altın rengi ateş çok geçmeden kendini yeniden gösterdi... ve Fransızların hevesli tavırlarından pişman olmak için çok geçmeden bir nedenleri oldu.

Albert bu görüntüden irkilerek uzaklaştı. Bunun korkakça olduğunu biliyordu. Ama insanlar yanmak için yaratılmamıştı.

Yardımcı sihirbazın etrafındaki savunma çemberinin bir parçası olarak kaldı ve bencilce, kimsenin ondan daha fazla adam öldürmesini istemeyeceğini umdu.

Yardımcı sihirbazları iyileşince köprüyü geri almaları uzun sürmedi.

Konumlarını sağlama aldıktan sonra Elias, "Lord Büyücü'yü bulmalıyız," dedi alçak sesle. "Su elementalini gönderen oydu. Şimdi nerede olduğumu biliyor ama ben *onun* nerede olduğunu bilmiyorum."

Albert buna şaşırdı. O korkunç büyücülük güç gösterisinden sonra her şeyin merkezinde etten kemikten bir adamın olduğunu unutmak kolay olmuştu. Yüzünün solgun ve ifadesinin belirsiz olduğunu bilerek Elias'a doğru döndü.

Bir parçası yardımcı sihirbazın bir zamanlar durduğu yerde bir canavar görmeyi bekliyordu. Ama orada hırpalanmış, kanlı üniformasıyla ve garip, yorgun asaletiyle sadece Elias vardı.

Albert'ın aklı sihirbazın sözlerini geç de olsa anladı. "Eğer su elementalini gönderen Lord Büyücüsü ise," dedi yavaşça, "o zaman *elemental* onun nerede olduğunu bilmez mi?"

Elias puslu bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. "Çok doğru Albert," diye mırıldandı. "Bunu neden düşünemedim?"

Albert, Elias'm kolundaki bandajlardan hâlâ yavaşça kanın sızdığı yaraları düşündü. "Hafifletici sebepler öne sürebileceğini düşünüyorum," dedi.

Elias sağlam kolunu tekrar kaldırdı ve avucunu nehre doğru savurdu. Su boğası derinliklerden kasvetli bir şekilde yükselirken

insanlar kaçışıp bağırdılar. Kahverengi su ve dalgalanan çöküntüden oluşan kirli, homurdanan bir canavardı. Gerinip inledi, sanki gücünü göstermek istercesine üstlerindeki göğe yükseldi.

Albert uzaktan gözlerinin olmadığını fark etti. Normal bir boğanın başının olacağı yerde sadece dairesel, çalkantılı bir su boşluğu vardı.

"Seni çağırana," diye mırıldandı Elias. "Beni ona götür."

Su boğası kıvrıldı ve gürledi, sihirbazın kontrolüne karşı koyarak çırpındı. Zadorra Nehri öyle bariz bir nefretle kaynıyordu ki Albert onun saldırganının yabancı doğasını bilip bilmediğini merak etti. Fakat kısa süre sonra canavar isteksiz bir teslimiyetle sakinleşti ve köpüklü bir su girdabıyla kıyıya döndü.

Elias elementalin peşinden gitti. Albert ona katılmak için hamle yaptı ve sihirbaz şaşkınlıkla duraksadı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Elias.

Albert yardımsever bir tavırla, "Seninle geliyorum," dedi. "Adı anılmaması gereken şey tarafından delinmediğinden emin olmak için."

Elias'ın dudakları kıvrılarak mesafeli bir gülümsemeye dönüştü. "Ah, evet," dedi. "Peki. Bana bir iyilik yap ve öldürülme, Albert."

Albert ona sakince, "Ölmeyi planlamamıştım, Elias," dedi. "Ama yine de sana bir iyilik yapacağım sanırım." Tüfeğini omzundan indirdi, suda olduğu süre boyunca hâlâ yerinde kalmasına şaşırmıştı. Ancak silahı ıslanmıştı ve Albert başka bir askerden kuru bir silah almak üzere durdu. Alayın yardımcı sihirbazının yanında yürüdüğü için silahın gerçek sahibi bu duruma itiraz etmedi.

Albert askerlerin arasından karşı kıyıya doğru ilerlerken, "Elias, tam yetkili sihirbazımıza ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi.

"Sihirbaz Lilley, bugün çok deli uyandı," dedi Elias. "Bir midilli gibi tepinip kişniyordu. Hatta teğmenin atından yulaf çalmaya çalışmış olabileceğine inanıyorum."

Albert telaşla gözlerini kırpıştırdı. "Tanrı aşkına, böyle bir rahatsızlığa ne sebep olabilir?" diye sordu.

Elias bunu düşündü. "Birçok şey," dedi. "Böyle bir rahatsızlığa birçok şey sebep *olabilir*. Ama belki de en çok, sihirbaz beyefendinin son küstahlığım yüzünden kırbaçlanmam ve terhis edilmem konusunda ısrar etmesiyle yakından ilgilidir."

Albert ona şaşkınlıkla baktı. "Savaş için ona ihtiyacımız yok muydu, Elias?" diye sordu.

"Sanırım yok," diye cevapladı Elias. "Tabii Lord Büyücü kart hilelerine karşı savunmasızsa." Duraksadı. "Her koşulda Sihirbaz Lilley'nin durumunun sabahleyin mucizevi bir şekilde çözüleceğinden şüpheleniyorum. Böyle şeyler güneşin sonraki doğuşuyla birlikte kendilerini iyileştirme eğilimindedir."

Devasa su elementali kıyının ucunda onları bekliyordu. Onunla karşı karşıya geldiklerinde Albert yeniden kazandığı azıcık mizah duygusunu da kaybetti. Yüzü olmayan şey hâlâ kaynayan bir kazan gibi köpürüyordu ve bu sefer Albert, onun sahip olmadığı gözlerle baktığına yemin edebilirdi. Zadorra Nehri ile bir başka ölümcül karşılaşma arasında duran tek şeyin, Elias'ın yaratığın öfkesini yatıştırmak için kullandığı o görünmez büyü olduğunun iyice farkına vardı.

Ne var ki Elias bir başka ani hareket yaptı ve elemental nehirden büyük bir dalga gibi sular sıçratarak uzaklaşıp ilerideki çiğnenmiş yeşil düzlükler boyunca koştu.

Albert ve Elias ona yetişmek için acele etmek zorundaydılar. Albert, yaratığın telaşlı hızını yavaşlatmak için yardımcı sihirbazın birden fazla kez kontrolünü kullandığını gördü. Alayın azımsanmayacak bir kısmı, sihirbazın düşmanın doğaüstü müttefiğini çaldığını anlayınca tezahürat etti ve onları takip etti.

Elias tökezleyerek ilerlerken, "Fransızlar geri çekiliyor," dedi soluk soluğa. "Sence nereye gidiyorlar?"

Albert kaşlarını çattı. "Teğmenin o tarafta bir köyden bahsettiğini duydum," dedi. "Belki de Fransızlar orada savunma kurmayı umuyorlardır. Lord Büyücü de o birlikle birlikte mi sence?"

"Elemental bizi o yöne götürüyor gibi görünüyor," dedi Elias. Devam etmeden önce birkaç kez daha düzensiz nefesler aldı. "Sanırım onu ortaya çıkarmanın bir yolunu biliyorum."

Sessiz bir işaret almış gibi elemental aniden hızlandı. O önlerinden Fransız hatlarına doğru koşarken düşman askerleri bağırdı ve üzerine ateş açtı. Ama cephaneleri yaratığı yavaşlatmaya yetmedi ve çok geçmeden talihsiz Fransızların üstüne bir gelgit dalgası gibi çökeceği belli oldu.

Elemental saflarına çarpmak için yükseldiği anda, olduğu yerde kaldı ve duraksadı.

Aynı anda Elias tökezledi ve Albert onu yakalamak için uzanmak zorunda kaldı.

Fransız askerleri arasından bir figür su boğasıyla yüzleşmek için öne çıktı. Albert bunun Lord Büyücü olduğunu tahmin etti ve gerçekten de adam omuzlarında altın apoletlerin bulunduğu bir Fransız subay üniforması giyiyordu.

Fransızlar sihirbazlarını terk etmek istemeyerek geri çekilmelerini durdurdular. Ancak Albert ile Elias onlara yetişmişti ve yanlarında birlikte gelen İngiliz askerleri düşman ordusuyla çarpışmak için öne atıldılar. Tüfekler savaş alanında düzensizce ateşlendi ve etraflarında duman yükseldi.

Elias mücadele etmeye başlamıştı. Albert bunu onun yavaşlayan hareketlerinde hissetti; yardımcı sihirbazın titrek altın gözlerinde gördü. Elias, Albert'ın omzuna yaslanıp savaş alanında tökezleyerek ilerlerken bakışlarını elementale dikti. Vücudu zorlu bir mücadeleden dolayı titriyordu ve Albert, Lord Büyücü'nün elementale hâkim olmak için mücadele ettiğini anladı.

Albert, Elias'ın mırıldandığı talimatları takip ederek yoğun, kafa karıştırıcı dumanın içinden geçti. Önlerindeki yol belirsiz olsa da Elias kontrol ettiği yaratığın yönünü her zaman biliyor gibi görünüyordu. Perişan hâldeki askerler dumanın içinde hayaletler gibi tökezleyerek ilerliyorlardı. Albert, yüzleşmeye geldikleri sihirbaz için atışını saklaması gerektiğini hatırlamadan önce birden fazla kez mavi üniformalı bir hayalete ateş etmek için

tüfeğini kaldırdı. Neyse ki ortalık çok karışıktı ve Fransızlardan hiçbiri onları geçerken görebilecek kadar yaklaşamadı.

Ve sonra dumanın içinden çıktılar, elementale o kadar yakınlardı ki Albert'ın yüzüne çamurlu su sıçradı.

Orada, su boğasının diğer tarafında Lord Büyücü'nün kendisi duruyordu.

Albert aniden şaşkınlıkla geri çekilerek ona baktı.

Lord Büyücü güzel bir subay üniforması giymişti. Albert bu kadarını bekliyordu. Fakat düşman sihirbaz gerçekten çok genç bir adamdı, Albert'tan çok daha gençti. Uzun kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ama uçları alazlanmıştı. Kir, bitkinlik ve sefalet yumuşak yüz hatlarını bozmuştu.

Corunna'da kasırga yaratan adam bu mu? diye merak etti Albert. *Zadorra Nehri'ne beni öldürmesini emreden adam bu mu?*

Birdenbire bunu kavrayamadı. Lord Büyücü en küçük kardeşinden büyük olamazdı.

Bağırışlar şaşkınlık sisini yarıp geçti ve Albert, tıpkı onun Elias'ı koruma görevini üstlendiği gibi Fransızların da Lord Büyücü için askerler görevlendirdiğini geç de olsa fark etti. Fransız askerlerden biri tüfeğini kaldırdı. Albert daha iyisini düşünemeden onu takip etti. Her iki tüfek de ateşlendi ama yalnızca Albert'ınki hedefini buldu. Fransız asker bez bebek gibi düştü.

Yakındaki İngiliz askerlerinden birkaçı dumanın içinde bu karışıklığı fark etti. Adamlar bağırıp koştular ve kısa süre sonra iki sihirbazın etrafında tehlikeli bir mücadele başladı.

Albert, tüfeğini yeniden doldurmak için beceriksizce uğraşırken bu içgüdüsel atışından dolayı kendine küfretti. Lord Büyücü ona doğru sertçe baktı; ya da daha çok *Elias'a* doğru, diye düşündü Albert. Fransız sihirbaz gözlerini tuhaf bir dehşetle açtı ve Fransızca bir şey haykırdı.

"Sainte mère de Dieu!" diye haykırdı genç adam. *"Les Anglais ont pactisé avec un être féerique!"*

Aman Tanrım, Albert kafasından bunu çevirdi. *İngilizler bir periyle pazarlık yapmışlar.*

Muhakkak adamı yanlış duymuştu?

Ama hayır. Lord Büyücü'nün yüz hatları şimdi tüm dillerin ötesinde bir korkuyu ortaya seriyordu.

Elias, Albert'ın omzuna tüm ağırlıyla yaslandı, elementalin öfkesine karşı savaşırken bu çabasından dolayı inledi. "Ne... ne dedi?" diye sordu Elias. "Biliyor musun, Albert? Fransızcam berbattır."

Albert konuşamaz bir hâlde ona baktı.

Gerçekten bir periyle pazarlık mı yaptık? diye düşündü Albert. *Öyle mi yaptık?*

"Muhtemelen önemli değil," diye mırıldandı Elias.

Yardımcı sihirbaz tehlikeli biçimde güçten düşüyordu. İlerlemeleri sırasında daha da fazla kan kaybetmişti; Albert, bandajların giderek daha çok kanla lekelendiğini görebiliyordu. Elias'ın elemental üzerindeki hâkimiyeti sarsıldı ve elemental yavaşça yerinde dönerek uğursuzca tepelerinde belirdi. Albert, yaklaşan özgürlüğünün farkına varan elemantalin kaynayan ve öfkeli neşesini hissetti.

Kulağının yanından bir tüfek mermisi daha vızıldayarak geçti ve rüzgârı onu öyle bir kesti ki bir an için gerçekten kendisine çarpıp çarpmadığını merak etti. Durumun ciddiyeti tüm gücüyle geri döndü ve Albert bir anda kaderlerini belirleyecek bir karar verdi.

"Elias," dedi Albert. "Tüm sihirbazlar demire karşı savunmasız mıdır?"

Elias hırıltılı bir nefes verdi. "Evet," demeyi başardı. "Hepsi."

Albert tüfeğini yeniden doldurmaya çalışmaktan vazgeçti. Bunun yerine demir barut doldurma çubuğunu namlunun içinde bıraktı ve Elias'ı kendinden uzaklaştırdı.

Bu, diye düşündü, *korkunç bir fikir. Ama en azından bir fikir.*

Albert tüfeğini omzuna kaldırdı. Genç Lord Büyücü'ye nişan aldı ve tetiği çekti.

Sarı bir ışık çakması ve gürültülü bir patlama oldu. Albert'ın kolundan yoğun bir acı geçti. Sonraki saniye yerde sırtüstü yattığını ve gökyüzüne baktığını fark etti.

Kulaklarında bir çınlama vardı, o kadar yüksekti ki etraftaki çığlıkların İngilizlerden mi yoksa Fransızlardan mı geldiğinden emin değildi. Gümbürdeyen bir su sesi havada yankılandı...

...ama bu su İngilizlerin üstüne yıkılmadı.

Kafasının içindeki küçük bir ses ona bunu yapmaması gerektiğini tavsiye etse de Albert şaşkınlıkla eline bakmak için boynunu çevirdi. Parmakların eksik olduğunu gördü ve ön kolunun tamamı parçalanmış gibi görünüyordu.

Bunu görmek onu sarstı; daha önce hiç böyle bir şey görmediği için değil, bu *kendi* eli ve kolu olduğu için.

Bayılmadan hemen önce Elias'ın ona seslendiğini duymuş olabileceğini sandı.

4

Albert birkaç kez bilincini kaybedip tekrar kazandı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamak elbette zordu ama ona sonsuzluk gibi geldi. Albert mantıklı düşünebilecek kadar bilinci yerinde olsaydı bunun iyiye işaret olduğunu anlayabilirdi, ne de olsa İngilizler kaybetseydi muhtemelen acı çekecek kadar uzun yaşayamazdı.

"...en iyi cerrah?" dediğini duydu Elias'ın. "Tanrı aşkına git ve onu getir!"

Şaşırtıcı derecede saygılı bir ses, "Bu Guthrie olurdu, efendim!" diye yanıtladı. "Gidip onu getireceğim, efendim!"

Zaman tuhaf ve yayılmış gibiydi ama Albert'm sonraki fark ettiği şey, kolunda daha öncekinden bile daha kötü, taze, korkunç bir ağrı olduğuydu. Kesinlikle hayatında çektiği en kötü ağrıydı ve daha sonra ne kadar çok çığlık attığını itiraf etmekten utanacaktı.

Elias'm, "Ölmene izin yok, Bay Lowe," dediğini duydu. "Bu korkunç bataklıkta sadece seni eve, ailene güvenli bir şekilde göndermek için kaldım, anlıyor musun? Eğer bunu mahvedersen o zaman cidden çok kızarım!"

Bir periyle yaptığım korkunç pazarlık bu mu? diye Albert belli belirsiz merak etti. *Ne kadar da garip.*

Ama her nasılsa Albert'ın onu kurtaran periyle ters düşmemesi gerektiği bilgisi onu inatla hayata ve uyanık kalmaya tutunmaya devam ettirdi.

Albert nihayet tamamen bilincine kavuşana kadar bitmek bilmeyen bir acı ve hezeyan dönemi geçirdi. Kendine geldiğinde düzgün bir yatakta, düzgün bir evde olduğunu görünce şaşırdı. Yakındaki bir pencereden içeri güneş ışığı giriyordu ve subay yaveri olarak görev yapan delikanlılardan biri yatağının yanına oturmuş, merakla ona bakıyordu.

"Biz...?" Albert sersemlemiş hissederek kelimeleri öksürürcesine söyledi. "Biz kazandık mı yani?"

Delikanlı güldü. "Tam bir bozgundu, efendim!" dedi. "Fransızlar için demek istiyorum! Lord Büyücü öldükten sonra Fransa'ya geri dönmek için yeterince hızlı kaçamadılar!"

Albert yavaşça gözlerini kırpıştırdı. İçgüdüsel olarak koluna baktı ve kesilen kısmın bandajlandığını gördüğünde yüzünü buruşturdu.

Ah, pekâlâ, diye düşündü Albert. *O kadar çok adamın uzuvlarını kestim ki belki de bana yapılmasını hak ediyorum.*

Delikanlı gözlerinde anlayışlı bir bakışla ona bir matara uzattı. "Büyücü generalin emirleri, efendim," dedi. "Bir zafer içkisi içeceksiniz."

Albert sağlam eliyle matarayı tutup bir yudum aldı. İçki aşağı inerken hoş bir şekilde boğazını yaktı. Bir an sonra çocuğun sözlerini idrak etti.

Albert şaşkınlıkla, "Büyücü general mi?" diye sordu. "Bizde onlardan bir tane mi var?"

"Tanrı'nın izniyle artık var!" dedi delikanlı gururla. "Korkunç Lord Büyücü'yü yendikten sonra Wellington onun için hemen bir unvan yarattı!"

Albert'ın zihni yavaşça parçaları birleştirdi. "Yani... Elias Wilder artık bizim en üst düzey sihirbazımız mı?" diye sordu.

"Evet, efendim!" dedi yaver. "Ordunun geri kalanı gitti ama büyücü general bana sizinle ilgilenmem için emir verdi. Eve gidiyorsunuz, tabii seyahat edebilir hâle geldiğiniz anda."

"Ah," dedi Albert. Bu öneri bir şekilde gerçek dışı geldi. Tüm o soğuk gecelerden ve sefaletten sonra Albert, güvenli bir eve ve

sabit bir yatağa dönme ihtimalinden heyecan duymalıydı. Ama görünüşe göre savaşın gidişatını değiştirmeye yardım etmiş olsa da, savaşma yeteneğini kaybettiği fikriyle ortaya çıkan derin, karanlık utanç sancısına engel olamıyordu.

Delikanlı hevesle, "Bana savaş hakkında her şeyi anlatır mısınız?" diye sordu. "Siz orada, Lord Büyücü'nün hemen yanındaydınız, değil mi?"

Albert öksürdü. "Bana bir içki daha bulup getirirsen," dedi, "bildiklerimi seve seve anlatırım."

5

Evde hiçbir şey eskisi kadar gerçek gelmiyordu.

Albert, İngiltere'ye ayak basar basmaz dünyanın yeniden eski hâline döneceğini ummuştu. Kuşkusuz, diye düşündü, ailesini görmek onu rahatlatacak ve Londra'daki Carroway Evi'ndeki tanıdık eski yatağı ona savaşın dehşetini unutturacaktı.

Ancak Albert'ın annesi onu görünce sevinç gözyaşları dökse de, babası onu sıkıca kucaklasa ve en küçük kardeşi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle aceleyle yanına koşsa da Albert göğsünde hiçbir yatağın dolduramayacağını bildiği hasta, boş bir yerin farkına vardı.

Her şeyden evvel Elias Wilder'ı unutmalıydı. Kan, ameliyatlar ve ölmekte olanların korkunç çığlıklarıyla karşılaştırıldığında yardımcı sihirbaz, Albert İngiltere'de kaldıkça daha az önemli ve gerçek dışı geliyordu. Ama arada bir Albert, hizmetçilerin hâlâ Fransa'da savaşan büyücü general hakkında dedikodu yaptığını duyuyor ve durup gerçek bir perinin, ailesine geri dönmesi şartıyla hayatını kurtardığını hatırlıyordu.

O zamanlar Albert gerçekten onun sözünü yerine getirip getirmediğini merak ederdi. *Belki de her an savaş alanında uyanırım,* diye düşünürdü boş yere. *Belki de hâlâ Vitoria'dayım, Zadorra Nehri'nde boğuluyorum.*

Ama insan her an uyanmayı bekleyerek hayatını yaşayamazdı.

Ve böylece Albert, bu düşünceleri bir kenara itip annesine gülümsedi ve onun yanlış notadan uğuldayan korkunç sesinin tadını çıkardı.

Bir şekilde rüya, bir yıl sonra Elias Wilder sonunda yeniden ortaya çıktığı o kader gününe kadar sona ermedi.

Bunu tabii ki her zamanki alışılmadık tavrıyla yaptı: Carroway Evi'nin uşağı bir gün aceleyle sabah odasına girdi, kapıda kartvizitsiz bir adamın belirdiğini ve Albert'ı görmekte ısrar ettiğini söyledi. "Ziyaret için bile giyinmemiş!" diye homurdandı uşak. "Savaşta sizinle birlikte görev yaptığını söyledi, Bay Albert ve sizi çağırmazsam beni kurbağaya çevireceğini söyledi!"

Albert bu ifadeyi dikkatlice düşündü, zihninde evirip çevirdi ve birkaç açıdan inceledi.

Ah, diye düşündü birdenbire. *Bu gerçek. İngiltere'deyim ve Elias Wilder ziyarete geldi.*

Albert gülümsedi. "Lütfen onu içeri al," dedi. "Ve... zahmet olmazsa taze bir demlik çay rica edebilir miyim?"

Uşak ona garip bir bakış attı ama başını onaylarcasına salladı ve isteği yerine getirmek için aceleyle uzaklaştı. Az sonra sabah odasına bir adamı almak için geri döndü; sağlam, sıradan bir kıyafet ve hayli rahat görünen çizmeler giymiş tanıdık biriydi.

Albert'ın dünyası böyle büyük ölçüde değişmişken, Elias Wilder'ın hiç değişmemiş olması mantıklıydı. Bir yıl daha süren savaş onun yüzünde tek bir çizgi bile oluşturmayı başaramamıştı. Yine de, diye düşündü Albert, solgun adamın omuzlarında daha önce olmayan bir ağırlık vardı ve artık Elias'ın saçı o kadar kirli olmadığından, Albert pek de doğal görünmeyen çok güzel bir beyazımsı sarı renkte olduğunu görebiliyordu.

Elias kapıda duraksadı. Albert onu selamlamak için yavaşça ayağa kalkarken zarif yüz hatlarında bir kaş çatma belirdi.

Ve sihirbazın bir yıl aradan sonra söylediği ilk sözler şunlardı: "Hâlâ bir kolun eksik mi?"

Albert gülümsedi. Bu gülünç ifade bir şekilde sıcak ve tanıdıktı. Bu bir rüya olmayacak kadar garipti.

"Sana da merhaba," dedi neşeyle. Albert sağlam kolunu uzatıp el sıkıştı. "Birkaç takdir nişanı kazandığını duydum."

Elias buna kaşlarını çattı ve Albert'ın eksik kolu meselesini geçiştirdi. "Takdir nişanları ucuzdur," dedi. "Bir adama madalya verip iyi bir iş çıkardığını söylemek basit bir mesele." Yine de Albert bir sandalyeyi işaret ettiğinde oturdu. "Özür dilemeliyim," diye ekledi sihirbaz çabucak. "Sen de bir takdir nişanı almalıydın. İnsanların Lord Büyücü'yü öldürenin ben olduğuma inanmasına izin verdim. Yaralarına derhal müdahale etmeleri için zorladığımda beni dinleyecekleri kadar korkmalarını ummuştum."

Albert'ın gülümsemesi genişledi. "Bu konuda kimseye yalan söylemediğinden eminim," dedi. "En azından doğrudan değil."

Bir hizmetçi çayı tazelemek ve ikisine de birer fincan doldurmak üzere içeri girdiğinde duraksadı. Hizmetçi kalıp hizmet edecekmiş gibi duvara doğru yaklaştı, ancak Albert onu nazikçe uzaklaştırdı. Annesinin evindeki hizmetçiler perilere değil, aylak soylulara hizmet etmek için anlaşmışlardı; ziyaretçisinin gerçek kimliğini bilseydi hizmetçi kadının dehşete düşeceğinden emindi.

Hizmetçi gitti ve oda bir kez daha sessizliğe gömüldü. Sonunda Albert boğazını temizledi. "Elbette özür dileyeceğin bir şey yok," dedi ona. "Kesinlikle hayatımı kurtardın."

Elias bunun üzerine rahatsızca bakışlarını kaçırdı. "Birbirimizin hayatını kurtarmadık mı?" diye sordu. "İtiraf etmeliyim ki sayısını takip etmeyi bıraktım. Başka bir yerde... olsaydım bu ölümcül bir hata olurdu."

Periler diyarında, diye sessizce düşündü Albert. Ama Elias'ın bir sihirbaz olarak ilk kez ortaya çıktığı günden bu yana dersini almıştı, adamın kökenlerini tartışmak istemediği açıktı ve o yüzden Albert bu hatayı gözden kaçırmış gibi yaptı.

"Sayıları takip etmeyi bıraktığında," dedi Albert ciddi bir şekilde, "sanırım bu arkadaş olduğun anlamına geliyor."

Elias bunun üzerine gözlerini kırpıştırdı. "Ya," dedi. Yüzünde düşünceli bir ifade ansızın belirip kayboldu. "O zaman arkadaş mıyız, Albert?"

"Ben kesinlikle *senin* arkadaşınım," diye yanıtladı Albert. "Sanırım benim arkadaşım olup olmadığına sen karar vermelisin, çünkü ben senin adına karar veremem."

Elias gülümsedi. Yüz hatlarını nadiren süsleyen o tuhaf büyüleyici gülümsemelerden biriydi. "O zaman ben de senin arkadaşınım," dedi usulca. "Ve seni evde ailenle birlikte görmekten çok memnunum."

Albert bunu başıyla onayladı. Her nasılsa bu pazarlık konusuna geri dönmeleri çok doğal göründü. "Evde *olmaktan* mutluyum," dedi. "Yine de... Biraz sıkıntı çektiğimi itiraf etmeliyim."

Elias kaşını kaldırdı ve Albert da düşüncelerini bir araya getirmeye çalışarak kaşlarını çattı.

"Gerçekten eve döndüğüme inanmak benim için zor oldu," dedi Albert. "Gerçi seni görmek bana iyi geldi. Ve... kolum olmadan uyandığımdan beri, üzerimden atamadığım bir utanç hissediyordum. Ama bu daha da anlamsız. Bir şekilde savaşmayı bırakmak zorunda kaldığım için utanıyorum... ama aynı zamanda bu kadar çok adamı öldürdüğüm için de utanıyorum. İkisinden de aynı anda nasıl utanabilirim, tam olarak bilmiyorum."

Elias'ın omuzlarındaki yük daha da ağırlaştı ve Albert onun tuhaf gözlerinde esrarlı bir bakış olduğunu fark etti.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Elias. "Ama en azından buna senin adına cevap verebilirim. İnsanlar bazı nedenlerden dolayı meseleyi kavrayamazlar ama aynı anda birçok çelişkili şey hissetmek hayli normal. Duyguların mantıklı olmasına gerek yok, Albert. Onları *biz* anlamlandırabilmemiz için oradalar. Senin işin, her ne kadar diğerinin hayaleti kalacak olsa da tercih ettiğin utancı seçmek."

Albert yavaşça başını sallayarak onayladı. *İnsanlara* yapılan atfı nazikçe görmezden gelmeye karar verdi. Çayından büyük bir yudum aldı, kafasında bu fikri irdelerken çayın tadını çıkardı.

Şimdi bu konu üzerine düşündüğünden hangi utancı tercih ettiğinden emin değildi. İkisi de çok çekici değildi.

Karar vermek için bir yıl daha harcamam gerekeceğinden eminim, diye düşündü Albert iç çekerek.

Elias onun düşüncelerini böldü. "Naip Prens benden saray sihirbazı olmamı istedi," dedi. Sesinde sıkkın bir ton vardı. "Bana sözde öldürdüğüm adam o olduğundan 'Lord Büyücü' unvanı vermeyi teklif etti. Aslında bu fikre oldukça kapılmış gibi görünüyor."

Albert kaşlarını çattı. "Naip Prens *teklif* mi etti?" diye sordu. "Bu teklifi henüz kabul etmediğini mi söylüyorsun?"

Elias ona mesafeli bir bakış attı ve Albert, İngiliz kraliyetine saygısı olmayan bir adamla -ya da belki bir periyle– konuştuğunu geç de olsa hatırladı. "Anlıyorum," dedi Albert. "Ama teklifi düşünmen gerekmez mi? Demek istediğim... *umarım* kalırsın. Bir saray pozisyonu *ve* bir unvan teklif edilmesi çok büyük bir şey."

Elias bu öneriyle daha da sıkıntılı göründü. "İngiltere'ye daha fazla hizmet etmek istediğimden emin değilim," dedi. "Haklıymışım, Albert; Fransızlar yenilse de düşkünler evleri her zamankinden daha kötü. Naip Prens'e onlar hakkında bir şey yapmayı düşünüp düşünmediğini sordum ve bana deliymişim gibi baktı." Sanki korkunç bir sırrı saklamaya çalışıyormuş gibi bakışlarını çay fincanına indirdi.

"Fransa'da birlikte hizmet ettiğim adamları korumak beni memnun etti, çünkü onları sevmeyi öğrenmiştim," dedi Elias. "Ama Naip Prens gibi bir yaratığa hizmet etmek istemiyorum ya da tanıştığım diğer işe yaramazlar gibi aptal bir soylu olmak istemiyorum."

Albert kıkırdadı. "Endişeni anlıyorum," dedi. "Babam ve kardeşimin ikisinin de öyle olduğu göz önüne alındığında tüm soyluların aptal ve işe yaramaz olduğuna inanmak hoşuma gidiyor. Ama eğer bu seni endişelendiriyorsa, Elias, aptal ve işe yaramaz bir soylu olmana gerek olmadığını belirtmek isterim. Aslında Lord Wellington gibi yükselirsen Lordlar Kamarası'nda bir sandalyen ve seni üzen konularda tam söz hakkın olurdu." Duraksadı. "Babam düşkünler evleri için birkaç reform taslağı-

nın hazırlanmasına yardım etti. Elbette hiç yasalaşmadılar ama eğer istersen o yanında bir müttefiğin olur."

Elias kaşlarını çattı. Albert onun konuyu kafasında etraflıca değerlendirdiğini anladı.

"Hepsini aklımda tutacağım," dedi Elias sonunda. Bunu, uzun zaman önce Albert ona ordudan ayrılmayı düşünüp düşünmediğini sorduğunda kullandığı aynı tonda söyledi. Sihirbaz boğazını temizledi. "Ama bu arada... bir kolun olmamasından *memnun* musun, Albert?"

Albert gözlerini kırpıştırdı. "Ne tuhaf bir soru," dedi. "Elbette memnun değilim, Elias."

Elias kaşlarını çattı. "Peki, o zaman neden kimse sana yeni bir tane yapmadı?" diye sordu biraz çekinerek.

Albert kaşlarını kaldırdı. "Kol *yapabilen* kimseyi tanımıyorum, Elias," diye cevapladı.

Sihirbaz kızardı. "Bunun o kadar nadir olduğunun farkında değildim," dedi. "Ama yanılıyorsun, Albert, kol yapabilen en azından bir adam tanıyorsun." Çay fincanının içindekileri zarif olmayan tek bir yudumda içti. "Elbette biraz zaman alacak. Ama bir kolun olmadan düşkünler evlerinde gönüllü çalışabileceğinden çok şüpheliyim. Ve elbette, eğer tekrar yaralanırsam iki çalışan kola sahip olmanı tercih ederim."

Albert ona baktı. Zihninde aynı anda hem bu kadar cömert hem de bu kadar tuhaf olan bir şeye uygun bir cevap aradı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda. "Bunun dışında... peki, kolu *neyden* yapacaksın?"

Elias bunu ciddi bir şekilde düşündü. "Sanırım gümüşten olmalı," dedi. "Benim geldiğim yerde hayli gelenekseldir. Ah, ünlü bir kralın tarzına sahip olacaksın!" Omuzlarındaki ağırlık bu düşünceyle hafifledi ve yüzünde başka bir gülümseme belirdi. "Evet. Sanırım bunu yapacağız."

Birkaç gün sonra –Albert garip ziyaretçisi için bir yatak ve bir tür çalışma odası talep ettikten sonra– Londra sosyetesinde delice bir dedikodu yayıldı.

Artık İngiltere'de bir saray sihirbazı olduğu konuşuluyordu. Güçlü bir sihirbaz; kahvaltıdan önce düzenli olarak üç imkânsız şey yapan biri.

Naip Prens ona -İngiltere'nin ilk ve tek Lord Büyücüsü'ne- Lord Elias Wilder adını vermişti.

Teşekkürler

Sahildeki balıklarla ilgili hayatım boyunca aklımdan çıkmayan uydurma bir hikâye var. İlk nerede duyduğumu hatırlamıyorum ama her zaman net bir şekilde aklımda kaldı. Şöyle bir şey:

Sahilde çok sayıda balık kıyıya vurmuş, nefes alabilmek için sıçrayıp duruyorlarmış. Ama küçük bir kız, sahilde bir aşağı bir yukarı yürümeyi kendine görev edinip balıkları okyanusa geri bırakıyormuş. Oradan geçen biri buna hayret etmiş ve onunla konuşmak için yanına gitmiş.

Küçük kıza, "Bu balıkları neden okyanusa geri bırakıyorsun?" diye sormuş. "Nihayetinde bunun bir önemi olmayacak. O kadar çoklar ki! Hepsini kurtarmayı bekleyemezsin!"

Küçük kız ona kaşlarını çatarak bakıp elinde tuttuğu balığı kaldırmış. "*Bu* balık için önemli," demiş ona. Sonra yeniden sahile doğru dönüp inatla balıkları okyanusa bırakmaya devam etmiş.

Hikâye normalde burada bitiyor ama ben oradan geçen kişinin daha sonra küçük kıza katıldığını ve bunun sonucunda *daha fazla* balığın kurtulduğunu düşünmeyi seviyorum.

Sık sık kendimi diğer insanların ne kadar mantıksızca korkunç olabileceği konusunda umutsuz hâlde buldum. Tarihten ders çıkarabileceğimize inanmayı ne kadar sevsek de korkarım ki toplum olarak aynı hataları tekrar tekrar yapmaya çok meyilliyiz. Ama ne zaman insan doğasının alçaklığının kaçınılmaz bir

kanıtıyla karşılaşsam, içimde kendi doğamı iyileştirme gücüne sahip olduğumu da *hatırlıyorum*. Sahilde biraz nezaket için minnettar olacak çok sayıda balık var ve eğer bir tanesini bile kurtarmak için zaman ayırırsanız, belki de oradan geçen bir kişiyi size katılmaya ve başka balıkları kurtarmaya ikna edebilirsiniz.

Dünyadaki büyük sorunları çözmeye çalışmaktan vazgeçmemiz gerektiğini asla söylemiyorum. Ama –Elias'ın da diyeceği gibi– bazen dünyayı aklını başına toplamaya zorlayamadığınızda, sadece karşınıza çıkan küçük kötülüklerden bazılarını ortadan kaldırmakla yetinmelisinizdir.

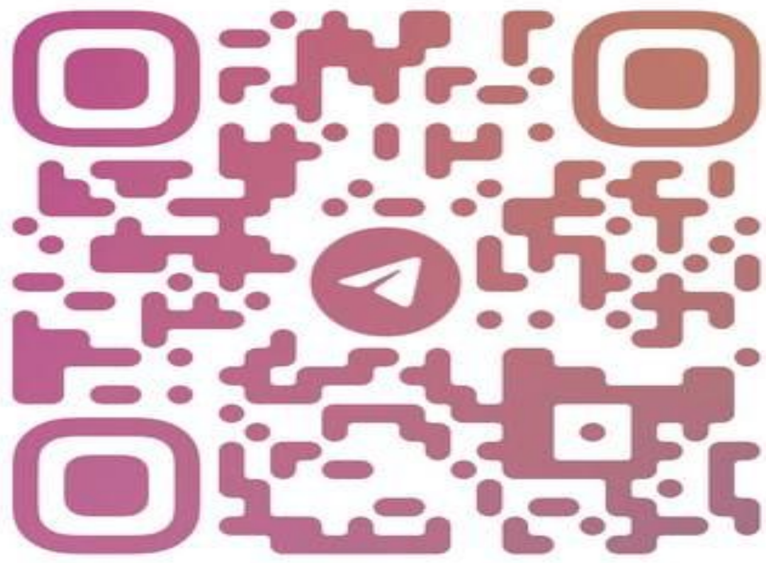
Okyanusa geri bıraktığınız her balık, insanların daha iyi olabileceği fikrinin bir zaferidir. Her gün en azından bir balığı okyanusa bırakmak için elimden geleni yapıyorum. Umarım bana katılırsınız.

Bu özel kitapla ilgili olarak, kocama sürekli sevgisi ve desteği için –ve özellikle de kahve için– teşekkür etmeliyim. İlk okurlarım Laura Elizabeth ve Julie Golick'e sınırsız coşkuları ve zaman zaman yaptıkları eleştiriler için teşekkür etmek istiyorum. Sadece birkaç cümle de olsa bu kitaptaki Fransızca konusunda bana yardım eden Sophie Ricard'a kesinlikle teşekkür etmeliyim; gerçekten Sophie, Fransızca dilbilgisi söz konusu olduğunda Elias'ımın Albert'ı sensin. Çok sayıda tarihi düzeltme için Tamlin Thomas'a yürekten teşekkür ediyorum. Onlardan herhangi biri olmasaydı kitap şu an bu kadar iyi olmazdı.

Leeds Üniversitesi'nden Dr. Kevin Linch'e, *Lord Büyücü* kısmında kullanılan Napolyon dönemi İngiliz ordusuyla ilgili inanılmaz derecede ayrıntılı sorulara verdiği yanıtlar için ayrıca teşekkür borçluyum. Hikâyede kalan herhangi bir tarihsel hata tamamen bana aittir.

Son olarak sevgili okur, buraya kadar benimle geldiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Umarım bu kitaptan benim yazmaktan aldığım kadar keyif almışsınızdır.

@AYISIGIKITAP